XV. évfolyam 33. szám. Ára: 1 forint 1959. augusztus 13

Ludas Matyi

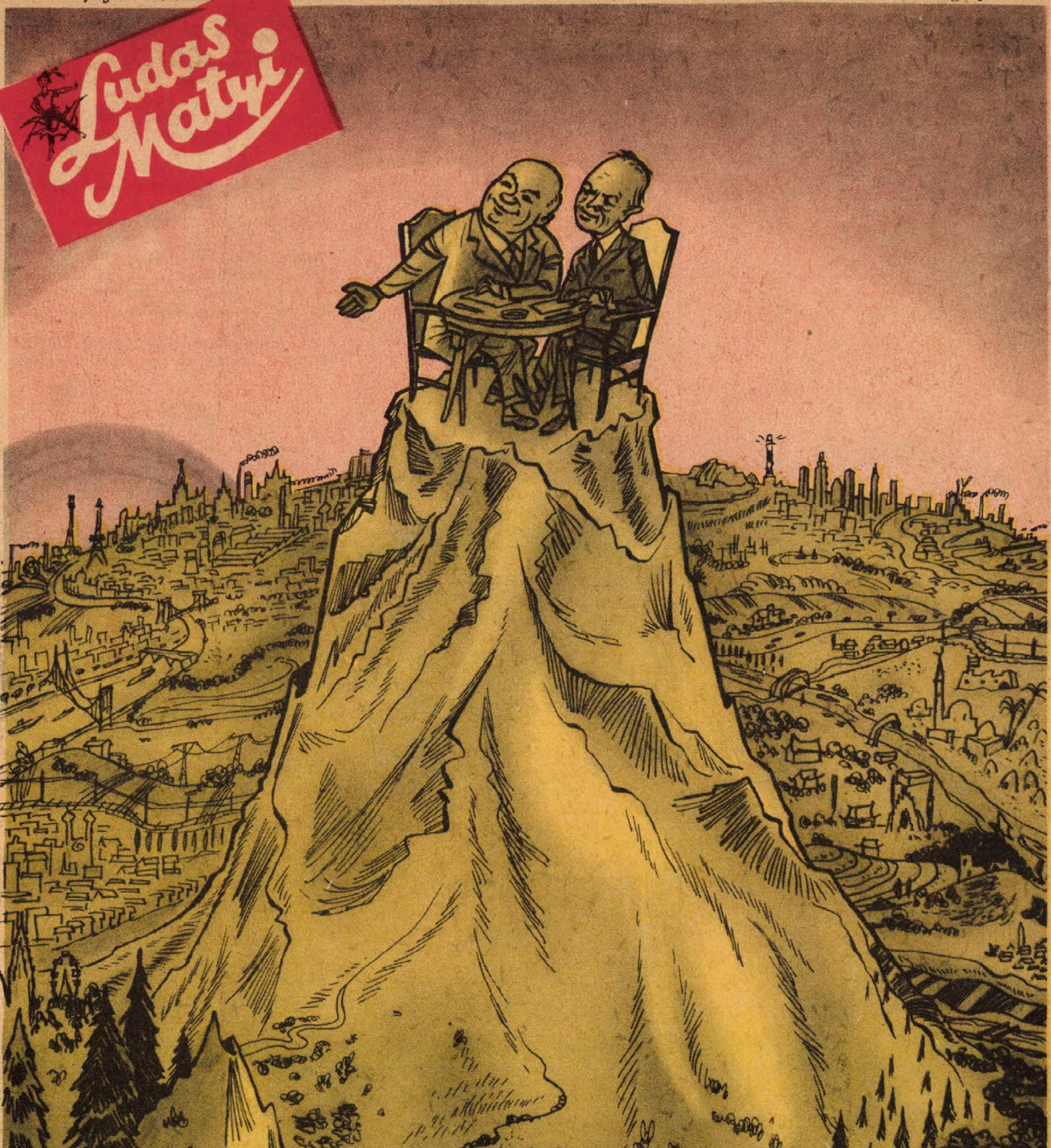

Gerő Sándor rajza

Hruscsov: Nézze, Mister Eisenhower, milyen szép a világ... Igazán kár volna elpusztítani...

Új gyógyszer keresztelőjén

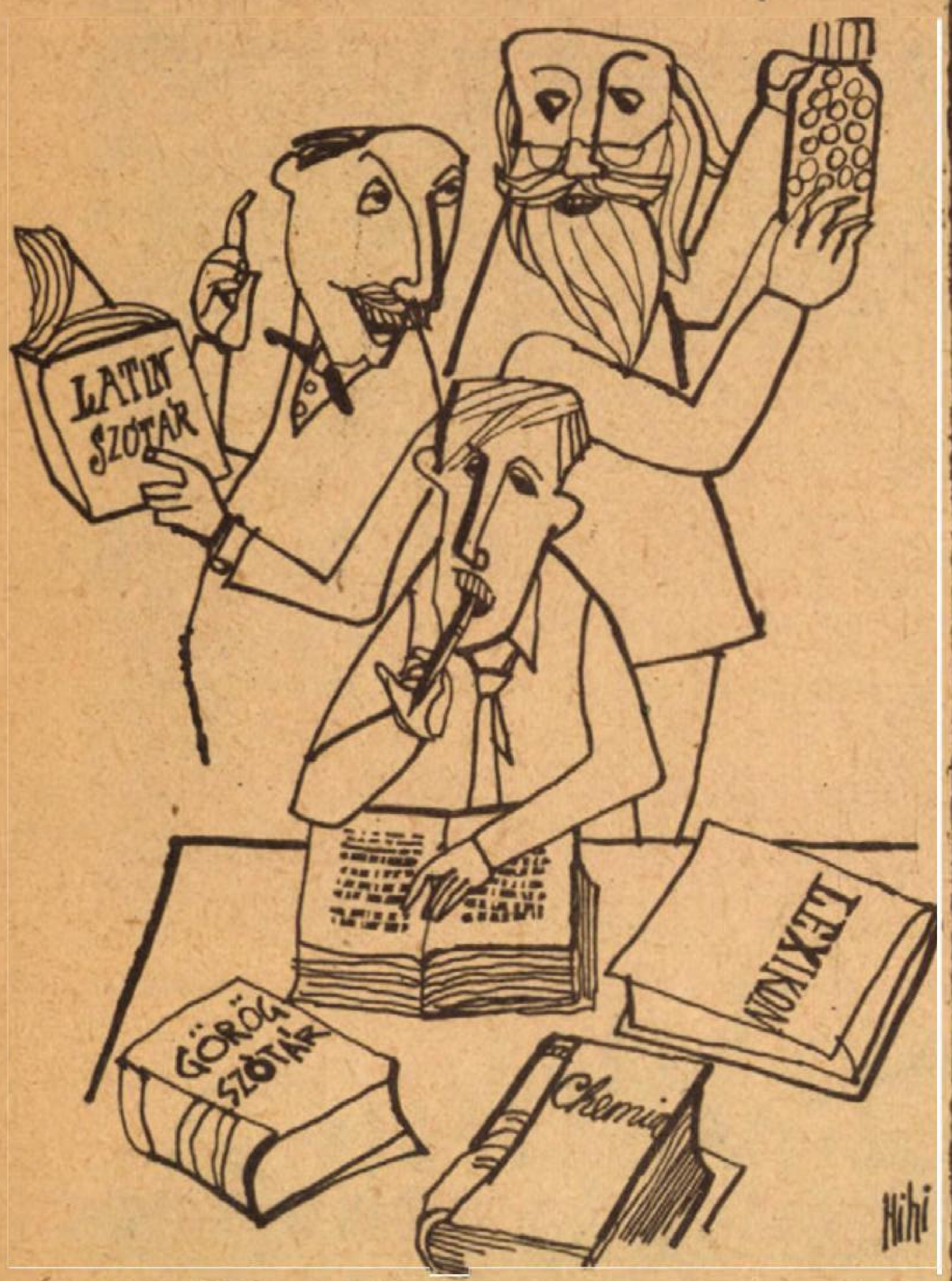

– Megvan! Legyen a neve Diphenylbutylpyrazolidin ... Így legalább nem fogják kérni a hipochonderek ...

Hiúság

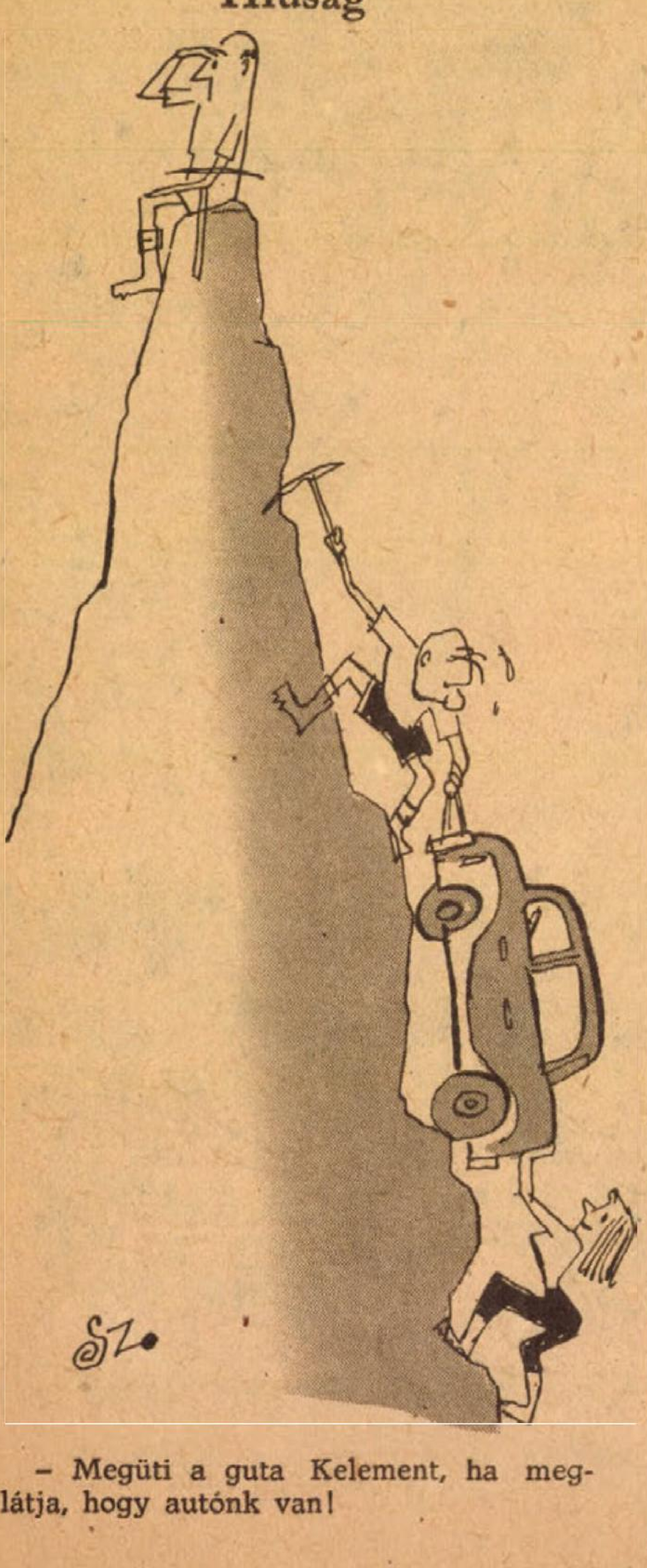

– Megüti a guta Kelement, ha meglátja, hogy autónk van!

A maharadzsa

Jelentős évfordulókról cikkekben illik megemlékezni. Így hát alanti dolgozatom sürgősen aktuális. Éppen harminckét éve, nyolc hónapja és huszonhét napja, hogy Párizsban — intim vacsora keretében — találkoztam a bartosi maharadzsával.

Nyájas olvasóim ebből kiszámíthatják, hogy az eset 1926-ban és Párizsban történt. Kiegészítésül még közlöm, hogy mint kódís emigráns tartózkodtam a Fény Városában. És a fentnevezett napon kiderült, hogy ugyanilyen minőségben Bartos Laci, régi, kedves cimborám szintén ugyanott időzik. A Rotonde kávéház előtt találkoztunk, megöleltük egymást. Egyébként egy szót sem szóltunk, én szomorú, bánatos szemmel néztem rá, mire ő így válaszolt:

— Nekem sincs egy vasam se.

Miután e leglényegesebb pontot így tisztáztuk, beültünk a kávéházba és sört rendeltünk, mert az volt a legolcsóbb. Azután legnagyobb meglepetésemre — bár Lacinál mindenkor minden meglepetésre felkészültem — kijelentette, hogy ő ma este operába akar menni.

— Megőrültél, hiszen kenyérre sincs pénzed! — korholtam őt, de Laci kijelentette, hogy ő még soha nem volt a párizsi operában, ma valami híres svéd énekes lép fel, mit képzelek majd elszalasztja ezt az alkalmat? Egyébként nem habozik tovább, nem szereti az ilyen kishitű, destruktív egyéniségeket mint én, ha akarom, elkísérhetem az egyik szerkesztőségbe, ott kér majd jegyet az előadásra.

Az időközben beérkező Tihanyi Lajosra bíztuk számlánk kiegyenlítését, ráadásul kértünk tőle egy frankot a metróra és hipp-hopp máris ott voltunk a szerkesztőségben.

Laci a szokásos magabiztonsággal beállított a zenerovat vezetőjéhez és közölte vele, hogy ő hazájában közismert zenei kritikus, ha nem hisznek neki, a kíséretében levő hírneves magyar író tanú rá, adjanak neki egy szerkesztőségi jegyet ma estére az operába.

Paul Dermée, a derék újságíró, úgy röhögött, hogy kibuggyantak a könnyei.

— Rendben van, itt van a jegy, az első sorba, de kikötöm, hogy így menjen el, ahogy van.

Laci ugyanis kopott szürke ruhában, kihajtott apacsingben és teniszcipőben állott előtte. És most komolyan bólintott. Belement a feltételbe, ezt annál könnyebben tehette meg, mivel úgysem volt más ruhája, inge és cipője.

Azonban a szerkesztő folytatta:

— De hiszen így be sem engedik az opera nézőterére! Fogadjunk!

— Fogadjunk!

— Itt a jegy az első sorba és száz frankba fogadok magával, hogy a jegyszedő kirúgja.

— Tartom a fogadást — mondta Laci könnyű szívvel és az angol lordokhoz méltó hidegvérrel. Amin nem csodálkoztam, hiszen egyetlen sou nem volt a zsebében, mit veszthetett ezen a fogadáson?

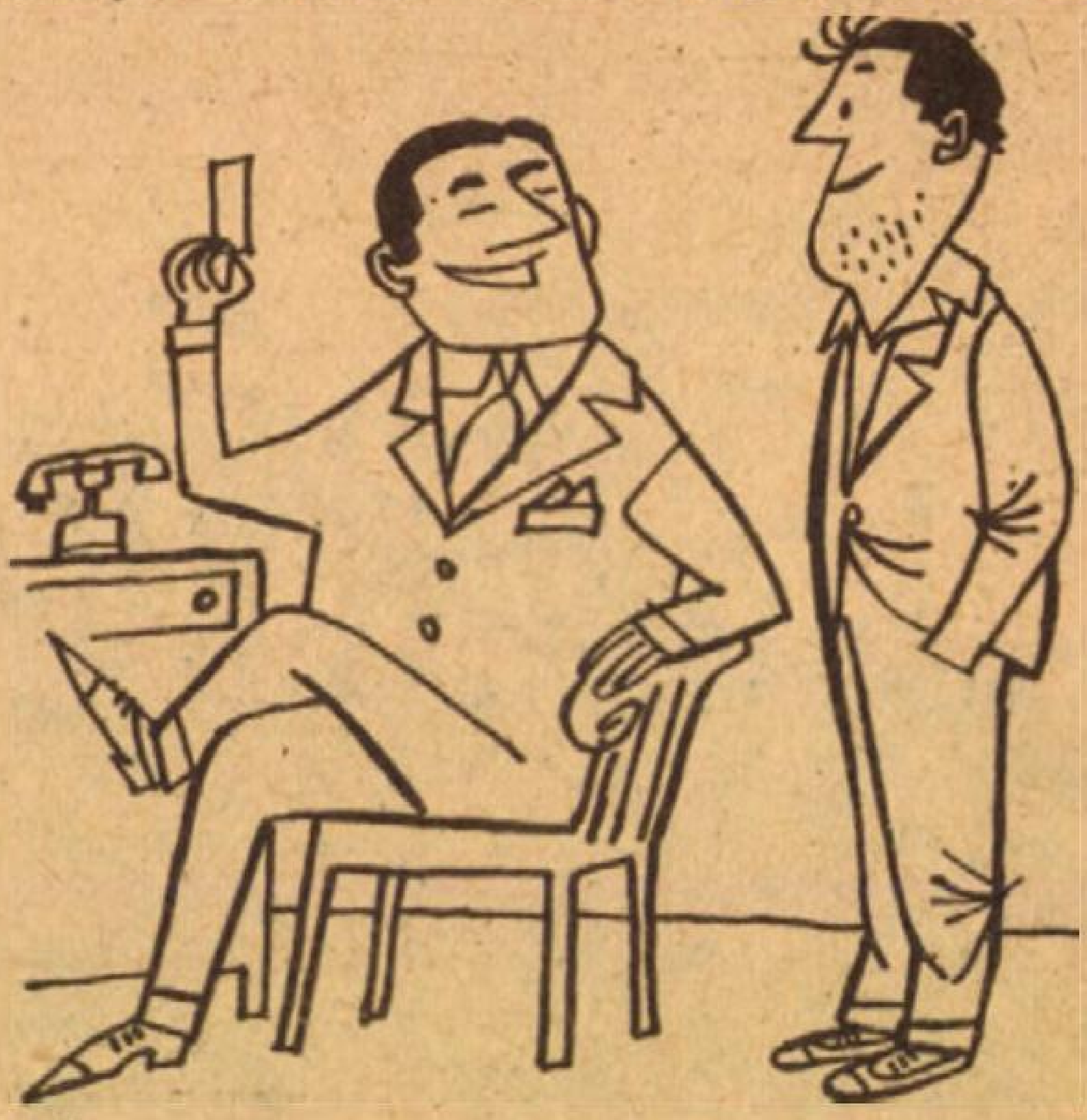

— Figyelmeztetem, hogy egy másik jeggyel én is ott leszek a nézőtéren és ha más öltözékben jelenik meg, vesztett.

Laci bólintott és távozott.

És este valóban nyakkendő nélkül és fehér teniszcipőben ült be az estélyi ruhás hölgyek és urak közé, az opera nézőterének első sorába. Dehogy dobták ki a jegyszedők, dehogy dobták ki! Mély meghajlással üdvözölték. Úgy sejtem, azért, mert az előadás előtt hazament a kis hotelbe, ott törülközőből turbánt csavart a fejére, a Luxembourg sétaútjáról egy szép, színes csillogó kavicsot egy libatollal a turbán tetejére tűzött és így vonult be az ámuldozó nézőtérre. Mint egy maharadzsa! Ki merte volna útját állni?

Nádass József

Kíváncsi futballista ...

Kaján Tibor rajza

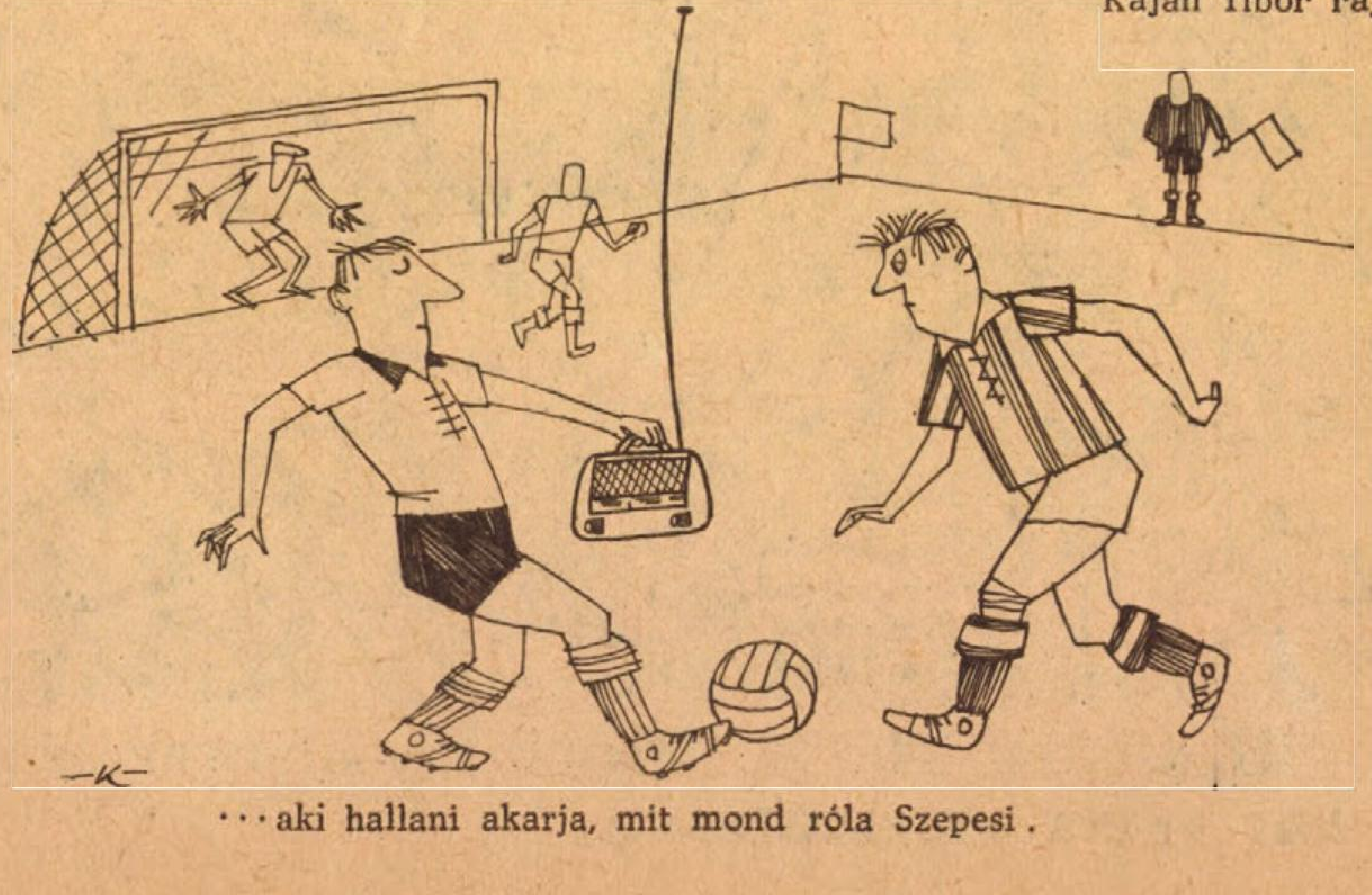

... aki hallani akarja, mit mond róla Szepesi.

Csupa könny a szobám...

Szegő Gizi rajza

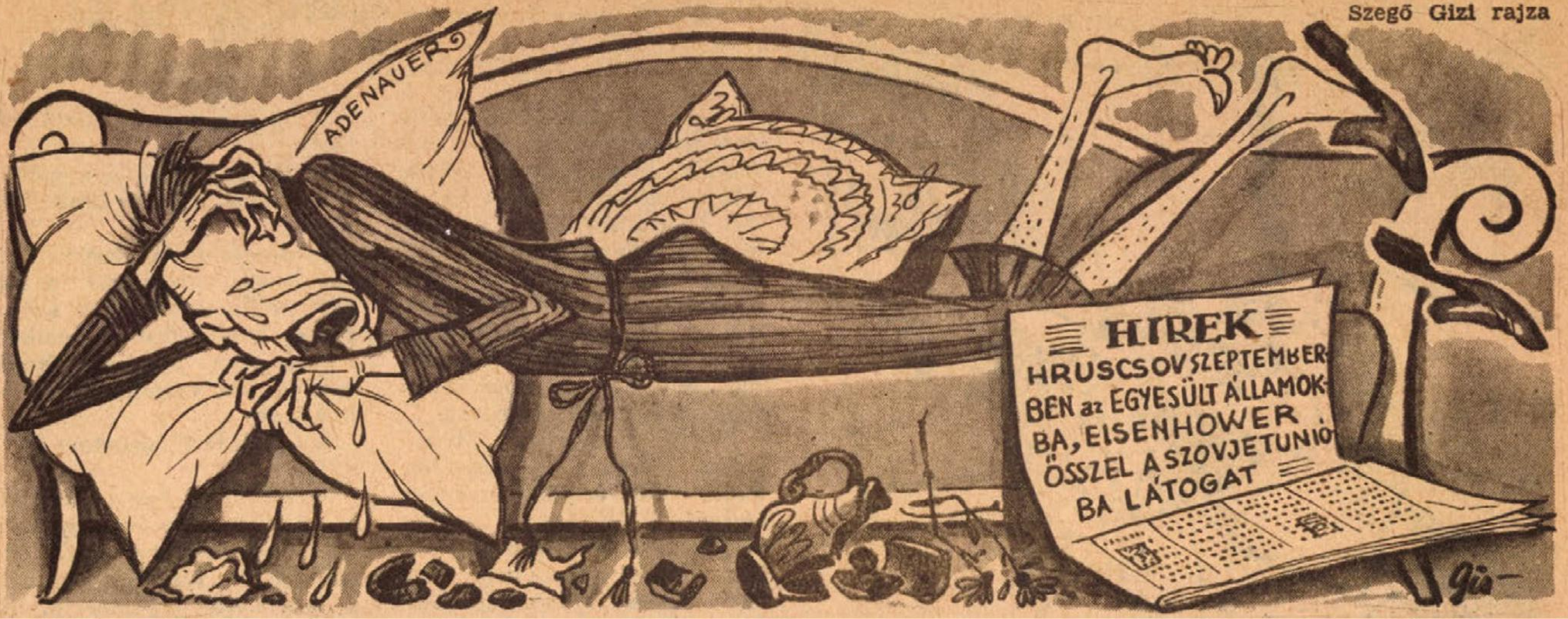
ADENAUER
HIREK
HRUSCSOV SZEPTEMBERBEN az EGYESÜLT ÁLLAMOKBA, EISENHOWER ŐSSZEL A SZOVJETUNIÓBA LÁTOGAT
Gü-

A humor KÖNYVÉBŐL

II. FRIGYES porosz király nemcsak a papokat, hanem a tudósokat is szerette váratlan kérdésekkel zavarba hozni. Egyszer az akadémiához a következő kérdést intézte:

— Miért ad tisztább hangot a pezsgővel töltött pohár, mint az, amelyben burgundi van?

Sulczer akadémikus valamennyiök nevében így felelt:

— Az akadémia tagjai csekély fizetésük mellett nincsenek abban a helyzetben, hogy ilyen drága kísérleteket tegyenek.

*

LÁZÁR BÉLA műtörténész, az Ernst Múzeum egykori igazgatója, Gulácsy Lajos festőművész képeit mutatta meg a vendégeknek s meghatott szavakkal magyarázta, hogy szegény Gulácsy már évek óta elborult elmével egy kórházban él.

— Én azt hittem — jegyezte meg valaki — hogy ez a Gulácsy valami kubista festő.

— Dehogy — mondta Lázár — Gulácsy elborult elmével hagyta abba a festést, míg a kubisták elborult elmével kezdik.

*

TIHANYI VILMOS, a neves rendező, gratulált egy színésznőnek, aki tavalyi pompás szerepében lépett fel.

— Ugyan főrendező úr — szerénykedett a primadonna — miért gratulál?

— A nagyszerű memóriájához.

— A memóriámhoz?

— Igen. Tavaly is pontosan ugyanazokon a helyeken énekelt hibásan, mint most...

*

SCHOPENHAUER-nek, a nagy német filozófusnak mondta egyszer egy beképzelt író:

— Képzelje! A minap leégett a házam és elégett valamennyi kéziratom is!

— Azt elhiszem — felelte Schopenhauer — amilyen száraz a maga stílusa...

Aktuális töprengés

Toncz Tibor rajza

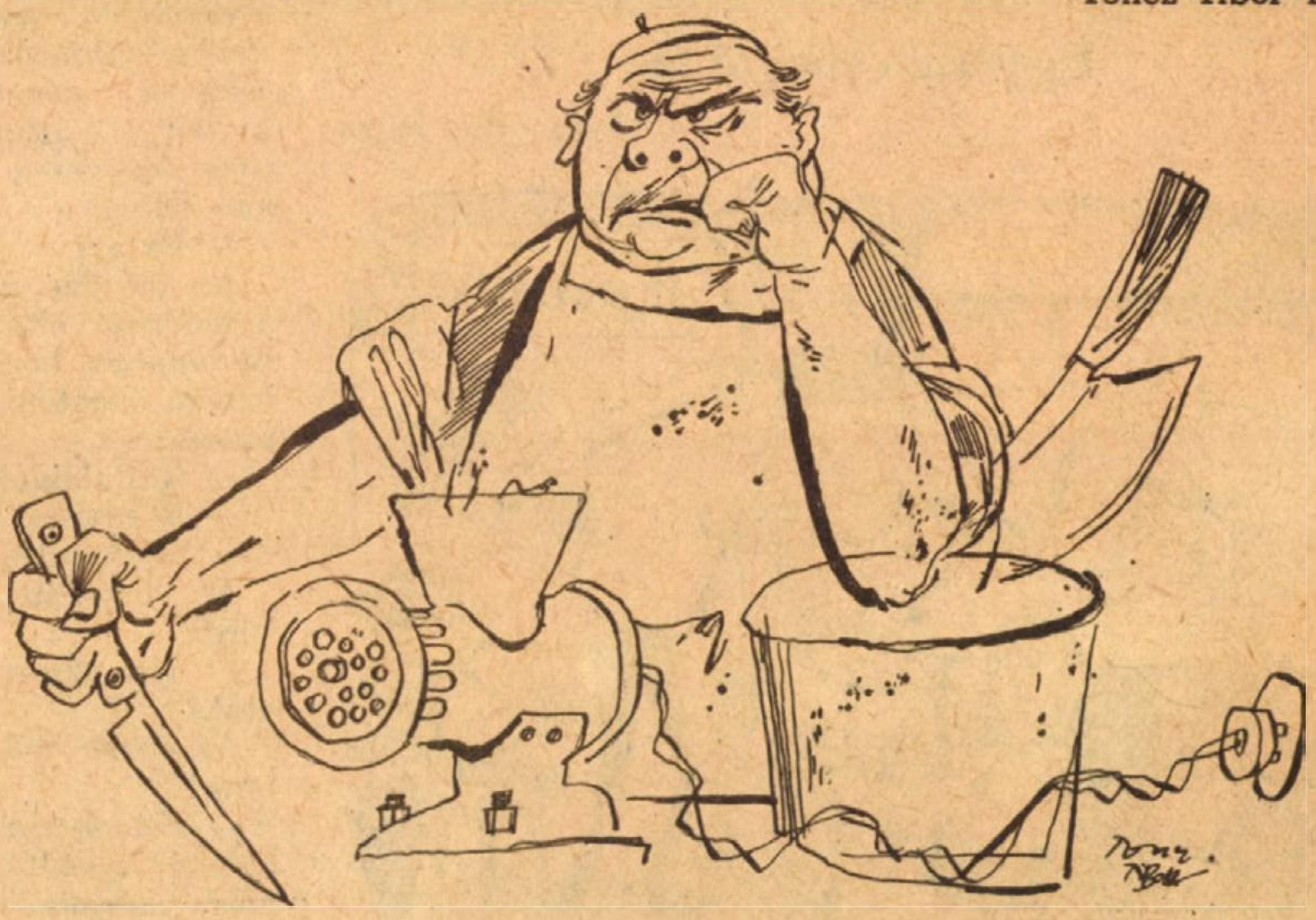

– Már a húst sem szabad előre ledarálni? Hogyan lesz akkor nekem tavaszra Wartburgom?

Irodalmi hanglemezek készülnek

Hegedűs István rajza

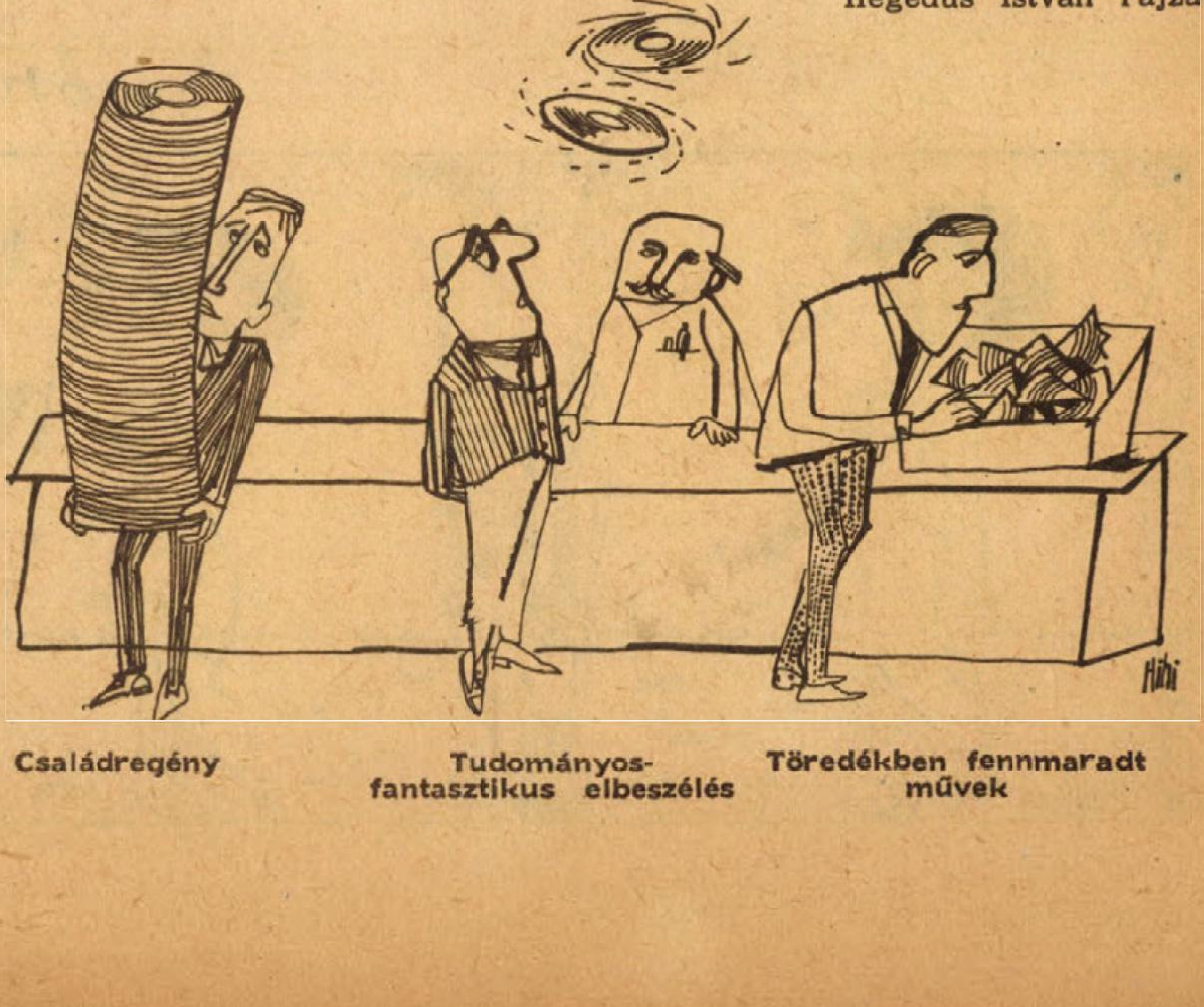

Családregény

Tudományos-fantasztikus elbeszélés

Töredékben fennmaradt művek

Törzsvendégek

Hegedűs István rajza

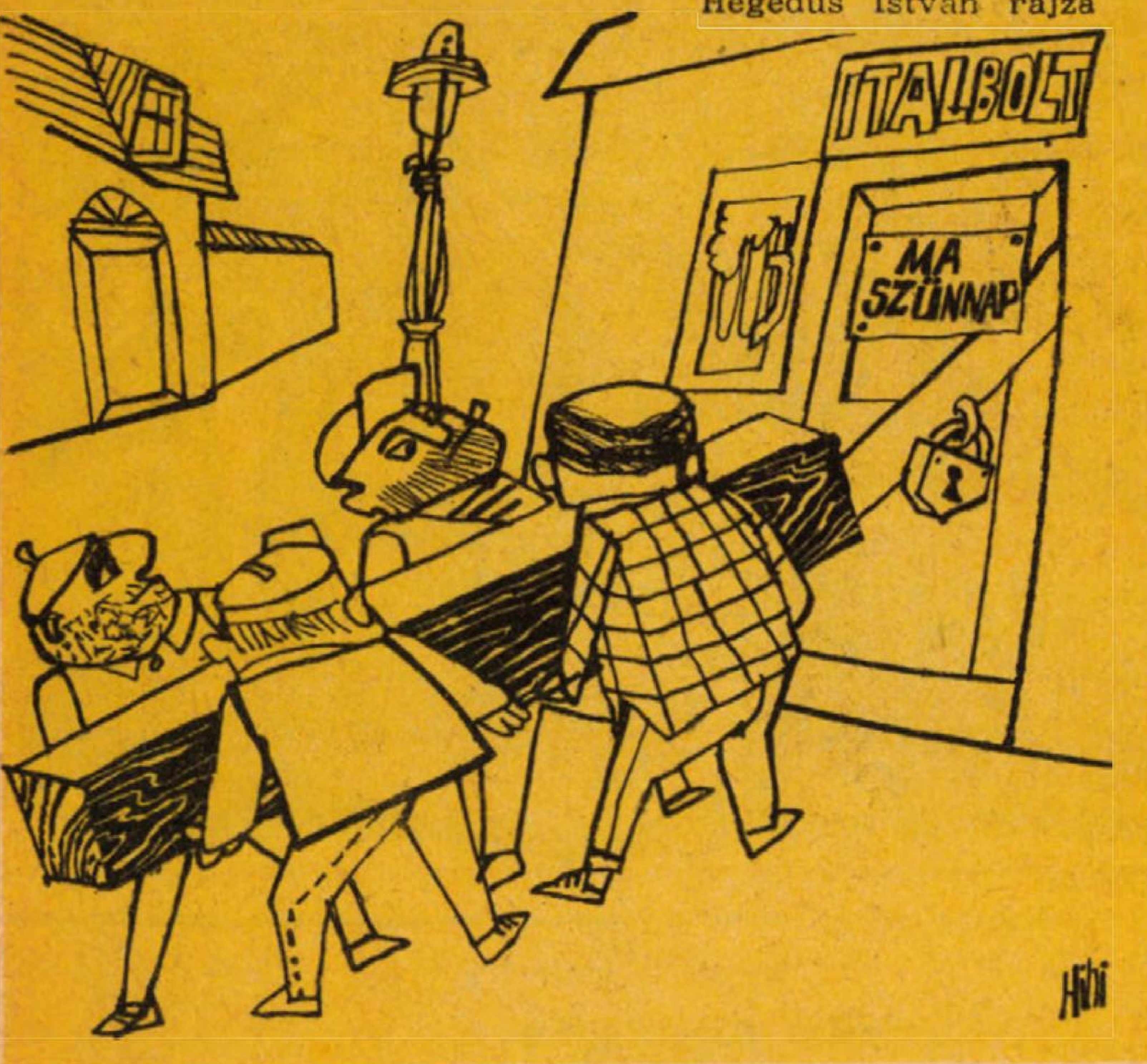

Egyetlen megoldás

Szegő Gizi rajza

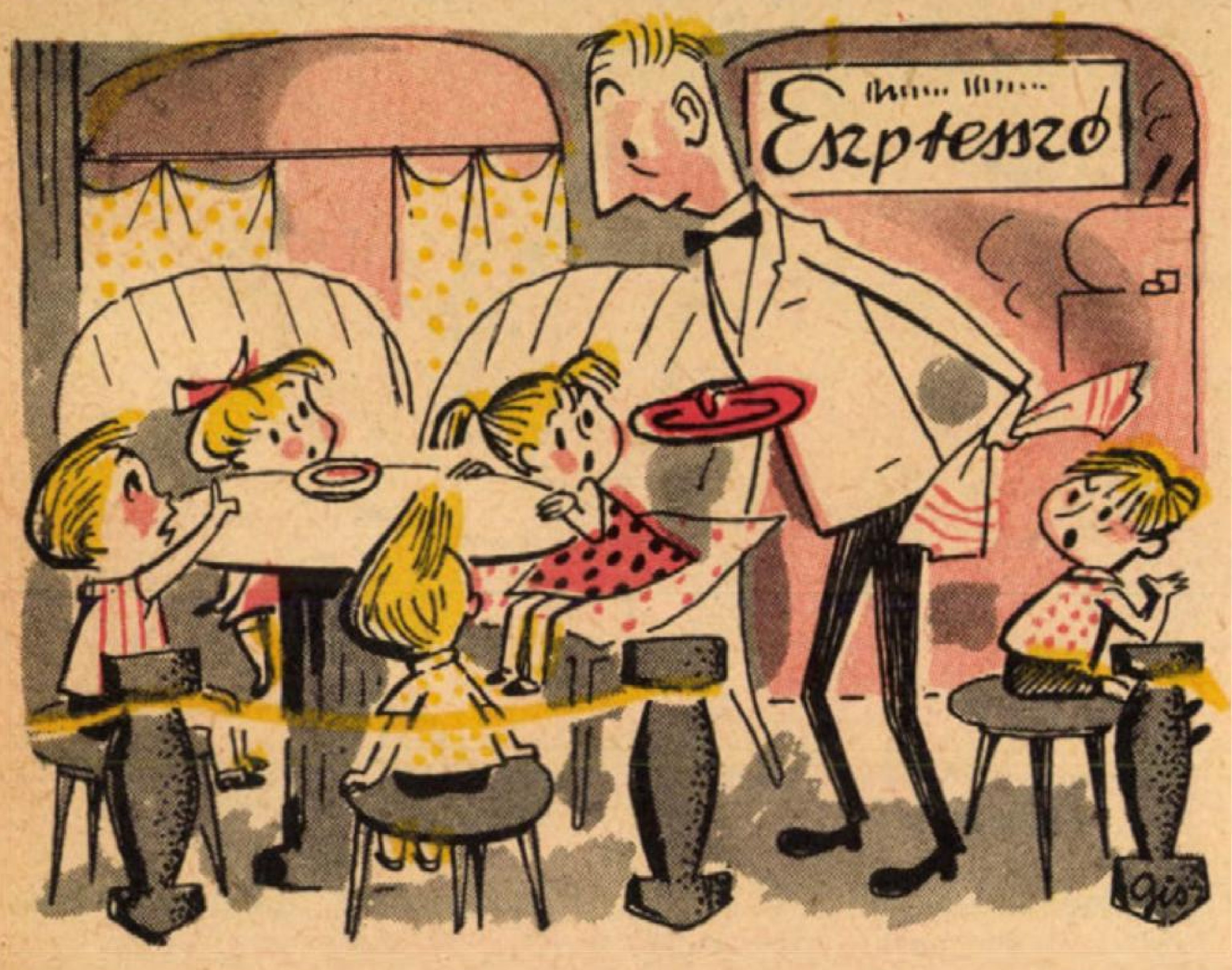

– Nyári szünet van az óvodákban, pincér bácsi ... Kérünk négy turmixet és egy doboz építőkockát!

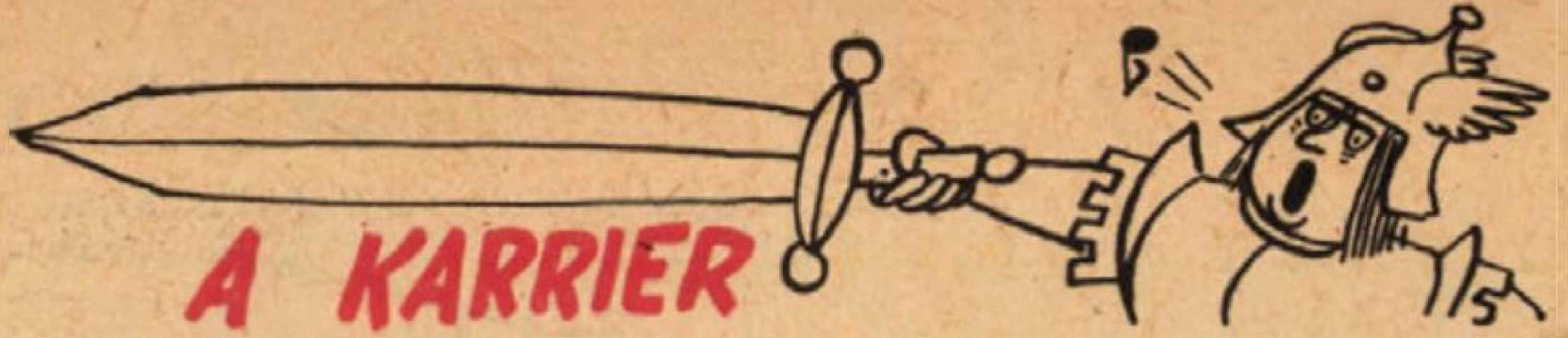

A KARRIER

Jól ismerjük az operaénekes-filmeket. A főhőst felfedezik, majd karriert csinál. Eléggé egyszerű mese, és én sem akarok eltérni tőle az alábbi történetben, amelyet minden ellenszolgáltatás nélkül felajánlok bármelyik filmgyárnak. Igazi operai karrierfilm lenne belőle azzal a fontos tanulsággal, hogy az igazi tehetséget előbb-utóbb felfedezik.

Folyik az előadás a Metropolitan-operában. A színpadon daliás férfi énekli Siegmund szerepét a Walkürben. A földszinten a hetedik sor közepén két idősebb, erélyes arcú férfi ül, s egyre nagyobb érdeklődéssel figyelik az énekest, aki nem más, mint a svéd Gunnar Fredriksson. Egy-egy mozdulat után összenéznek, s egyre nagyobb izgalommal feszengenek a helyükön. Amikor pedig Fredriksson egyetlen kézmozdulattal kirántja a fából a Notungnak nevezett hatalmas kardot, a Wälsungok hagyományos fegyverét, az egyik halkan felkiált:

— Ez az!

Az előadás után egyenesen a tenorista öltözőjébe sietnek. Berontanak hozzá és köszönés helyett izgatott hangon kiáltoznak:

— Gratulálunk!

— Nagyszerű volt!

— Micsoda élmény!

A tenorista csodálkozva kérdi:

— Mit akarnak tőlem az urak?

Az egyik férfi izgatottan válaszol:

— Fel akarjuk fedezni. Véletlenül tévedtünk be és micsoda szerencsénk volt! Az ilyesmi csak a mesében fordul elő.

— Most megalapozhatja a szerencséjét! — vág közbe a másik.

A tenorista is izgatottá válik.

— De hát miről van szó?

Az egyik férfi közelebb hajol:

— James Pirelli vagyok, talán ismeri a nevemet. A Pirelli szállító vállalat a legnagyobb Amerikában. Kirendeltségünk van minden kikötőben. Óriási forgalmat bonyolítunk le.

A másik férfi izgatottan folytatja:

— Az ilyen nagyszerű fizikumú emberekre óriási szükségünk van. Azonnal leszerződtetnénk önt rakodómunkásnak a New York-i kikötőbe. Mindjárt feltűnt nekünk, hogy milyen nagyszerű alakja, izomzata van! Ugye, milyen szerencsét hoz az egyszerű véletlen?

Ott van már a Metropolitan Opera igazgatója is. Könnyes szemmel, meghatottan bólogat:

— Éreztem, hogy erre előbb-utóbb sor kerül. Tudtam, hogy ezzel a termettel, ezzel az erővel, ezzel a hanggal nem sokáig maradsz nálunk. Vérzik a szívem, de érvényesülésed elé nem gördítünk akadályt.

Az énekes a meghatottságtól nem tud szólni, csak némán átöleli az igazgatót.

Ettől kezdve nyílegyenesen ível felfelé a pályája. A kis nézőtér helyett kitárul előtte a végtelen tenger. S ha jókedve van, nem szűk páholyok, hanem hatalmas óceánjárók előtt énekel. A nehéz zsákok meg sem kottyannak neki, úgy dobja fel őket a vállára, mint a pelyhet.

Jól keres, már félre is tud tenni, de sohasem felejti el, hogy pályafutását mint egyszerű operaénekes kezdte.

Feleki László

Jucika kezdőrugása

Pusztai Pál rajza

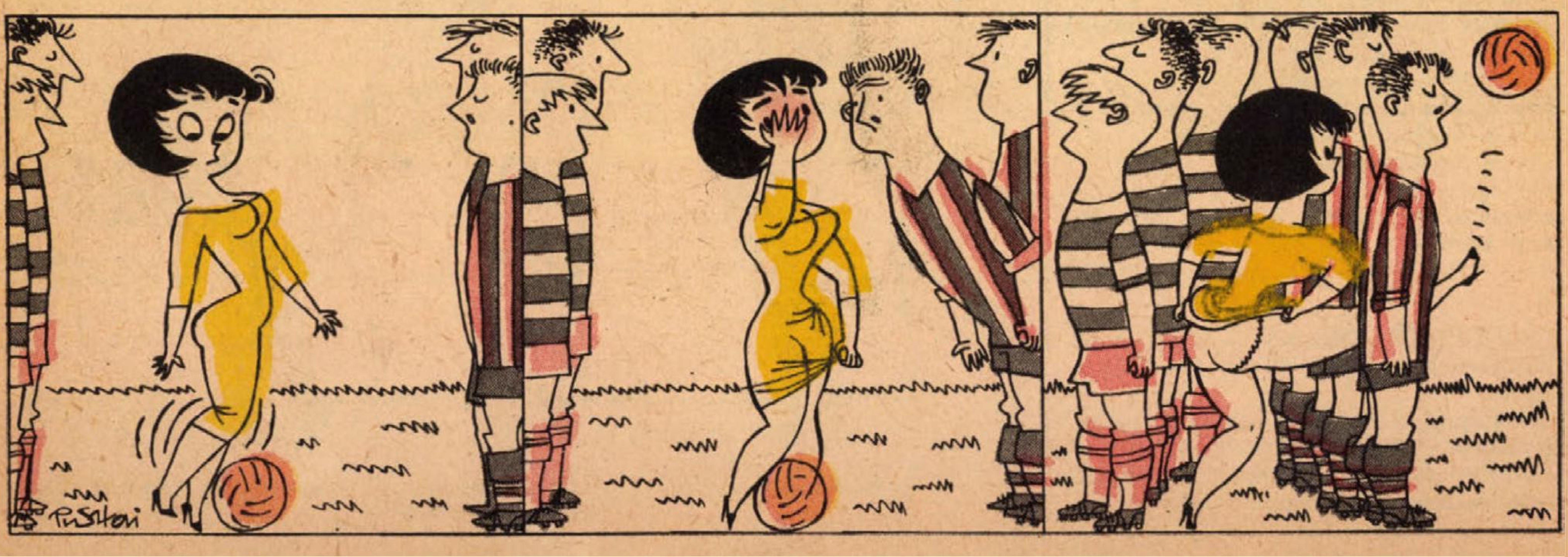

Ravasz a főnök

Toncz Tibor rajza

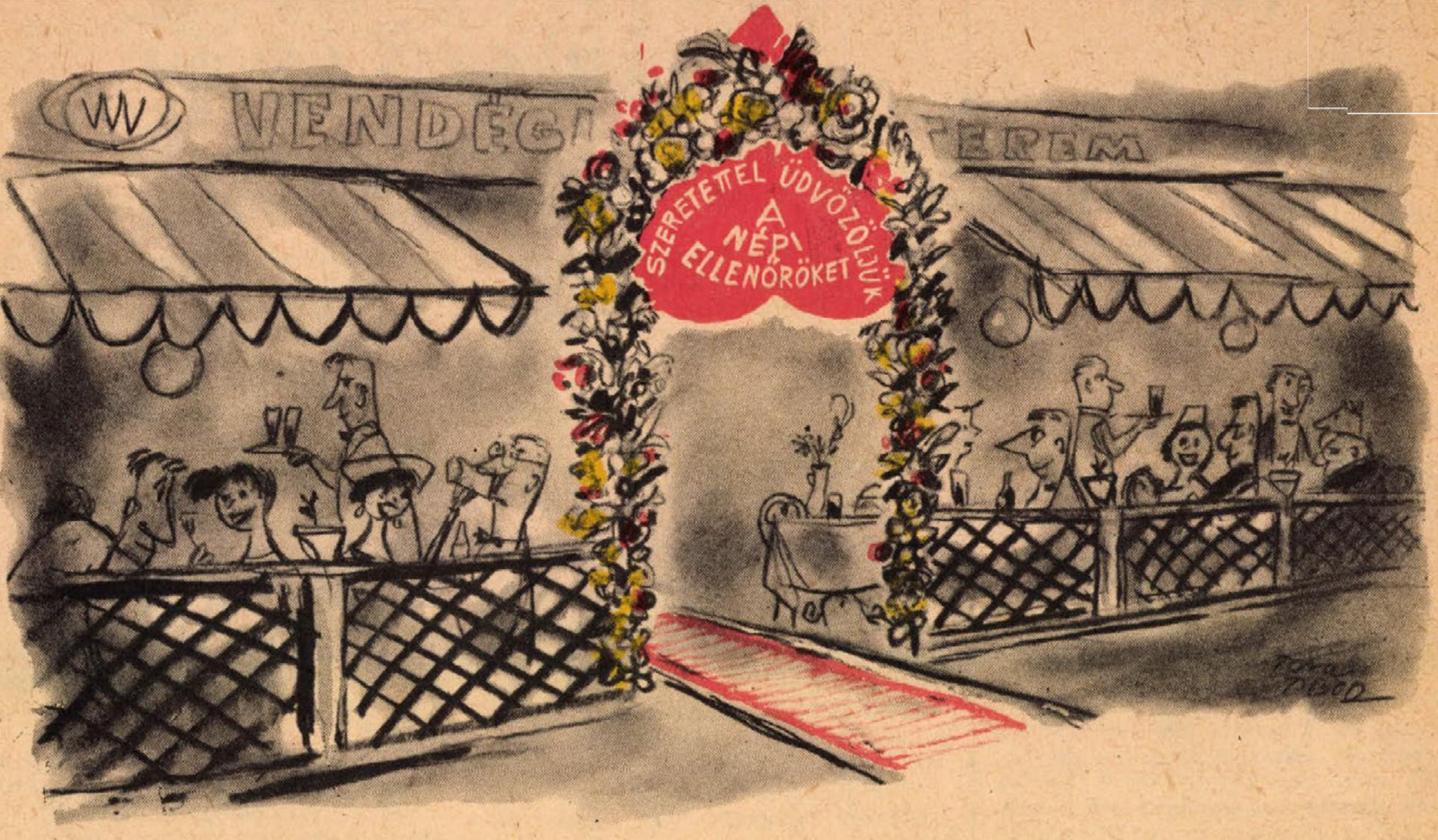
VV
VENDÉG TEREM
SZERETETTEL ÜDVÖZÖLJÜK A NÉPI ELLENŐRÖKET
Toncz Tibor

Ami biztos, az biztos

Várnai György rajza

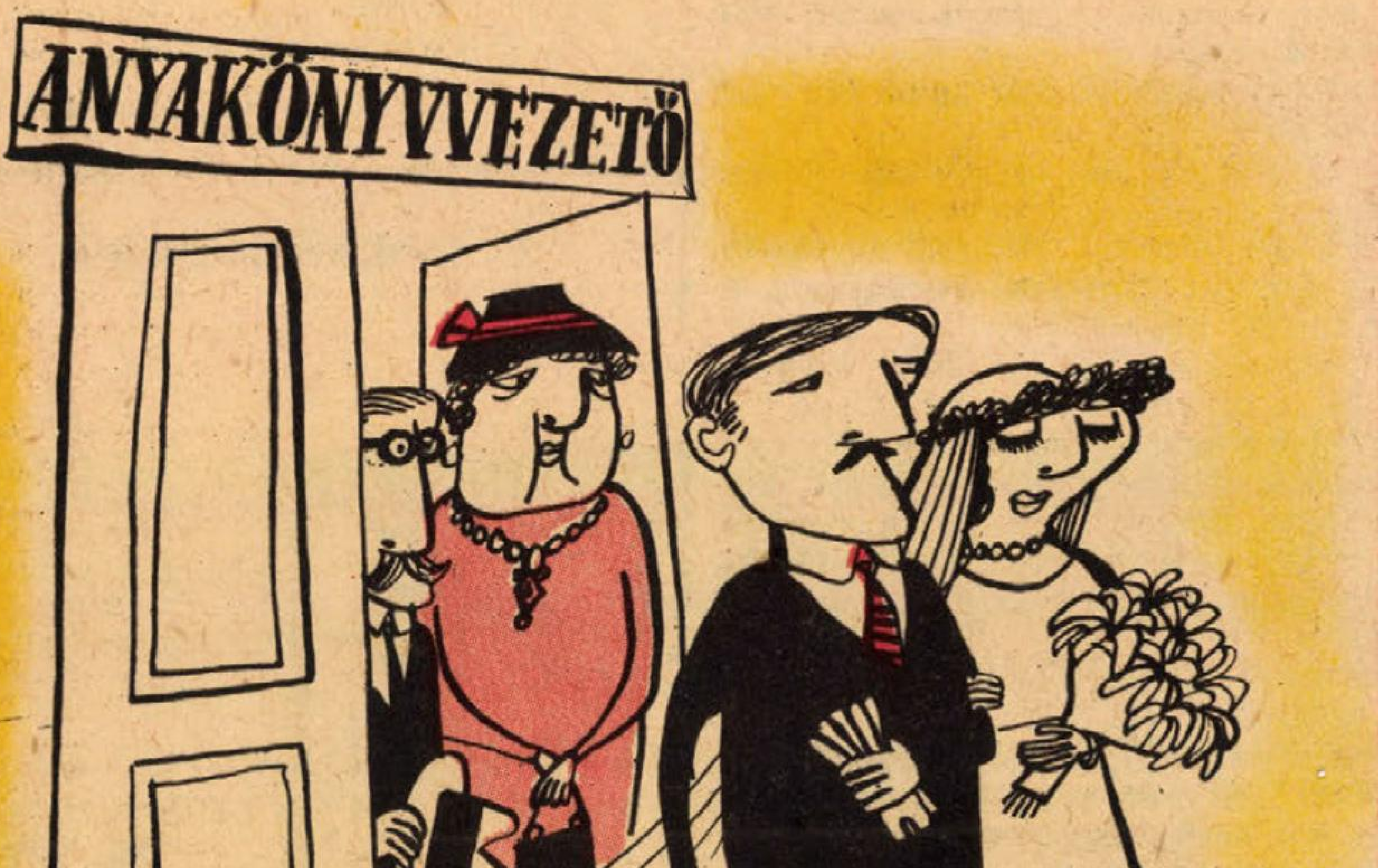
ANYAKÖNYVVEZETŐ
6 hónapi garancia
1959 VIII. 3
Várnai

Figyelmes apa

Sándor Károly rajza

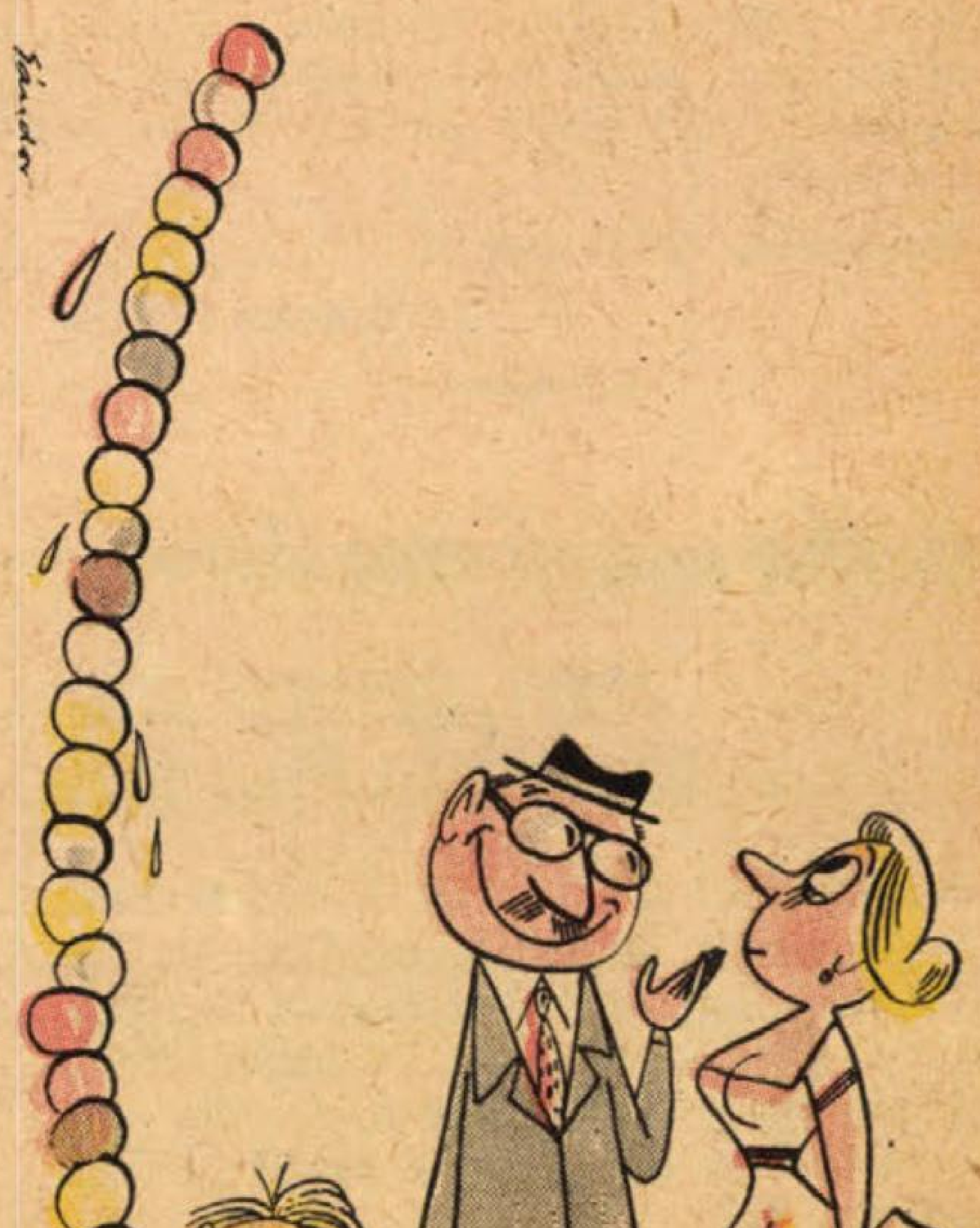

– Tudja, születésnapja van ...

A Ludas Matyi EMLÉKKÖNYVÉBE

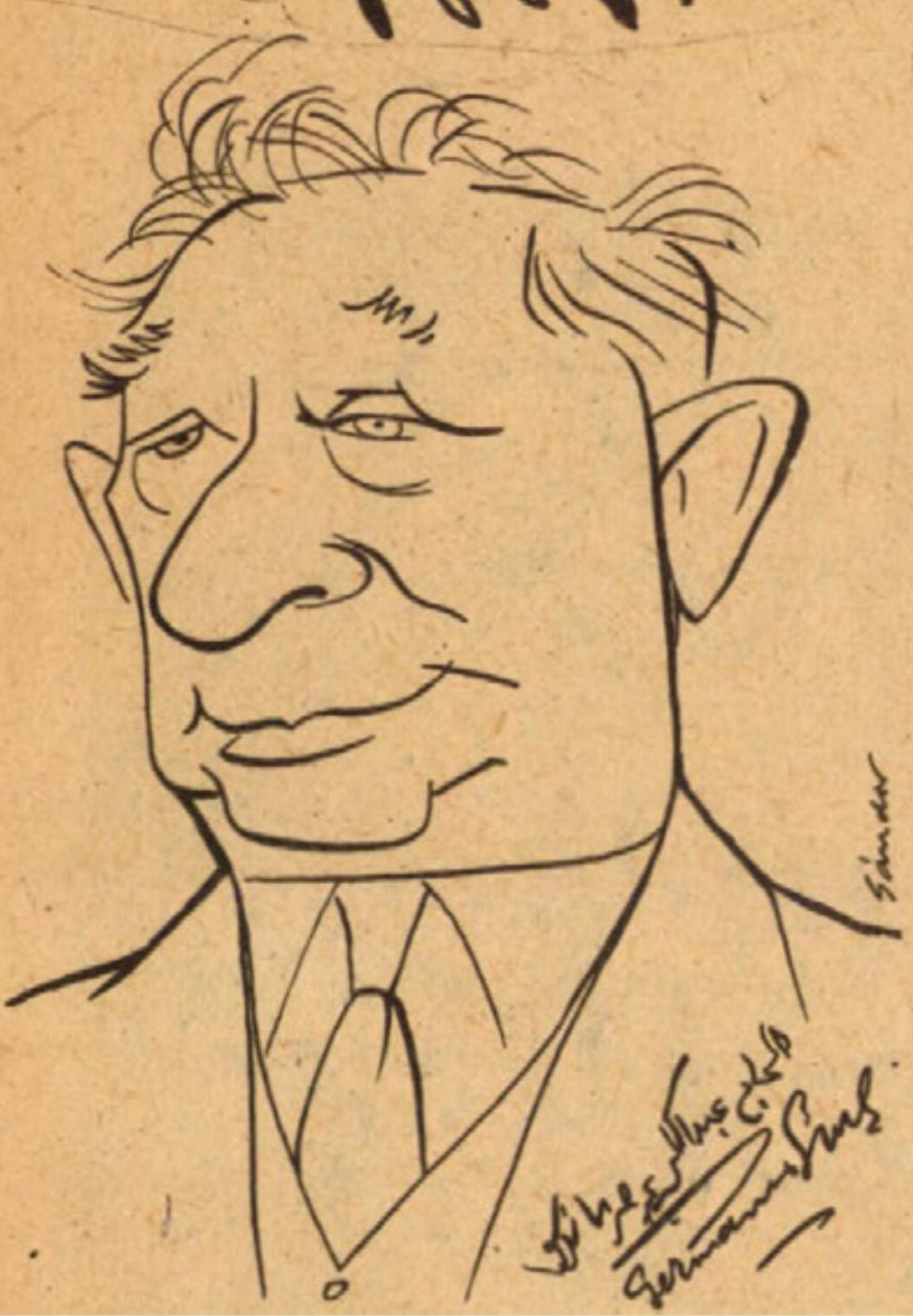

Kedves Ludas Matyi!

Azt mondja az írás, hogy aki nem tud arabusul ne beszéljen arabusul. Milyen jó azoknak, akik eme intelemre támaszkodva nem beszélnek arabusul. Sajnos, nekem mindenáron arabusul kell beszélni, akár a Budapestre jövő arabokkal, akár Egyiptomban, ha a tél folyamán előadások tartására meghivnak. Az előadásokkal nincsen baj, mert ott csak én beszélek és a közönség hallgat. A szállodában azonban a pincérek nem írástudók. Én ugyan megértem az ő tájszólásukat, de ők az én irodalmi nyelvemet, a szent Korán nyelvét félreértik. A fagylalthoz kanalat kértem és sótartót hoztak! Főtt kukoricát kértem és feleségem, aki kézjeleivel már sokszor áthidalta a nyelvi nehézségeket, mutatta, hogyan szoktuk azt enni, mire szájharmonikát hoztak! Ó, jaj! hiába tanulok ötven év óta arabul!

Budapest, 1959. aug. 3.

dr. Germanus Gyula

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó. Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Kalmárnak azt mondja a háziorvosa:

— Barátom, magának legalább tíz kilót le kell fogynia. Nem szabad naponta egyebet ennie, mint egy kis gyümölcsöt, egy kis vízben kifőtt főzeléket, egy kevés salátát és egy vékony szelet pirított kenyeret.

Kalmár megadással hallgatja az orvos drákói rendelkezéseit, azután megkérdi:

— Étkezés előtt, vagy étkezés után?

*

Amikor még konflisok jártak a pesti utcákon, valaki megkérdezte a konfliskocsistól:

— Mondja, öregem, elmehetünk Óbudára?

A kocsis megsodorta a bajuszát és így felelt:

— Hát, instálom, mi ketten elmehetünk, de ki vigyáz addig a lóra?

Üss meg egy helyesebb hangot...

(*Tréfa*)

Szereplők: A férj, a barátja és a feleség. Játszódik: egy eszpresszóban

Férj: Nagyon kíváncsi vagyok rá. Mondd csak meg bátran, amit akarsz!

Barát: Tudom, hogy nem hálás dolog más ember magánügyeibe beleszólni, mégha a legjobb barátom is az illető... De nem jó hangot ütsz meg a feleségeddel szemben. Észre sem veszed már, olyan ridegen, olyan fölényesen beszélsz vele, nem vagy elég figyelmes hozzá. És különösen társaságban...

Férj: Tudod jól, hogy szeretem Irmát!

Barát: De ha egyszer ez a hang rosszul esik neki! Én mégiscsak azt tanácsolhatom neked: üss meg egy helyesebb hangot vele szemben!

Férj: Kérlek, meg fogom próbálni, ha akarod máris, mert itt jön ő.

Feleség: Jó estét.

Férj: Kezedet csókolom.

Feleség (élesen): Ó, kinek köszönsz?

Férj: Kinek köszöntem volna? Neked.

Feleség (élesen): Nem szoktam hozzá.

Férj: Mit parancsolsz? Egy kis konyakot?

Feleség (élesen): Ne félj, nem kérek konyakot! Nem szoktam konyakot inni!

Férj (gyengéden): Jól van, szívem, ha nem akarsz... *(ideges csend)* Mit csináltál ma?

Feleség (élesen): Mit gondolsz, mit csináltam?

Férj: De kérlek, éppen azt kérdezem.

Feleség (élesen): Érdekel is téged, hogy én mit csinálok! Foglalkozz a barátoddal inkább!

Virágáruslány (jő): Szép virágot tessék a hölgynek!

Férj (virágot vesz): Tessék.

Feleség (élesen): Mondd, miért komédiázol, kérlek? Két perce vagyok itt veled és azóta csak kellemetlenkedni tudsz! Akár el is mehetek. *(Indul.)*

Barát (kenetteljesen): Irma, kérem, ez egyszer nincs igaza...

Feleség (vérfagyasztó gúnnyal): Azt tudom! Hát mikor lehet nekem igazam, ha magukkal vagyok?!

Férj (idegesen): Hagyd kérlek, Jenő, látod, milyen ideges...

Feleség: Azt elhiszem! Egész nap nem voltam ideges, csak mióta ide ültem közétek!

Férj (mint hét angyal): Jól van, szívem... Anyád nem telefonált?

Feleség (élesen): Ne félj, nem telefonált! És miért zavarna téged, ha az anyám telefonált volna?!

Barát (ő is ideges már): Irma kérem, igazán nincs igaza! Tudja, hogy én...

Feleség (gyűlölködve): Tudok én mindent! Maguk mindig egy nótát fújnak!

Barát (emelt hangon): Éppen, hogy nem fújunk egy nótát!

Feleség (lihegve): Már maga is kiabál velem! Már maga is a férjemnek képzeli magát?

Barát (kiabál): Nem képzelem! Éppen erről beszéltem a férjével, mielőtt maga jött!

Feleség: Szóval még lovat ad a férjem alá! Még ingerli is!

Férj (türelmetlenül): Idefigyelj, Irma!

Feleség (hadonászik): Te ne védd a barátodat! Engem sosem jut eszedbe, hogy megvédj!

Barát (ordítva): Engem nem is kell, hogy megvédjen! És én nem piszkálom a férjét maga ellen, vegye tudomásul!

Feleség (hisztérikus): Kikérem magamnak ezt a hangot! Megértette?!

Barát (ő is belejött): Nem értettem meg! Maga nem ért meg semmit!

Férj (dühöng): Te nem értesz semmit! És talán helyesebb hangot ütnél meg a feleségemmel szemben!

Barát: Még hogy én! Üss meg te!

Férj: Te üss meg!

Barát: Én! Én mindjárt megütök!

Feleség (sikít): Megüt! Hallod, megüt!

Férj: Megütsz?! Én ütlek meg! Nesze!

Barát: Nesze!

(Összeverekszenek)

Somogyi Pál

E heti hirdetésünk

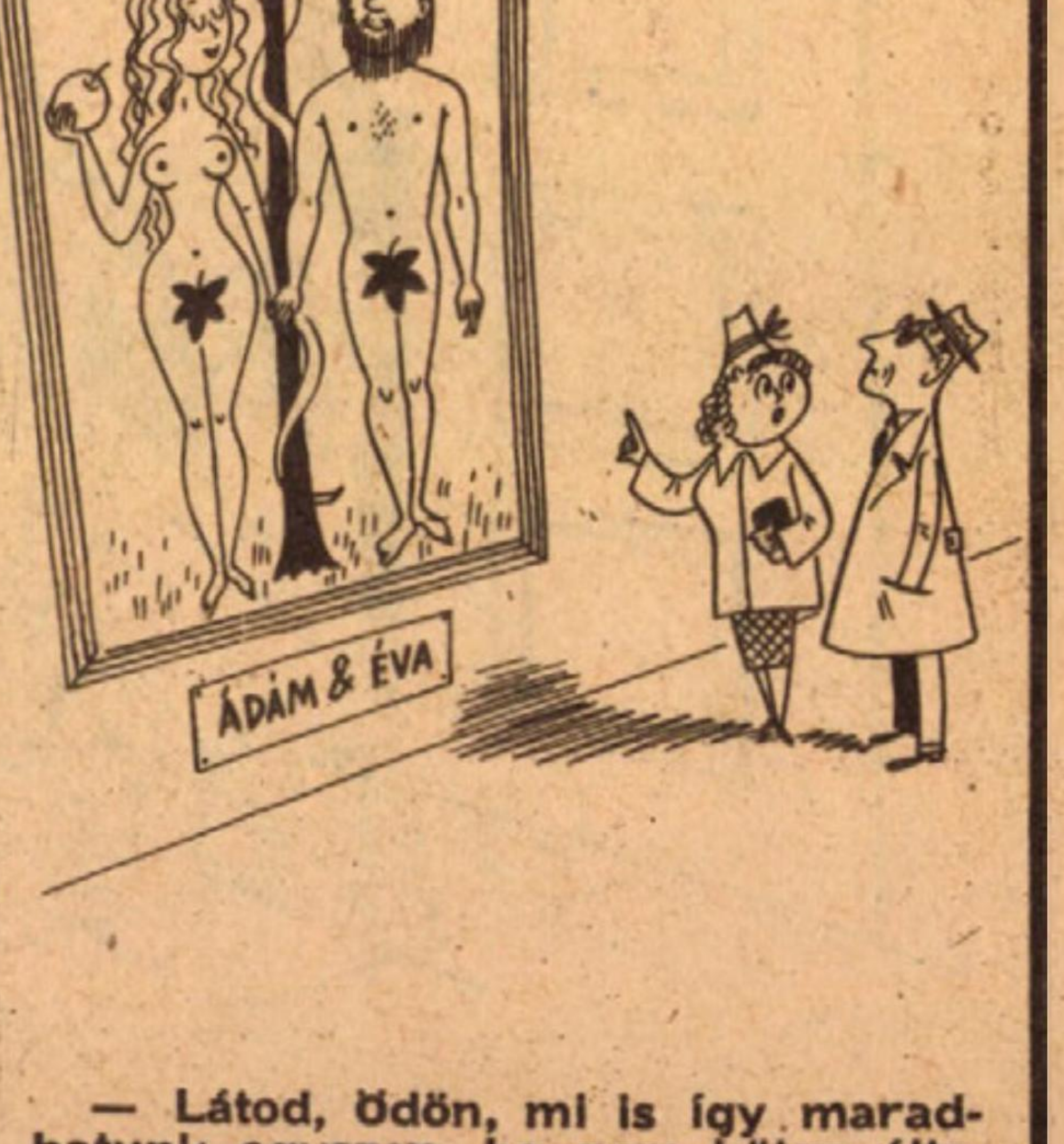

— Látod, Ödön, mi is így maradhatunk egyszer, ha nem kötsz általános háztartási biztosítást!

Divatretikül

Szűr-Szabó József rajza

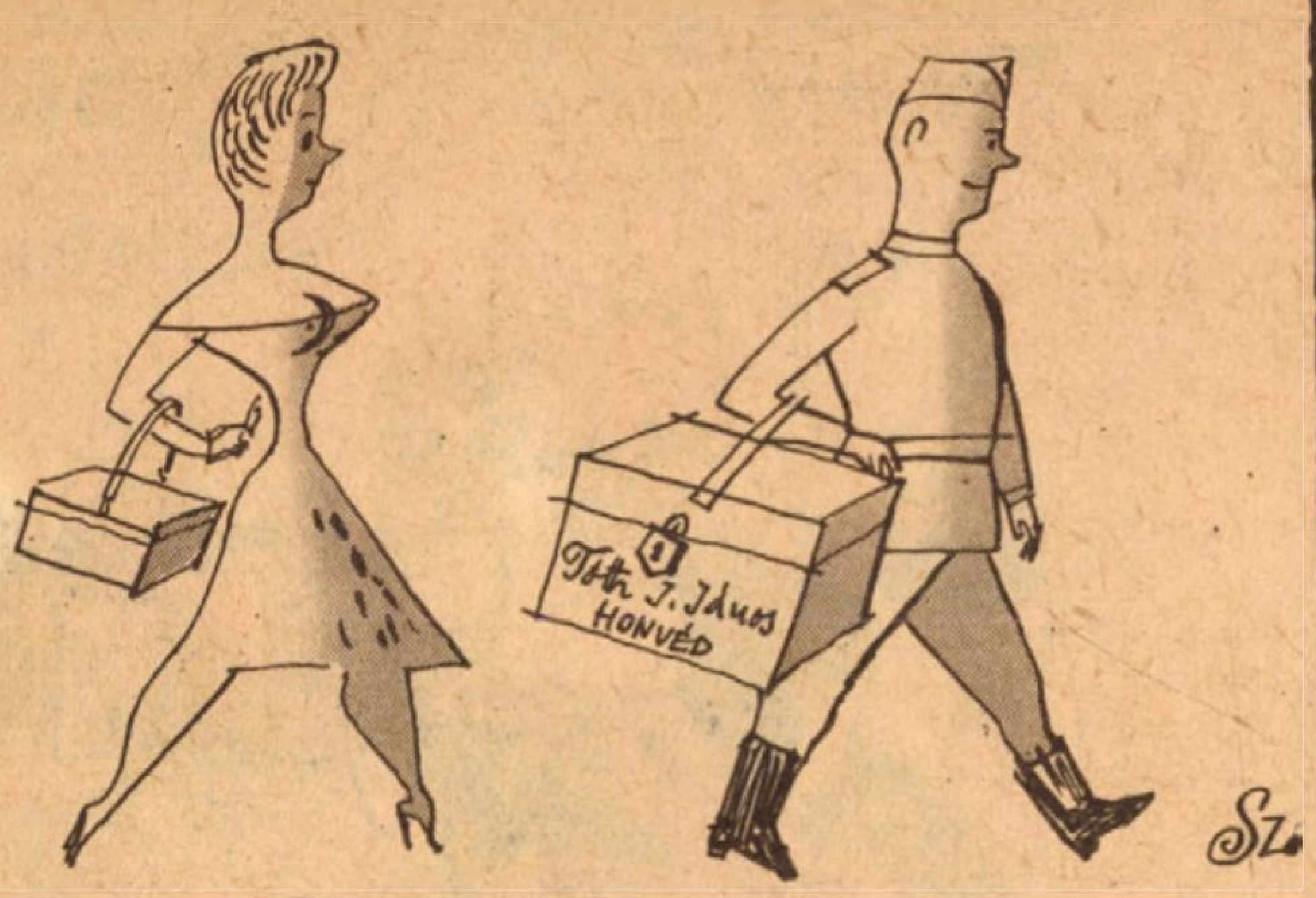

MÉLYHŰTÖTT HUMOR

Jaj, de nagyon melegem van,
melegem van, melegem...
A melegből elegem van,
elegem van, elegem...
Nem bírom én a meleget
eleve, de eleve...
Nem hűt engem se a narancs,
se a citromszörp leve...
A temérdek fagylaltot is
oly hiába legelem...
Jégbehűtött sörrel, borral,
gyomrom meddőn jegelem...
Éjjel viszont, ha elalszom,
álmomban már, óh mesés
takaróval borítja be
testem a hűs hóesés...
Talajmenti fagyról suttog
fülembe a tavi nád,
s a hegyekből rámgurulnak
jégcsapok és lavinák...
Nappal aztán megint minden
elkezdődik elülről,
dől a hőség bőségesen
alulról meg felülről...
Node minap, mint az enyhe
hajnalthozó fuvallat,
a bensőmben felötlött egy
csodálatos sugallat:
Megnéztem egy szabadtéri
vidám műsort hevülten,
ahol aztán percek alatt
a viccektől lehültem...

Szilágyi György

Mint a pesti busz...

Várnai György rajza

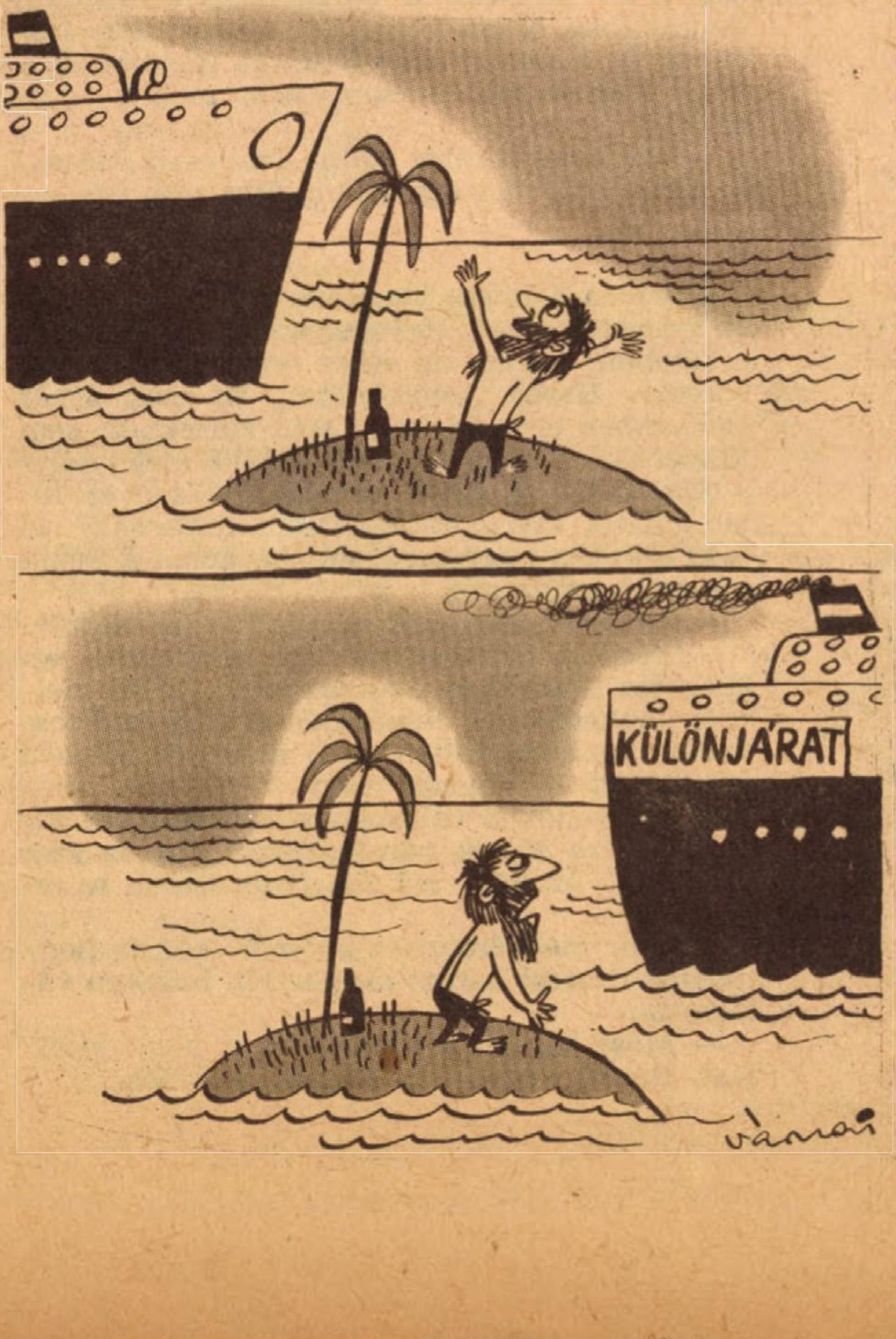

Modern lakás

Szegő Gizi rajza

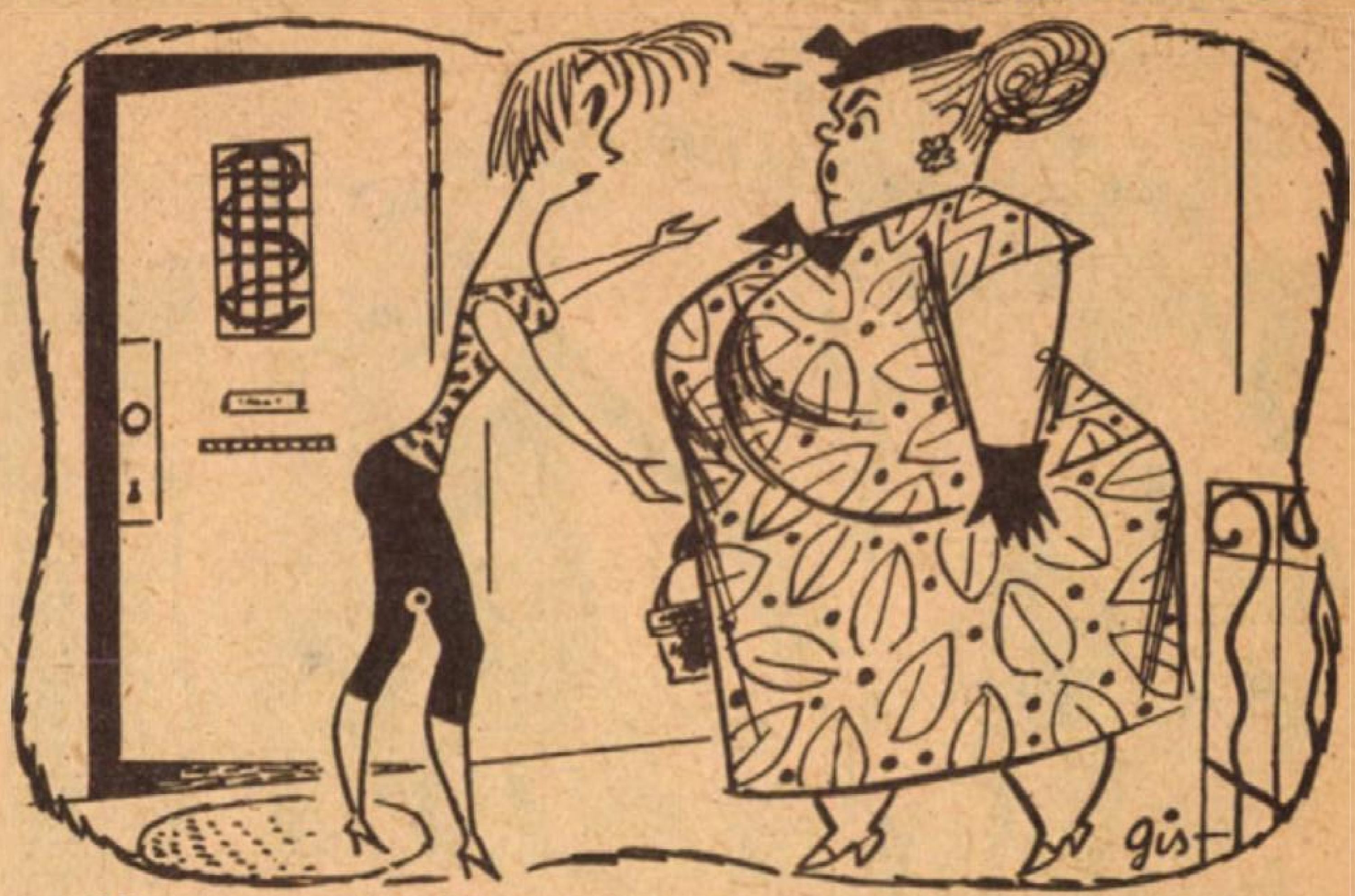

– Mi az, nem is hívsz be?

– Mit csináljak, édes Málcsi néni? Ennyi hely nincs a lakásban!...

A más főztje

A Kovács és a Garai család társbérletben élt egymással. A két asszony néha félnapokat veszekedett, ha nem tudták eldönteni: ki vigye le a közös szemetet a kapu alá. Máskor kóstolót küldtek egymásnak a frissen sült cseresznyésrétesből. Egyszer fél éjszakára átültek egymáshoz egy kis tereferére, máskor viszont hónapokig nem fogadták egymás köszönését. Ám egyszer Kovács éjszakai műszakba került, Garait pedig nappalos partiba tette a művezetője. Minthogy a két asszony is váltóműszakban dolgozott, úgy adódott, hogy ezen a héten délelőtt csak Kovács és Garainé maradt otthon. Garainé elmélázva hallgatta Kovács horkolását a szomszéd szobából, miközben az ebédet főzte. Dél felé aztán bekopogott hozzá.

— Mi kell? — kérdezte Kovács.

Garainé elmondta, hogy véletlenül egy kicsivel több zöldbabot főzött, nem fogadna-e el a kedves szomszéd egy tányérkával? Kovács nem volt lassú észjárású ember, különösen, ha a gyomráról volt szó, meg aztán közömbös, hogy ki főzi az ételt, amely után áhítozik. Gyorsan nadrágot rántott és máris ott ült a közös konyha parányi asztalánál és a jókora tányér zöldbabfőzeléket, amelyen egy szelet borjúsült is pompázott, szédítő tempóban tüntette el. Majd elégedetten visszavonult a szobájába és újra lefeküdt, jelezvén, hogy a felelősséget elhárítja magától és a diplomáciai visszhang nem érdekli.

Igen ám, de a pesti házakban egy házmesterné is be van iktatva, akinek egyéb jelentéktelen mellék-teendőkön kívül, fő feladata az, hogy a házi híreket kell terjesztenie, ilymódon Kovácsné, ahogy a kapun belépett, már tudta a dolgot. Sötét arccal járt-kelt és a következő héten, amikor ő és Garai maradt otthon, olyan gulyáslevest komponált, amelyet még az Astoria főszakácsa se látott. A kis, köpcös Garai először megdörzsölte vörös orrát, szabadkozott, aztán mégis csak leült, maga elé rántotta a szíves szóval kínált gulyást, és egy-kettőre végzett vele.

Ragyogó korszak köszöntött a két férjre: az amúgy is köpcös Garai kigömbölyödött és naponként kezdett borotválkozni, a langaléta Kovács könnyű pocakot eresztett és tarka nyakkendőt kötött. Már-már oda fejlődött a dolog, hogy egyik férj sem nyúlt a saját felesége főztjéhez, inkább két napig nem evett főtt ételt, hogy harmadnap a szomszédasszony lábasából jóllakjon. Kovács még a tökfőzeléket is megette, amit pedig a felesége interpretálásában ki nem állhatott. Garai pedig éjjel is kilopózott a konyhába, hogy a szomszédasszony által tapintatosan ottfelejtett maradékot megegye.

A két asszony csakhamar rádöbbent arra, hogy ezt nem lehet tovább tűrni, itt valamit tenni kell. Félretéve minden nézeteltérést, megállapodtak abban, hogy haladéktalanul beszüntetik az „átkosztolást" és ezen túl szigorúan zárva tartanak mindent egymás férje elől, ha dolgozni mennek. Megbeszélték azt is, hogy a konyhai stelázsi felső fiókjában lesz Garai tízóraija, ebédje, az alsó fiókban pedig Kovács porciója kap helyet.

Azóta Garai erősen lefogyott és csak kéthetenként borotválkozik, Kovács pocakja és a tarka nyakkendője pedig úgy eltűnt, mintha sohasem lett volna. Mikor aztán úgy hozta a sors, hogy csak Kovács és Garai maradt otthon, érett férfiúi bölcsességgel és békés egyetértésben elcserélték egymás között a stelázsi-kulcsokat.

Papp L. István

Illemtan

Toncz Tibor rajza

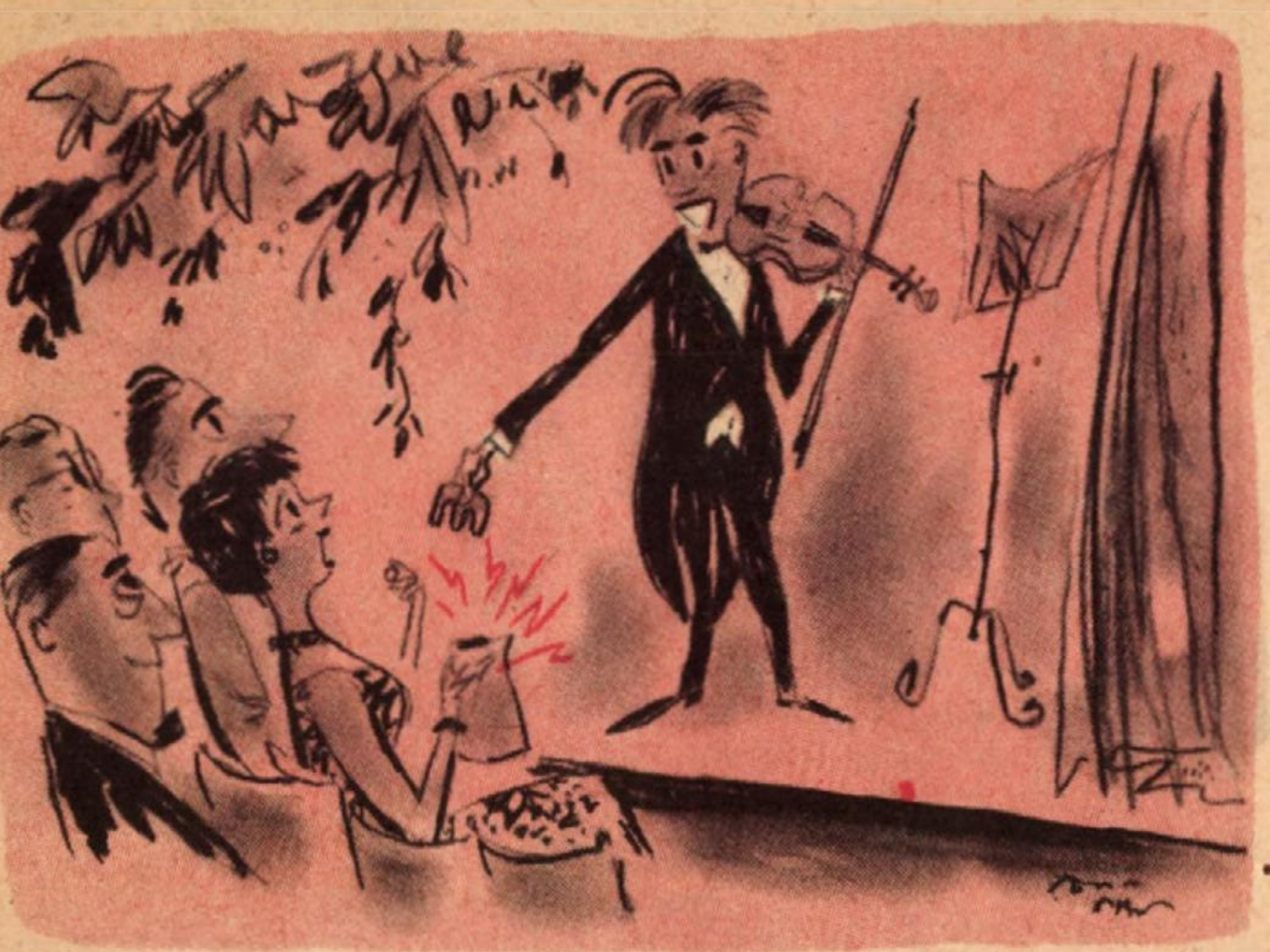

– Tessék, asszonyom, a hangfogóm, tegye a cukros zacskójára!

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

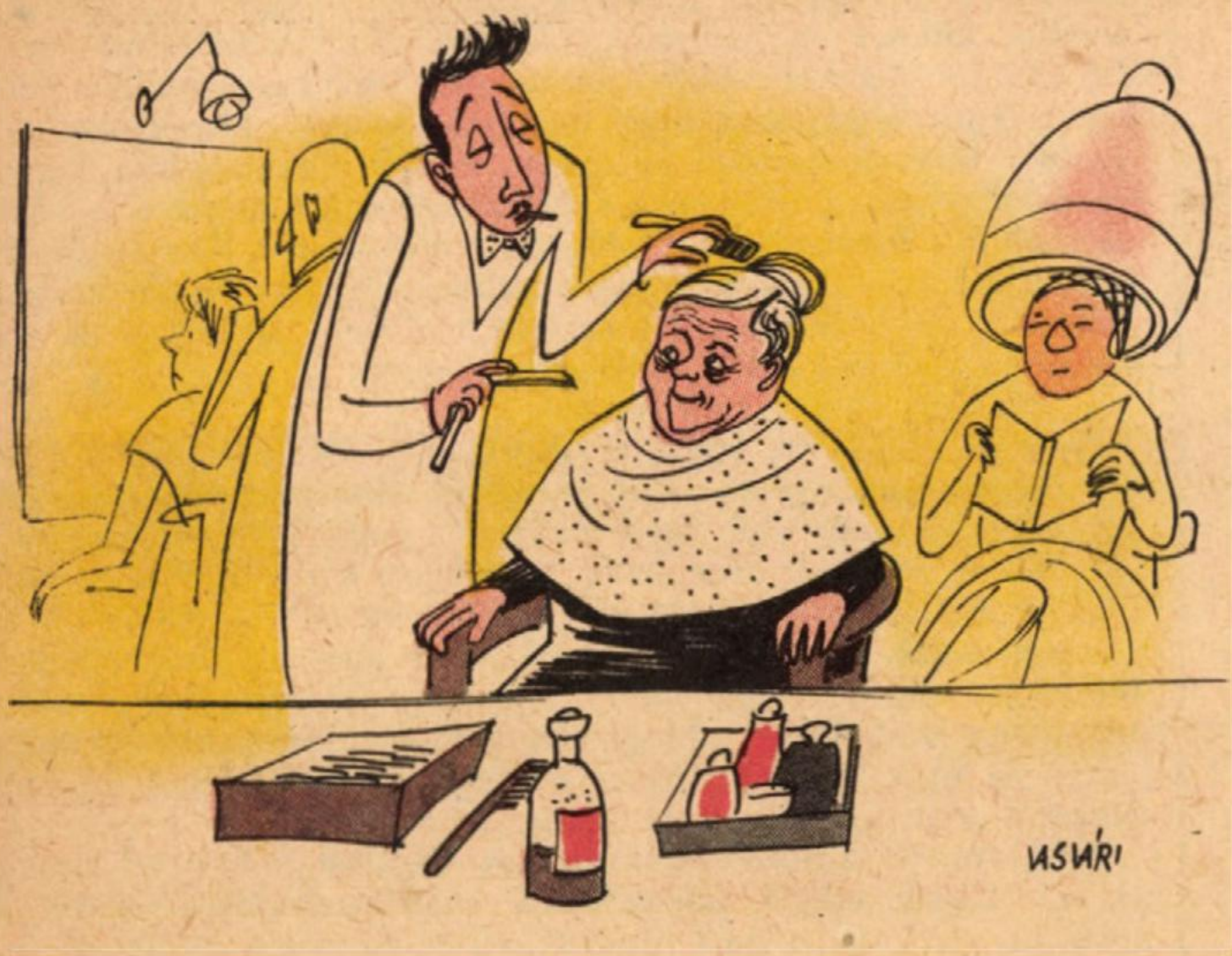

– Valami új frizurát csináljon, édes Gyula úr . . .

Kép a jövőből

Toncz Tibor rajza

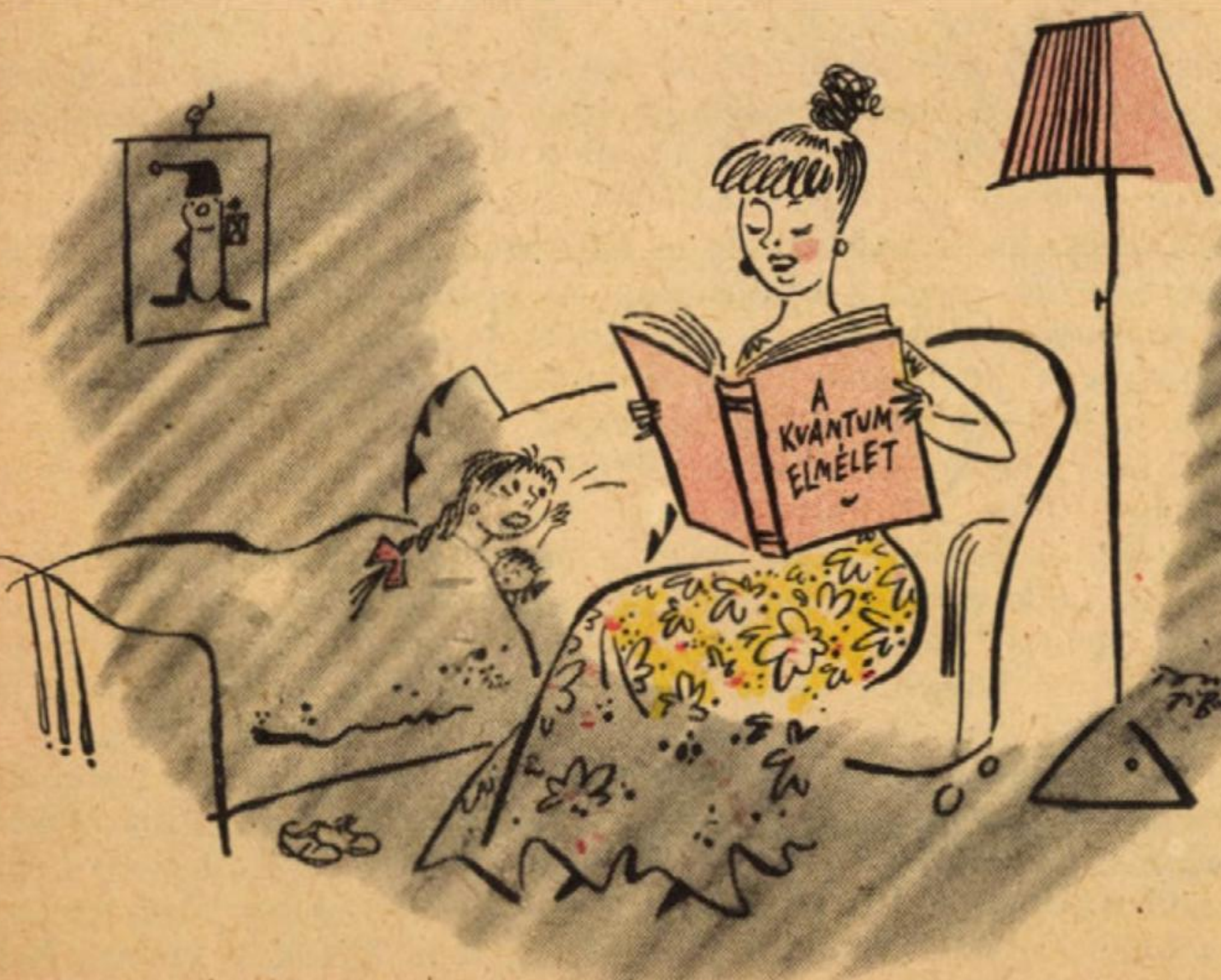

– Olvasd még, anyu, olyan érdekes! . . .

Idegenforgalom

Mészáros András rajza

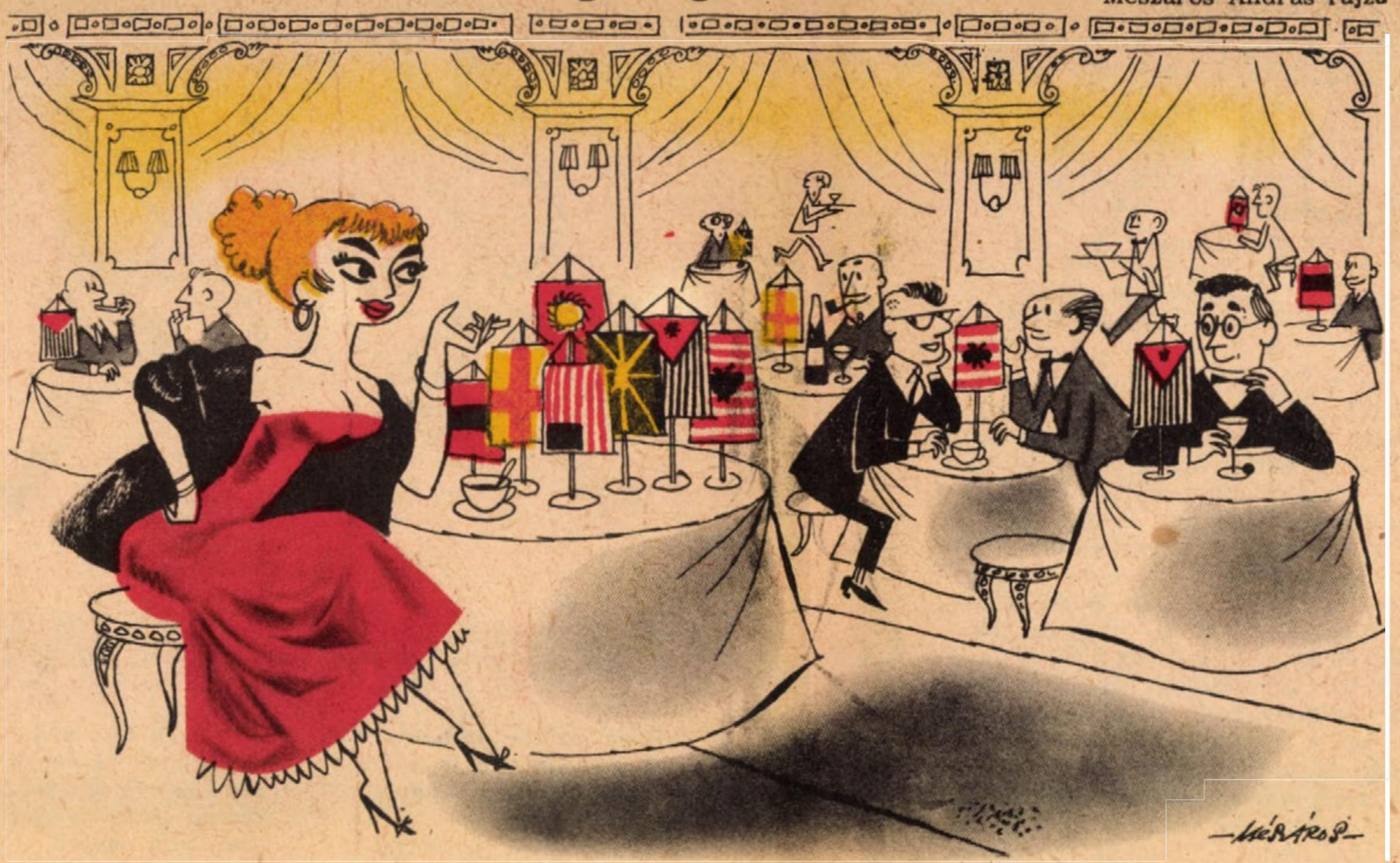

Humoristák hódolnak Hasek emléke előtt

Ki ne ismerné Svejket, a derék katonát, vagy ahogy anyanyelvén hívják a „Dobry vojak" Svejket? Ki ne ismerné Jaroslav Haseket, ennek a klasszikus műnek a szerzőjét, a szatíra mesterét, aki a cseheket bátorította és szórakoztatta az osztrák elnyomatás idején. Most, halála után 36 évvel, nagy tisztesség érte: sírjánál, a csehszlovákiai Lipnice falucskában összeseregleitek a szatirikus irodalom és a humor képviselői és interpretálói, hogy kegyelettel emlékezzenek meg a nagy íróról.

— Micsoda szatírát tudna írni erről Hasek! — állapította meg egy államidíjas cseh író.

*

Lipnicén Kliment Stepanek tanító kalauzolta az író-vendégeket. Nevezetes ember, nemcsak a faluban, hanem az egész országban. Ő volt Jaroslav Hasek „gépírónője". Ez csak átvitt értelemben értendő, mert sem Haseknek, sem Stepaneknek nem volt írógépe. Hasek utálta a körmölést és ezért az akkor húszéves tanítójelöltet szerződtette „magántitkárnak" és neki diktálta nagyszerű műveit, közte a Svejk legutolsó változatát.

— Hogyan dolgoztak együtt? — kérdeztük.

— Eredeti módszer szerint. Mindenüvé elkísértem blokkal és plajbásszal, a sétáin mellette lépkedtem, a vendéglőben vagy a kocsmában mellette ültem és ő evés-ivás közben is diktálta a regényt vagy karcolatot. Sokszor a fogadóban valamelyik vendég szólt valamit, mire Hasek rámkiáltott: „Ezt az ízes mondatot azonnal írd le, beleszövöm a regénybe!"

Amikor megkérdeztük a derék tanítót, hogy mennyi fizetést kapott mesterétől, büszkén válaszolta:

— Most kapom a fizetést és a nagy jutalmat. Benne vagyok az iskoláskönyvben . . .

A néhányszáz lakosú Lipnicén, Prágától 120 kilométernyire, a Jihlava-kerületben, közel tízezer vendég jelentkezett a Jaroslav Hasek-Festival-ra. Vaclav Kopeczky, a minisztertanács elnökhelyettese, a mai Csehszlovákia egyik legnépszerűbb politikusa, a csodálatos fekvésű szabadtéri színpadon, a festői lipnicei vár alatt másfélórás beszédben méltatta a nagy szatirikust és bejelentette, hogy a kormány több mint százezer koronát fordít az eljövendő Hasek-ünnepségekre és a szatirikus irodalom támogatására. A mellőzött humoristáknak dagadt a keblük, a költők — köztük sok államidíjas — csodálkozva hallgatták a humor megbecsülését.

— Az lesz a vége — mondotta egy sokszor koszorúzott poéta — hogy a lírai költők áttérnek a karcolatra és a szatirikus kabarédarabra.

*

A meghívott vendégek között kimagaslott Nikolaj Cserkaszov, a világhírű szovjet színész, a Don Quijote hírneves alakítója. Kimagaslott nemcsak rangban, hanem külső megjelenésben is. Két napig reggeltől estig fáradhatatlanul írta az autogramokat.

— Lipnicén csak Hasek írt annyit, mint én — mondta mosolyogva.

Együtt néztük meg a néma Svejk-filmet, amelyet 1925-ben vettek fel Nollem-el, a híres komikussal a címszerepben.

— Örök vágyam volt, Svejket eljátszani — mondotta Cserkaszov. — De persze, ez az álom nem valósulhatott meg, mert az én termetemmel nem lehet ezt a figurát alakítani . . .

Sóhajtott és tréfásan hozzátette:

— A nagyság átka . . .

Lipnice, 1959. augusztus.

Stella Adorján

Egy fiatalember kalandja a lastex-fürdőruhás kislánnyal

Sándor Károly rajza

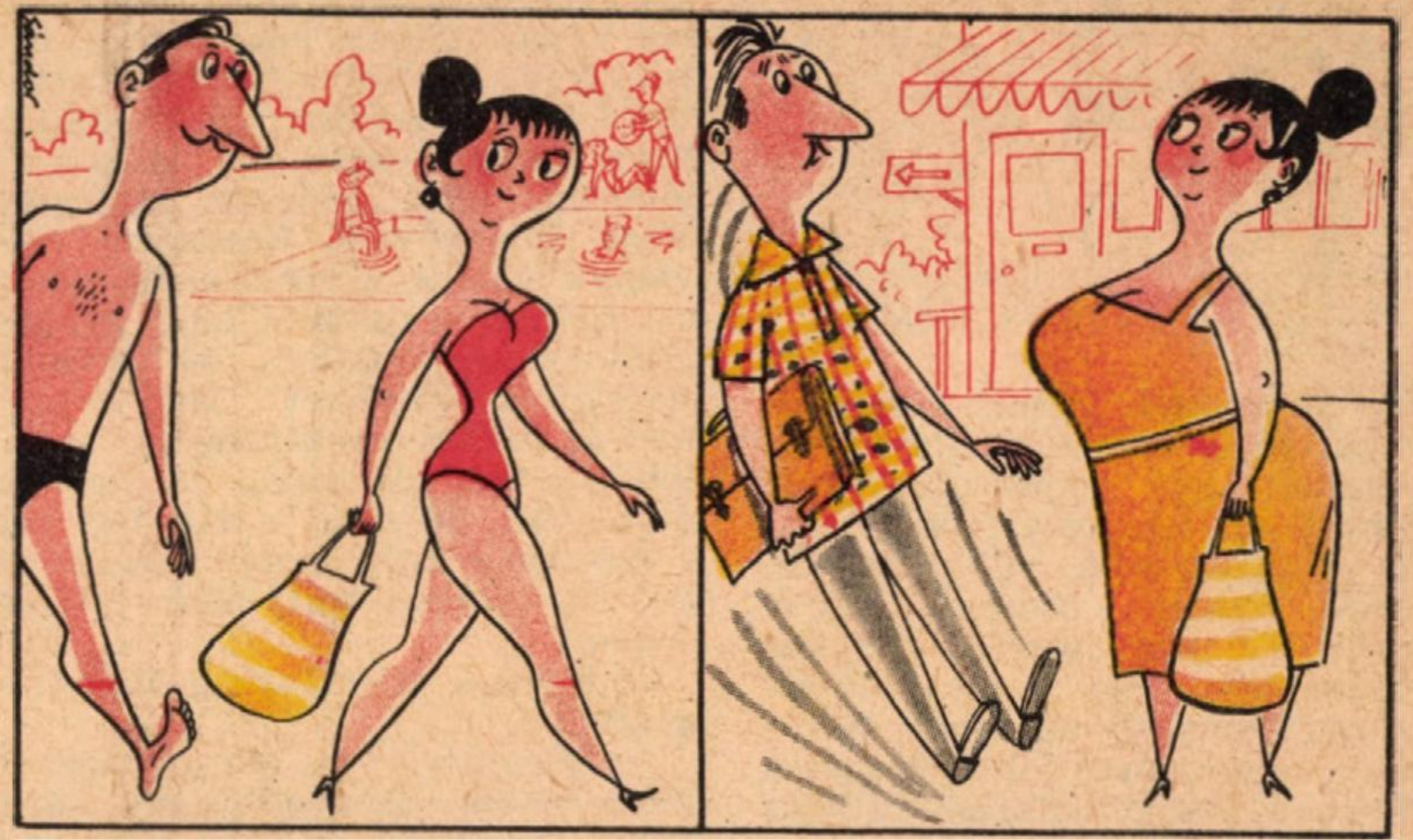

Megismerkedtek a strandon . . . . . . aztán megvárta a kijáratnál . . .

A vívók mintájára

Gerő Sándor rajza

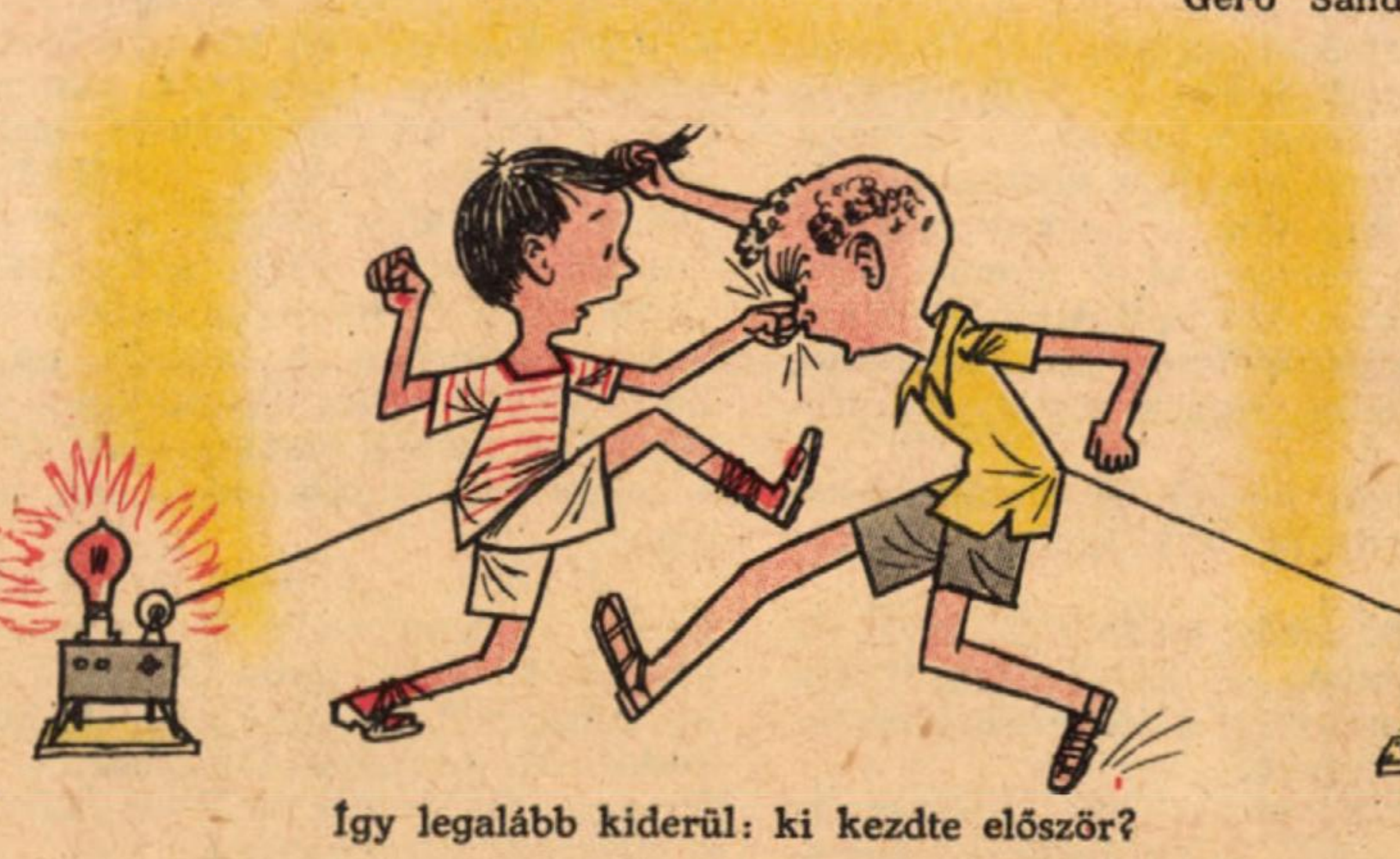

Így legalább kiderül: ki kezdte először?

Emberismeret

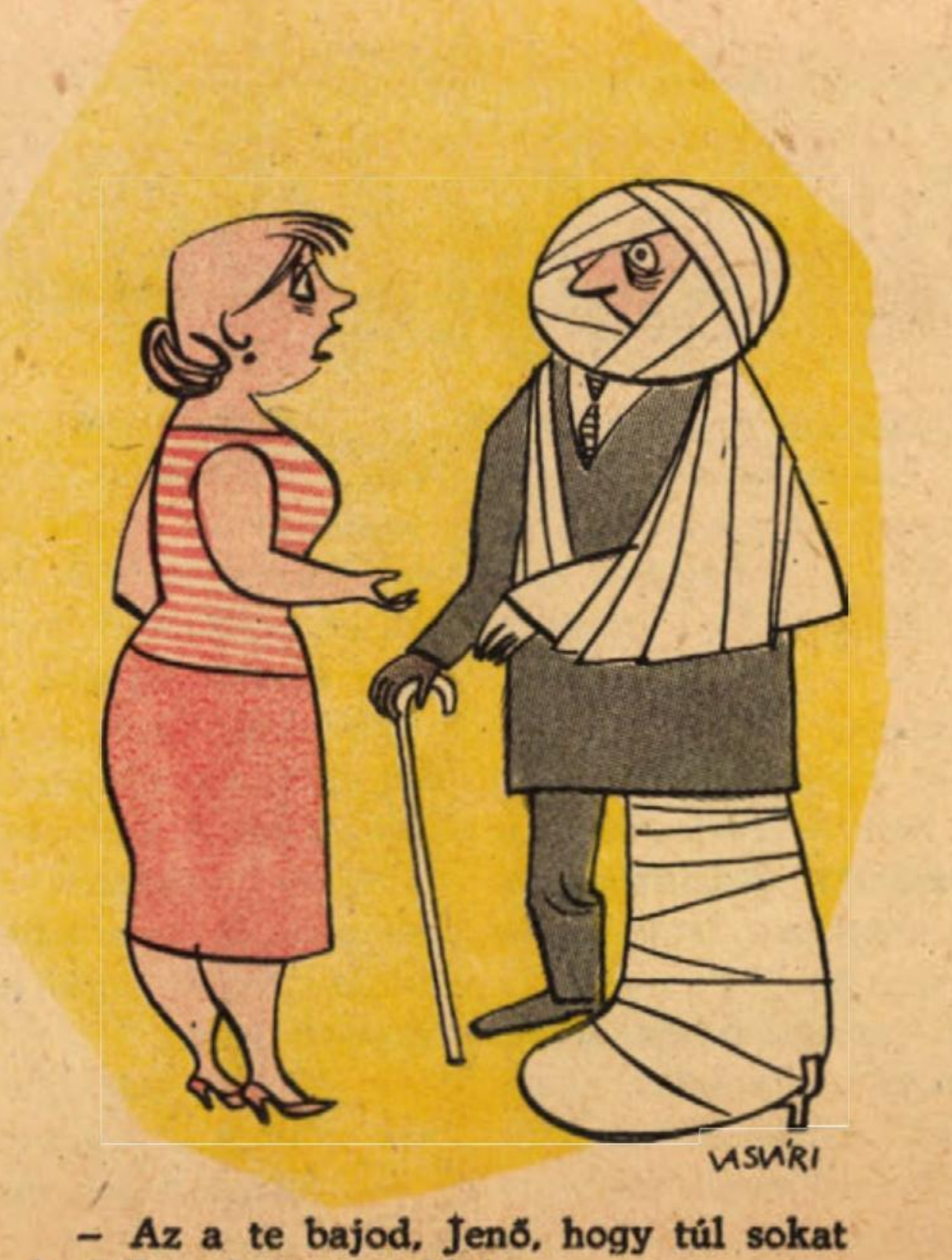

– Az a te bajod, Jenő, hogy túl sokat foglalkozol önmagaddal . . .

A bürokrata munkaköre

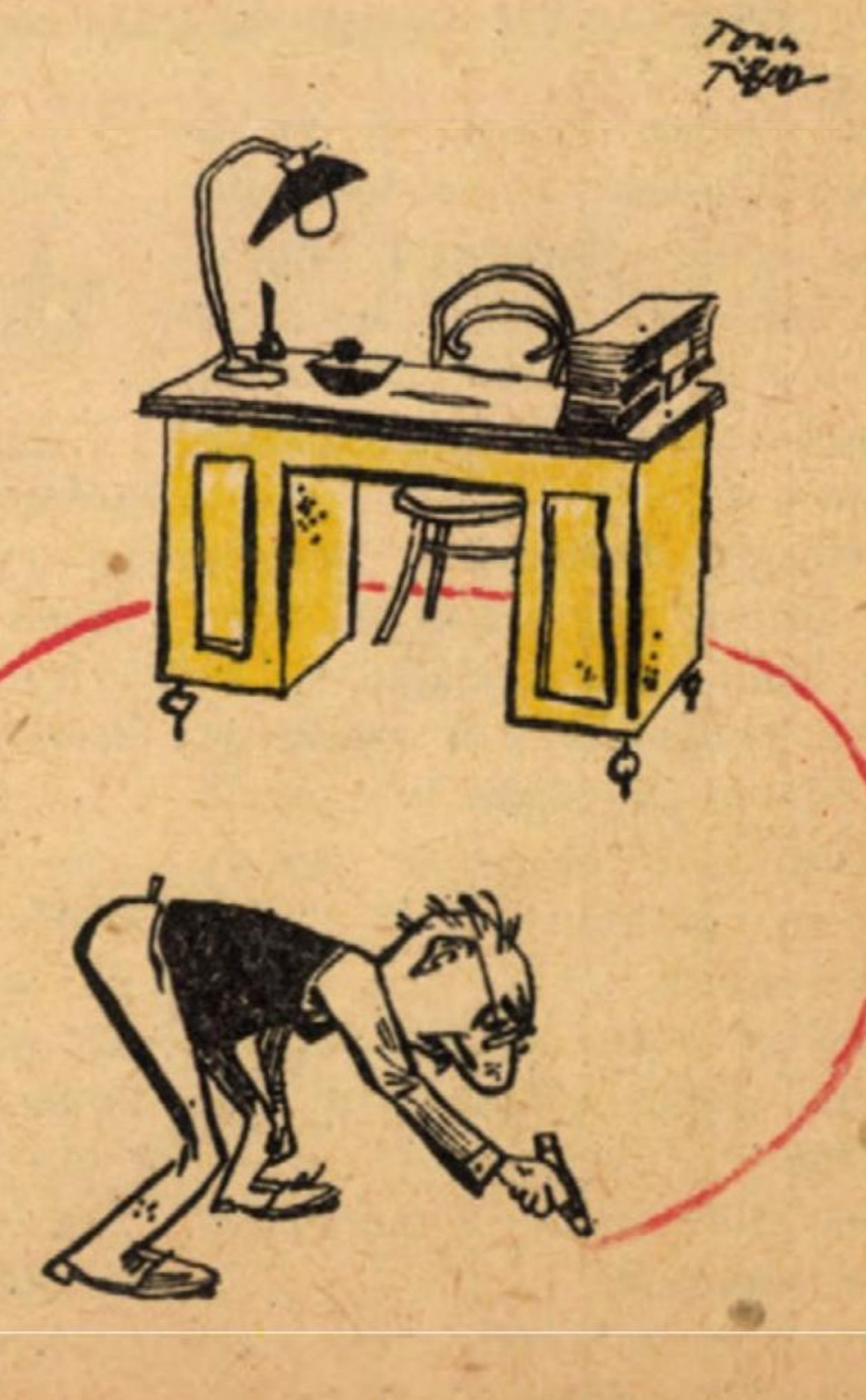

Külföldi vendég

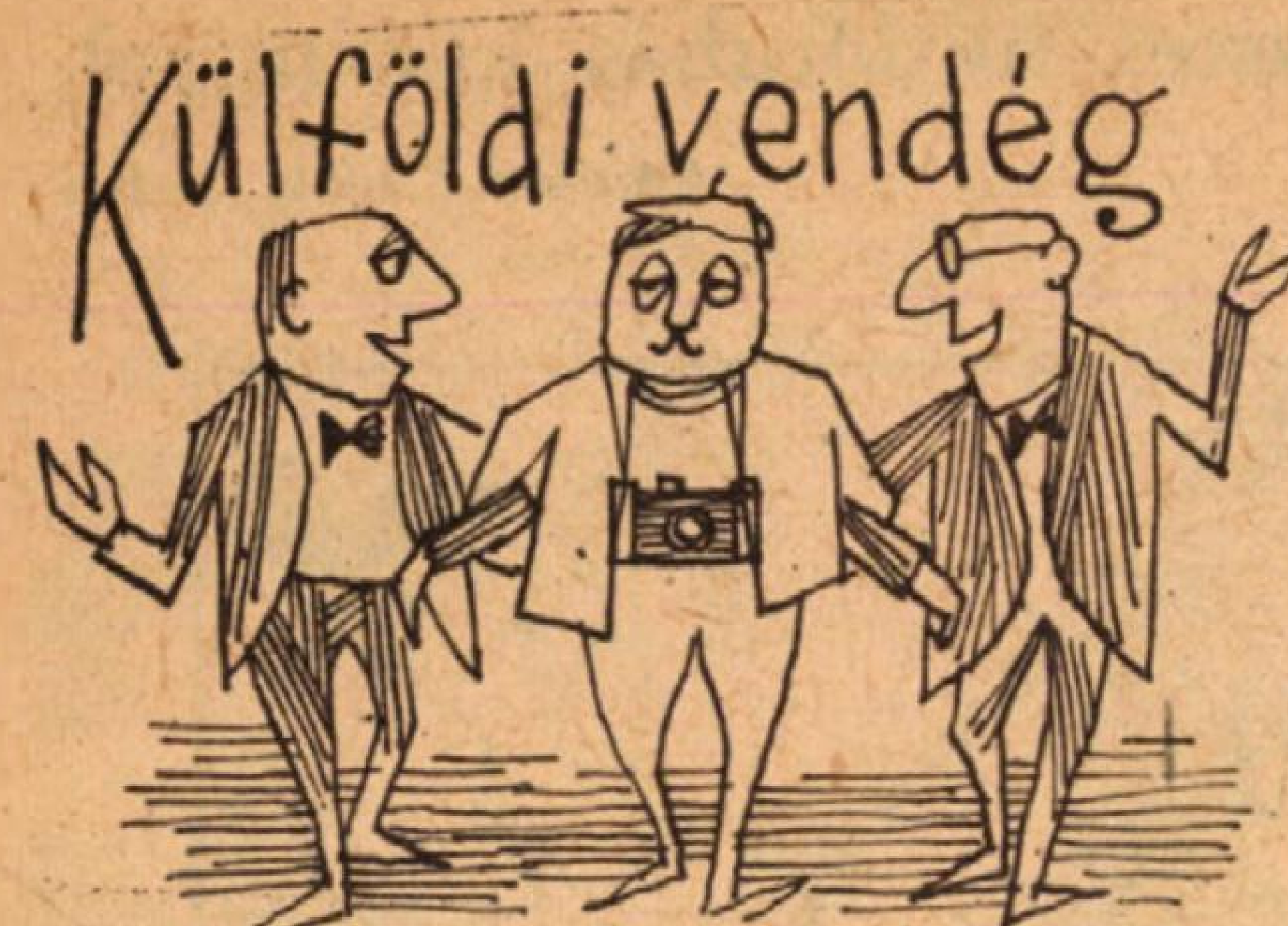

Egy ismerősöm mesélte el nekem, hogy párizsi tartózkodása alatt megismerkedett egy pipaszurkálógyár igazgatójával, bizonyos Moszjő Duvallal. A cigányképű, villogó szemű, deresedő bajuszú francia nagyon megörült az ismerősömnek, amikor megtudta róla, hogy magyar. Kiderült, hogy Duval úr az elmúlt év folyamán, három napot töltött Magyarországon, a Bámexbumfért vállalat vendégeként.

— Ó, szép Magyarország! — kiáltott fel Duval úr lehunyt szemmel, szívére szorítva kezét. — Felejthetetlen élmény volt. Igazán felejthetetlen!

— Merre járt, Duval úr? — érdeklődött az ismerősöm büszkén. — Látta a Balatont?

— A Balatont, sajnos, nem láttam, de voltam Agárdon — halkította le a hangját Moszjő Duval és az arca egészen átszellemült a visszaemlékezéstől. — Agárdon, a pogány magyarok szent helyén, ahol évente egyszer lóáldozatokat mutattak be a törzsek. Megilletődötten, elszorult szívvel jártam be Agárd történelmi utcáit...

— Pardon, minek az utcáit járta be? — kérdezte csodálkozva az ismerősöm.

— Agárd utcáit — felelte Duval úr meghökkenve. — Lehetséges, hogy ön nem ismeri ezt a történelmi nevezetességű helyet?

— Dehogynem... izé... többször is jártam ott... — hebegte az ismerősöm. Kínos pillanat volt. Mintha gúnyos, lenéző mosoly suhant volna végig a francia arcán. — Ó, hogyne... Persze, persze...

— Verpeléti úr vitt le kocsin ebbe a kis községbe. Ő volt az útimarsallom. Verpeléti úr megmutatta azt a helyet is, ahol annak idején azt a vérszerződést kötötték. Most egy fából készült vikend-házacska áll azon a helyen, körülötte néhány barackfával. Festői látvány. Ebéd után leheveredtem az egyik fa alá és a történelem szelét éreztem fújdogálni. Nagy élmény volt. Szerettem volna valami emléket elvinni erről a helyről, hallottam ugyanis, hogy gyakran találnak ezen a telken régi pénzeket, serlegeket, kürtöket. Nem voltam rest és felástam a fél kertet. Verpeléti úr volt oly szíves és nemcsak ásót adott, de meg is mutatta, hogy a kertecske mely részét ássam fel. Sajnos, pechem volt: nem találtam semmit...

— S mi a véleménye a Margitszigetről?

— Micsodáról? A Margitszigetről? Nem láttam. Mondom, csak három napot tölthettem az önök szép hazájában. A második napon Zömölki úr vett pártfogásába, ővele utaztam le Kadarkútra...

— Pardon, hová?

— Kadarkútra. A híres kadarkúti csata színhelyére, ahol egy maroknyi magyar vitéz legyőzte a félelmetes Ali bég hatalmas seregét. Zömölki urat, kalauzomat, tudós, a történelemben jártas embernek ismertem meg. Pontosan megmutatta, hol állt Ali bég vezéri sátra és merről támadtak a magyarok. Most egy rozzant kút áll a török vezér sátra helyén. Több oldalról lefényképeztem ezt a kutat, háttérben a lebukó nappal. Zömölki úr olyan élvezetesen adott elő, hogy szinte magam előtt láttam a csatát. Ön is járt már ezen a helyen?

— Jártam... jártam... hajjaj! — felelte az ismerősöm és közben szégyenkezve arra gondolt: valószínűleg hiányzott az iskolából, amikor a kadarkúti csatáról tanultak. — Na és a... Halászbástya? — kérdezte reménykedve, sápadtan.

— Csak messziről láttam, amikor Sümegi úrral Kunpeszérre utaztunk. Ez már a harmadik napon történt.

— S ott, ott mit néztek meg?

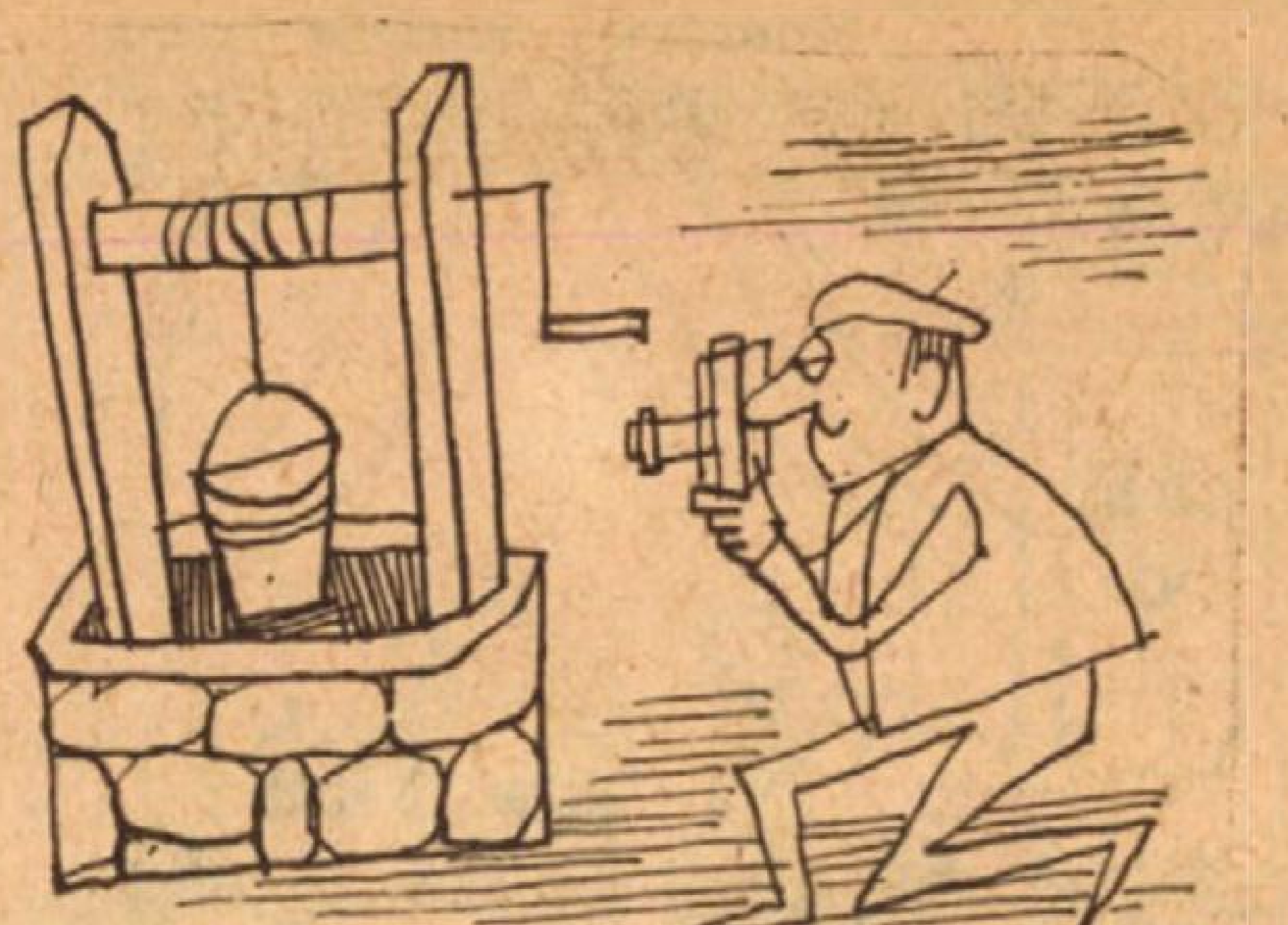

— A hajdani híres kunpeszéri királyi vár hűlt helyét. Sümegi úr elmesélte nekem, hogy valaha itt állt Európa legszebb vára. Építőjének nevét — valami olasz volt — már elfelejtettem. Most egy kopár legelő van a vár helyén. Természetesen lefényképeztem ezt a legelőt. Higgye el, uram, együtt sírtam Sümegi úrral, amikor elmondta, hogyan rombolták le az osztrákok ezt a csodálatos várat, az első magyar királyok kedvenc lakhelyét, majd az egész hegyet, amelyen a vár állt... — rebegte Moszjő Duval szipogva és együttérzően kezet szorított az ismerősömmel, akinek hazatérése után az volt az első dolga, hogy a történelemkönyvben utánanézett Agárd történelmi nevezetességeinek, a kadarkúti csatának és a kunpeszéri királyi vár történetének. Egy árva betűt sem talált róluk a könyvekben.

Végül a Bámexbumfért vállalatnál bizalmasan megsúgták az ismerősömnek, hogy a történelmi adatokból egy szó sem igaz. Verpeléti kartárs azért vitte le a francia vendéget Agárdra a vállalat kocsiján, mert ott nyaralt a családja és velük akart tölteni egy napot. Zömölki kartárs bort hozott Kadarkútról és Sümegi kartárs pedig rég nem látott keresztanyját látogatta meg Kunpeszéren.

Tervbevették azt is, hogy a negyedik napon megmutatják a külföldi vendégnek Attila sírját, de erre már nem jutott idő.

Azóta sem tudja senki, hol van eltemetve a hun király.

Mikes György

SZEMÉRMESEK VAGYUNK

Félnégy elmúlt s az a megbolondult másodpercmutató őrült sebességgel kergeti az időt. Ha négyig be nem dobom a lottószelvényt, akkor fuccs az eheti nyereménynek.

Hosszú lépésekkel szabom az utat és négy előtt tíz perccel érek a lottóirodába. Gyorsan megveszem a szelvényt és frissen odavágódok az egyik asztal mellé. A terem zsúfolt. Az én asztalomnál is hatan szorongunk.

Jó ötvenes, őszhajú ember rágja velem szemben a tollszárát.

— Ötös lesz? — kérdezem tőle cinkosan.

— Ugyan kérem, én csak passzióból játszom! Fütyülök a nyereményre.

Nagynehezen leírom az első számot. Utána pihenek és elgondolkodok. A mellettem levő tippelő már összehajtja a szelvényt. Könnyedén megkérdezem.

— Négyes?

— Mit tudom én. A nyeremény nem érdekel. Nagyszerű szisztémát dolgoztam ki. Azt próbálgatom. Matematikai tanár vagyok.

Az idő szorgalmasan halad. Nem tudok ellentállni, hogy ne szóljak egy-két szót a jobbra verejtékező ismeretlenhez.

— Biztosan lesz egy jó hármasa.

— Dehogyis lesz! — csóválja meg erőteljesen a fejét. — Anyósomnak a mániája, hogy egyszer mégis bele fog találni. Az ő számait írtam be. Én nem akarok nyerni.

Érdekes. Szeretnék vele néhány szóban vitatkozni, de az idő sürget. A szelvény fölé hajolok és kapásból leírom a második és harmadik számot, amikor fölém hajol egy nagybajúszú bácsi.

— Kérem, mondjon gyorsan egy számot. Ne gondolkodjon!

— Hirtelen rávágom: harmincöt!

— Köszönöm! Nagyon köszönöm! — s már be is írja a számot.

— Biztosan nyerni fog!

— Eszembe sincs! Egyszerű szórakozás az egész. — Azzal otthagy és gyorsan beadja a szelvényt.

Én is beírom a még hiányzó két számot s odamegyek a gyűjtődobozhoz. Néhány pillanatig várakoznom kell s közben elgondolkozok. Csodálatos, hogy mennyien tippelnek és még csodálatosabb, hogy senki sem akar nyerni. Talán én vagyok az egyetlen, aki piszkos anyagi gondolatok közben töltötte ki a szelvényt.

Igazán nem érdemlek meg még egy kettes találatot sem.

Rossi Károly

Ezt olvastuk

Vissza, vagy oldalt?

Jelentette a Népszava, hogy *utcai visszapillantó tükröket állítanak fel a főváros több pontján,* többek között a Fő utca és a Dorottya utca sarkán is. Eltekintve attól, hogy a Fő utca Budán, a Dorottya utca meg Pesten van s így nemigen szokták keresztezni egymást, ezek a visszapillantó tükrök nem vissza, hanem oldalt pillantanak. Másnap egy ilyen tükör fényképét közölte is a Népszava, azon is látható volt, hogy oldalt pillant. Igaz, hogy a kép aláírásában ezúttal is „vissza”-pillantó tükör szerepelt. Visszapillantó tükör csak a gépkocsin van.

A csodahal

A *Jövendőnk* közli, hogy óriás cethalat fogtak a norvég vizeken. A hal súlya, 58 000 kilogramm, a szíve 5 mázsa és percenként 100 000 liter vért fogad be. Az állat mája 120 mázsa, s ebből — mint a lap írja — 24 000 adag pirított májat lehetne készíteni.

Különleges hal! 100 000 liter vér súlya több mint 100 000 kilogramm, holott az egész hal összesen 58 000 kiló. A csodahal mája a szív súlyának huszonnégyszerese! Egy adag pirított máj viszont félkiló cetmájból készülne. Nagyétkűek, jó étvágyat!

Tréfás marokkóiak

Azt írta a Népszabadság bécsi tudósítója, hogy 10 000 fehér galamb röppent fel, *„amikor a sombrerókat viselő marokkói fiatalok megjelentek a dísztribün előtt”.* Úgy látszik, hogy a marokkóiak már a felvonulás előtt elcserélték turbánjaikat a mexikói fiatalok sombreróival.

És ha lenne?

„Hordozható televízió nem áll rendelkezésére, hogy lakását figyelhesse!” — így buzdít biztosítás kötésére az Állami Biztosító hirdetése. Hordozható televízió csakugyan nem áll rendelkezésünkre, de ha állna sem mennénk vele sokra, mert a képernyőn megjelenő betörőket nem lehet elkergetni. A hordozható televízió egyetlen haszna az volna, hogy végignézhetnénk a betörést. Igaz, az is jobb, mint a semmi.

Visszafelé az időben

A *Képes Sport* a legutóbbi motorverseny-tudósításában azt írja, hogy Kurucz, a Honvéd motorosa a 14. körben kénytelen volt átengedni az első helyet Glasernek. S hozzá fűzi: *„Szinte kisérteties hasonlatossággal ismétlődött meg a múltévi GP-n ez az esete.”*

Vagyis az idei eset megismétlődött tavaly... Hm. Szokatlan.

Fordítva fordították...

„Egyszer nyáron történt és nem is olyan régen. Luzern mellett laktam egy penzióban és néztem a szürke tengert.” — olvassuk a Magvető kiadásában megjelent Tucholsky-gyűjteményben..

Luzern mellett, Svájcban, tenger volna? Mióta?

Azóta, amióta a fordító nem tudta, hogy a der See, magyarul tó, és die See, a tenger. Luzern mellett a hímnemű See van.

Dr. Árgus

Vidám ébredés

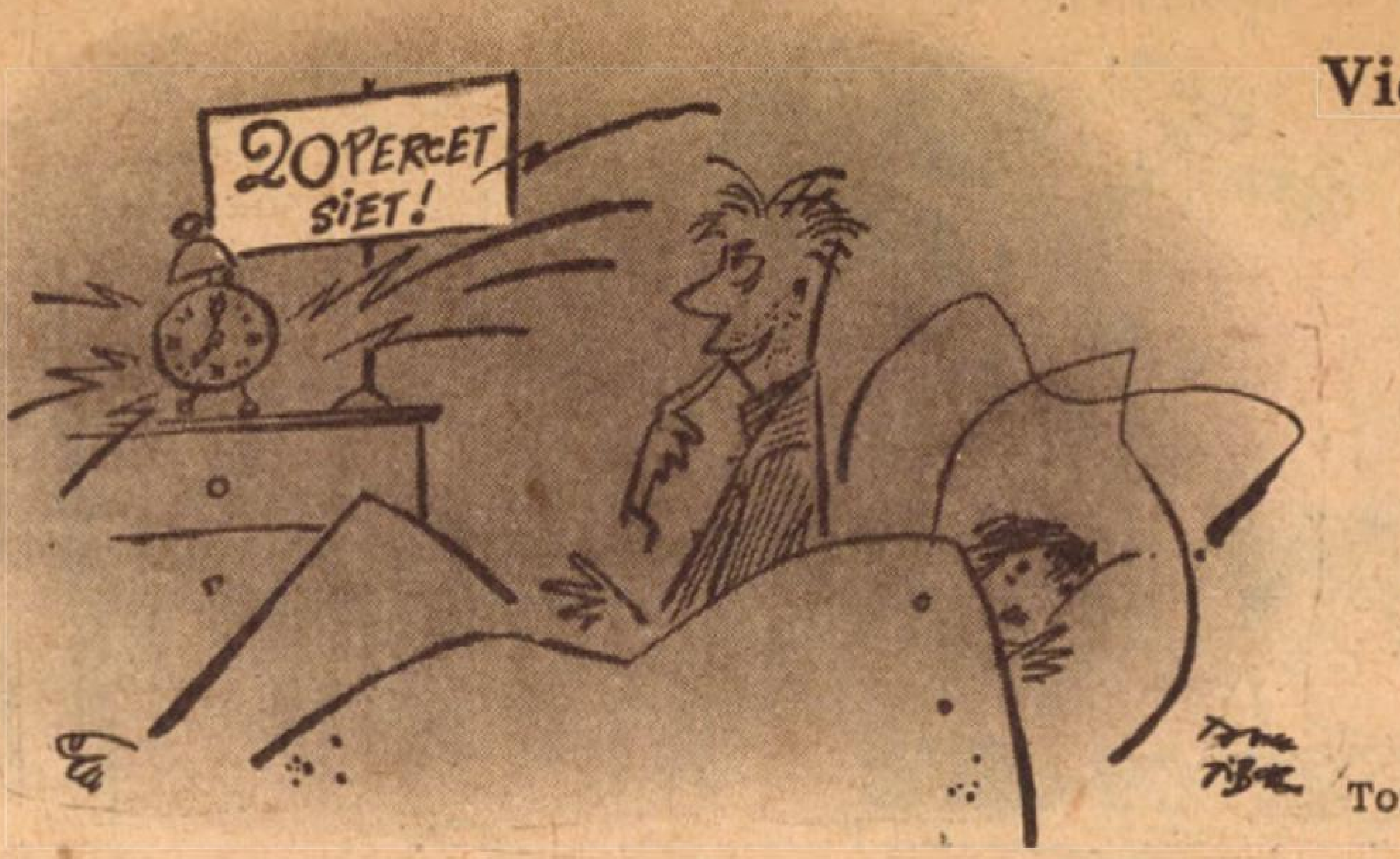
20 PERCET SIET!

Toncz Tibor rajza

Külföldi turisták az Alföldön

Takács Zoltán rajza

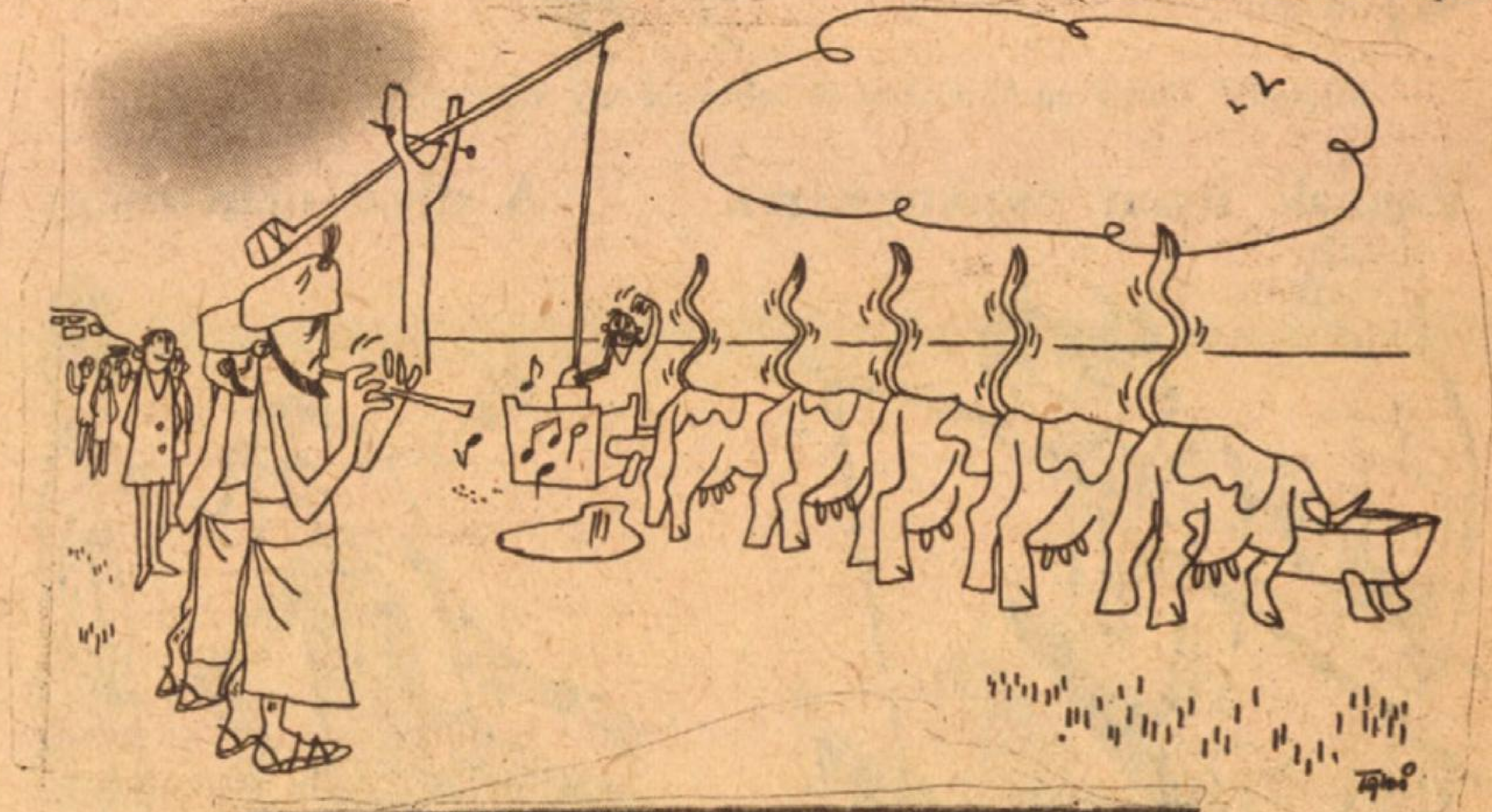

Terjed a lottózás

Szűr-Szabó József rajza

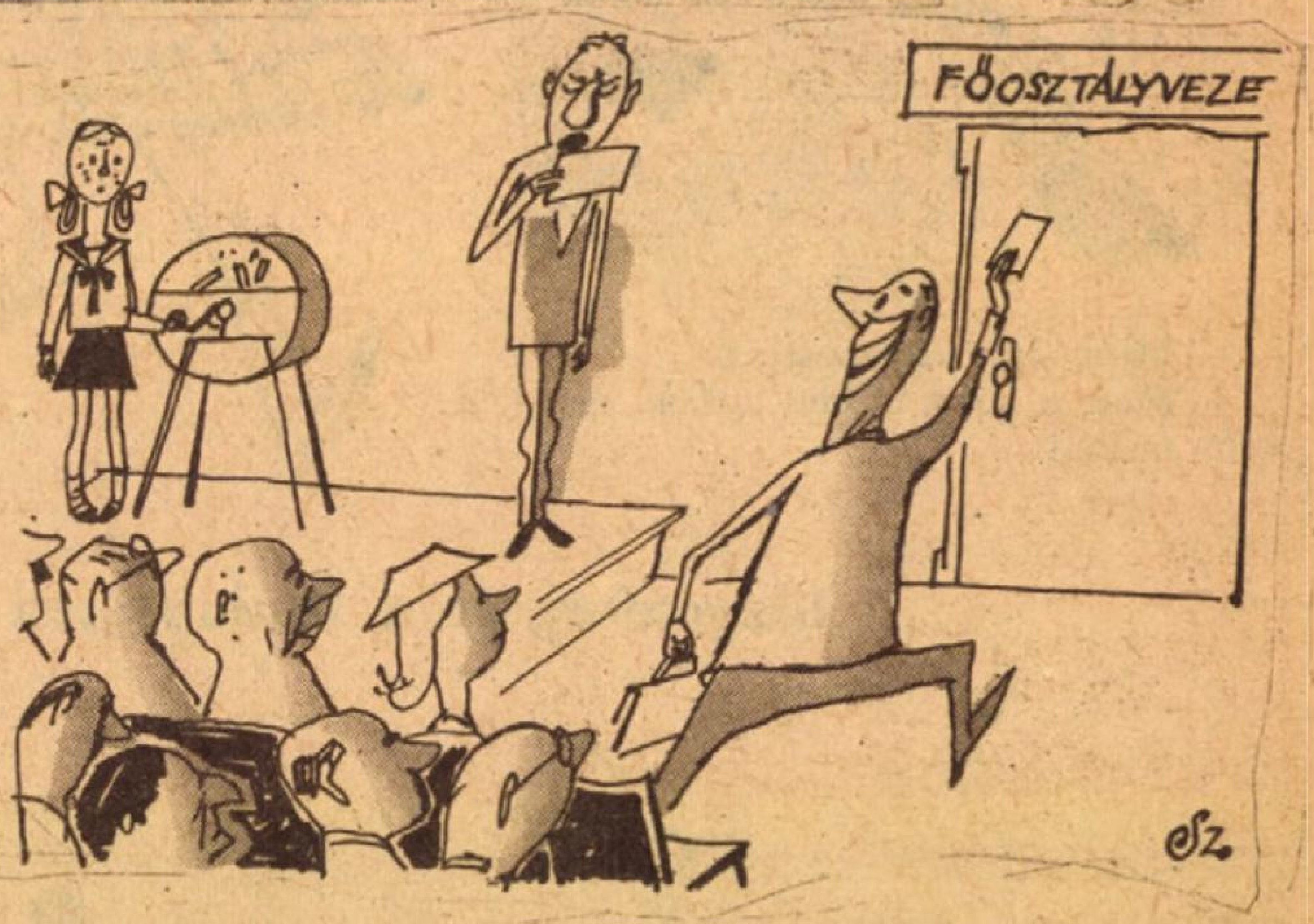

– Az 54792-es ügyfél nyert! Bemehet...

Nagy zsákmány

Schwott Lajos rajza

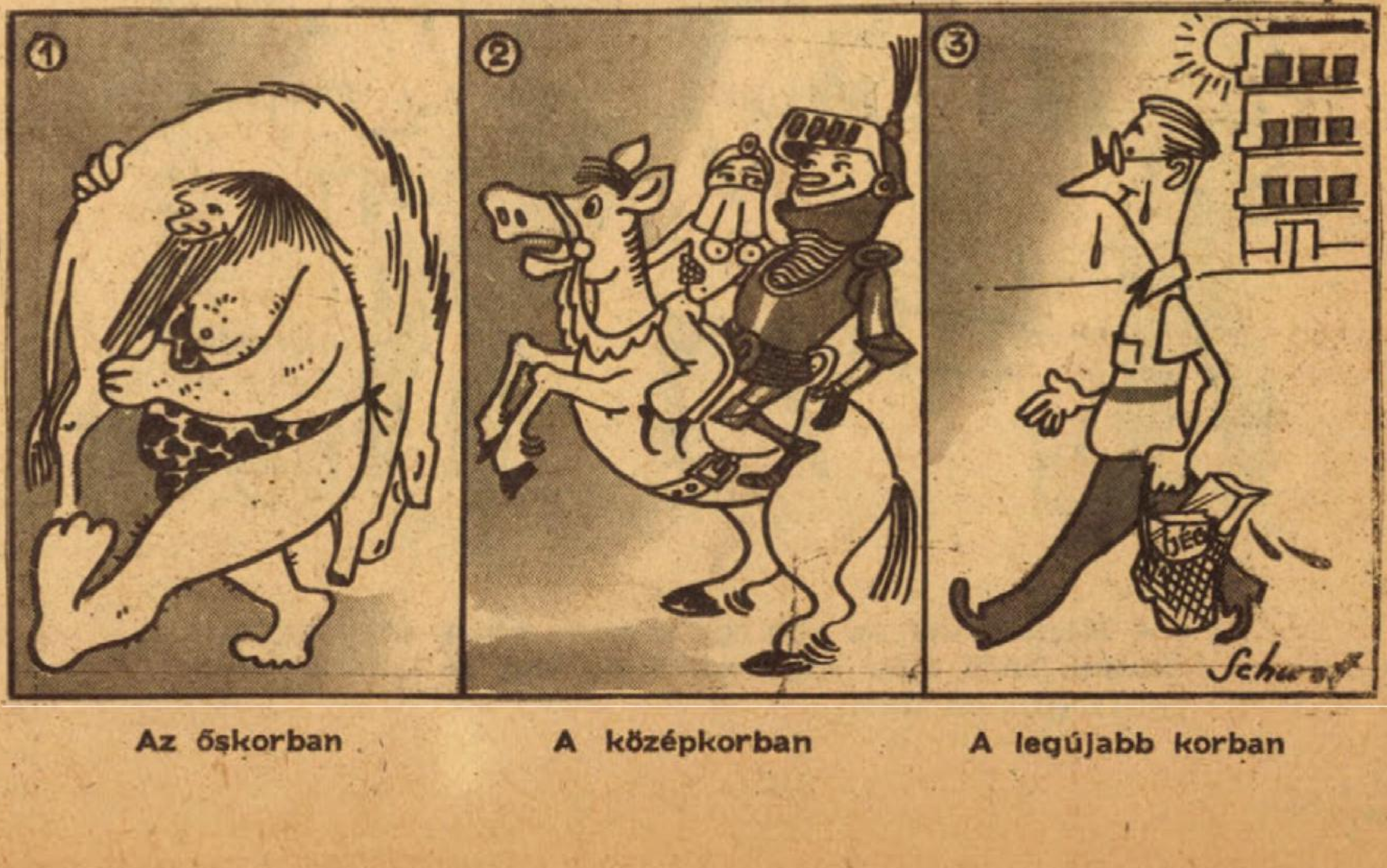

Az őskorban — A középkorban — A legújabb korban

Ismertetik a dolgozóval a minősítését

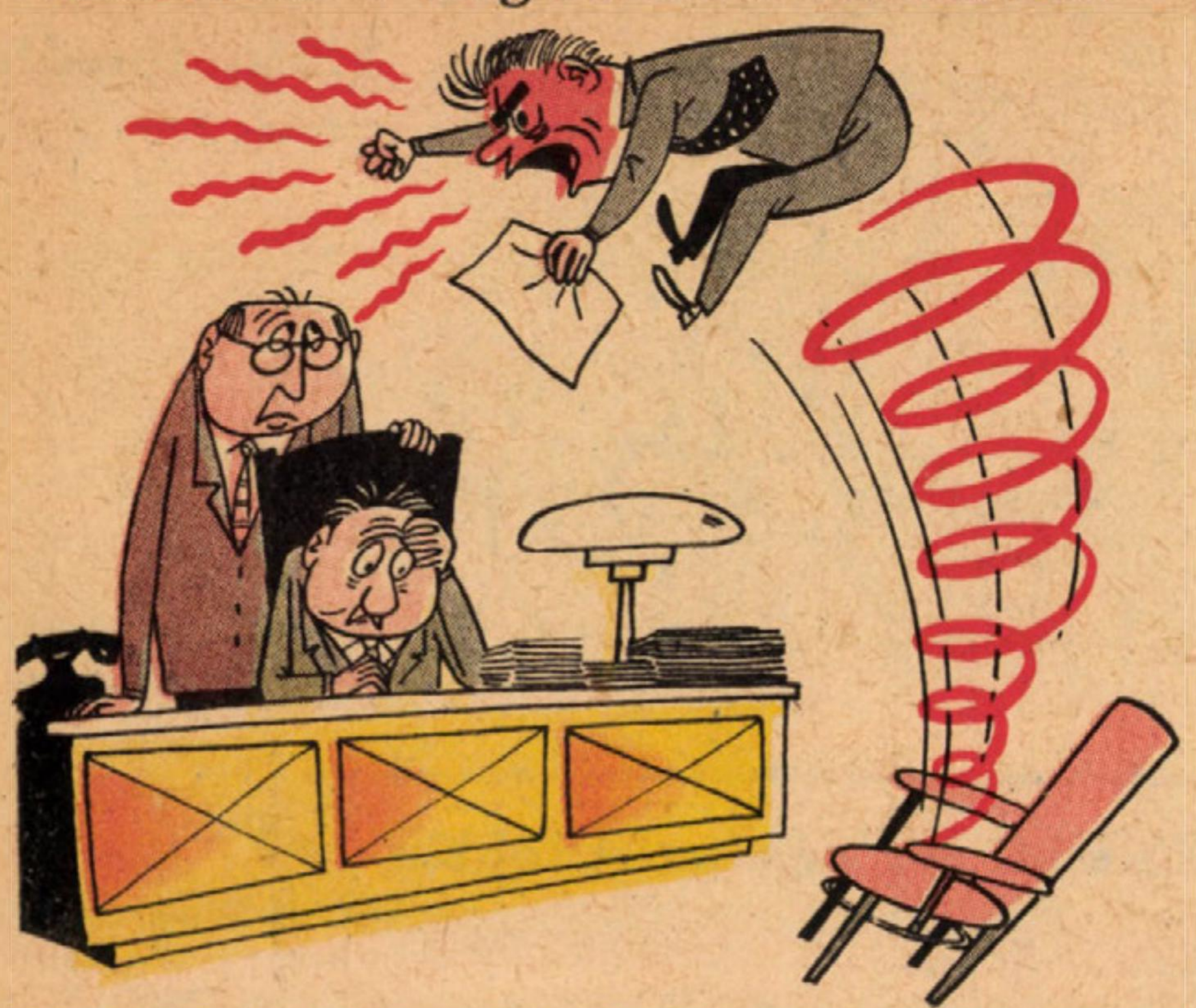

– Micsoda? Hogy én kolerikus és lobbanékony vagyok?!

Takarékosság

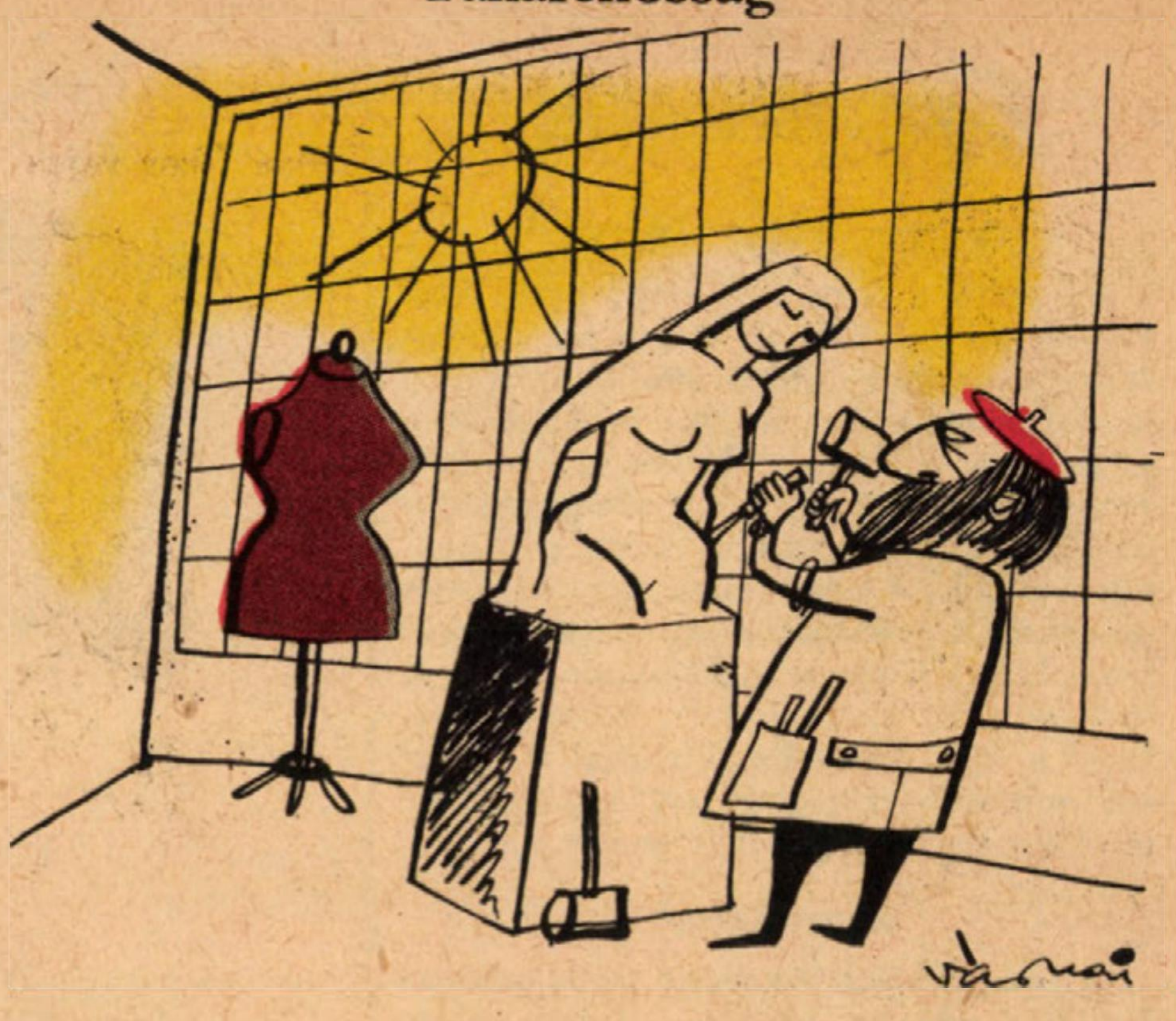

Vannak ilyen úszómesterek

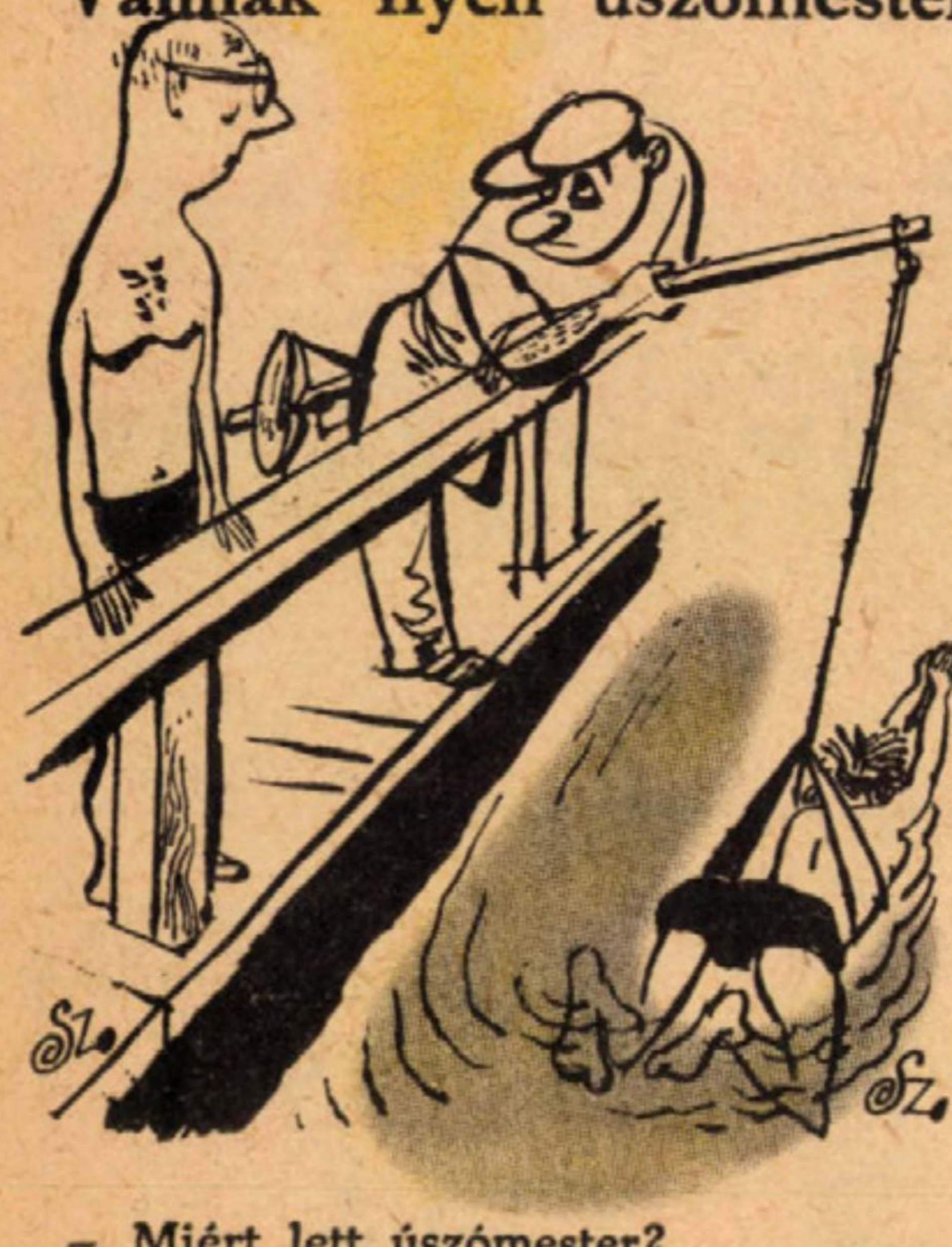

– Miért lett úszómester?

– Mert a botot tudom tartani, de úszni nem tudok!

A divat után megy

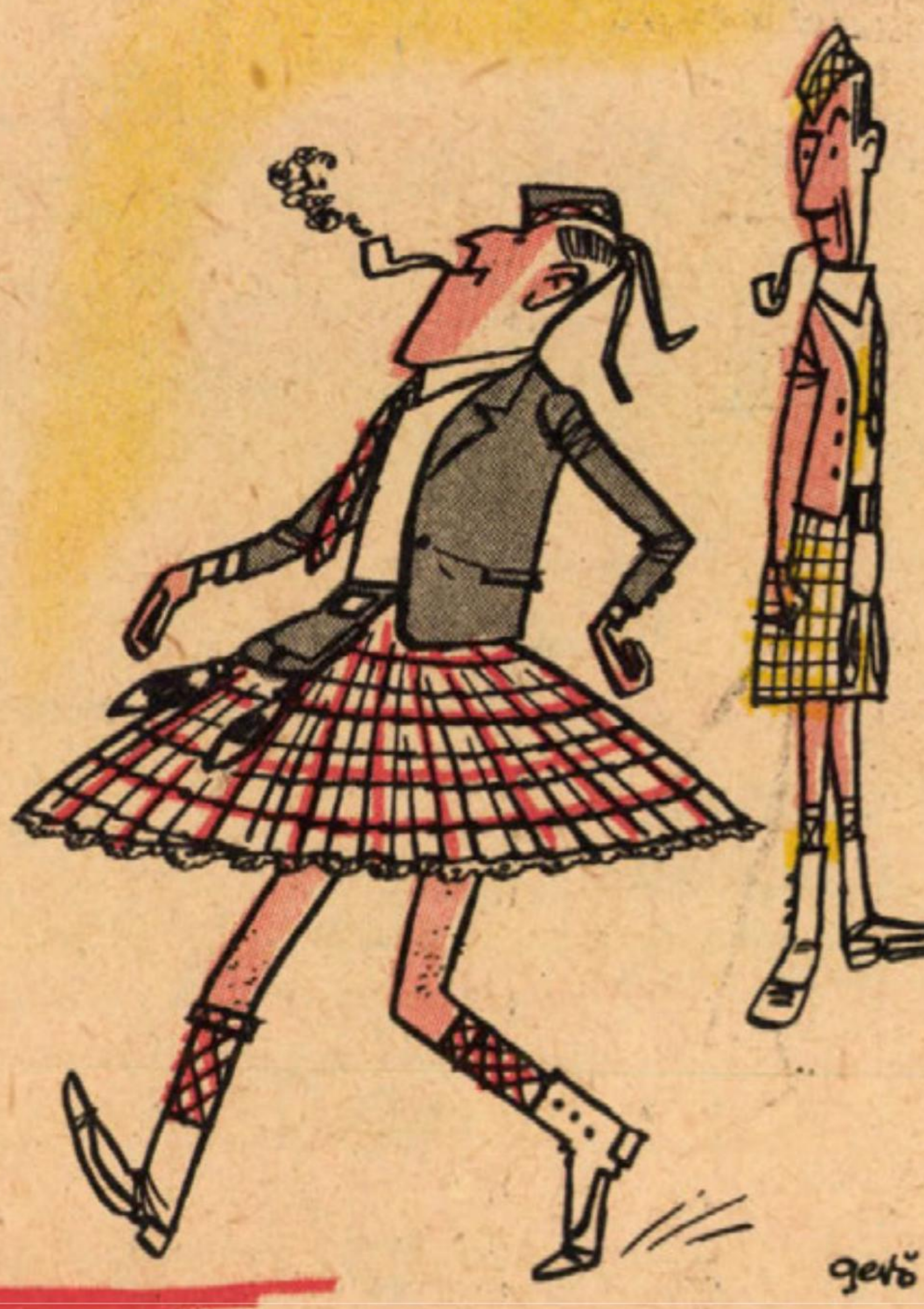

Idegenforgalom Budapesten

Szepes Magda rajza

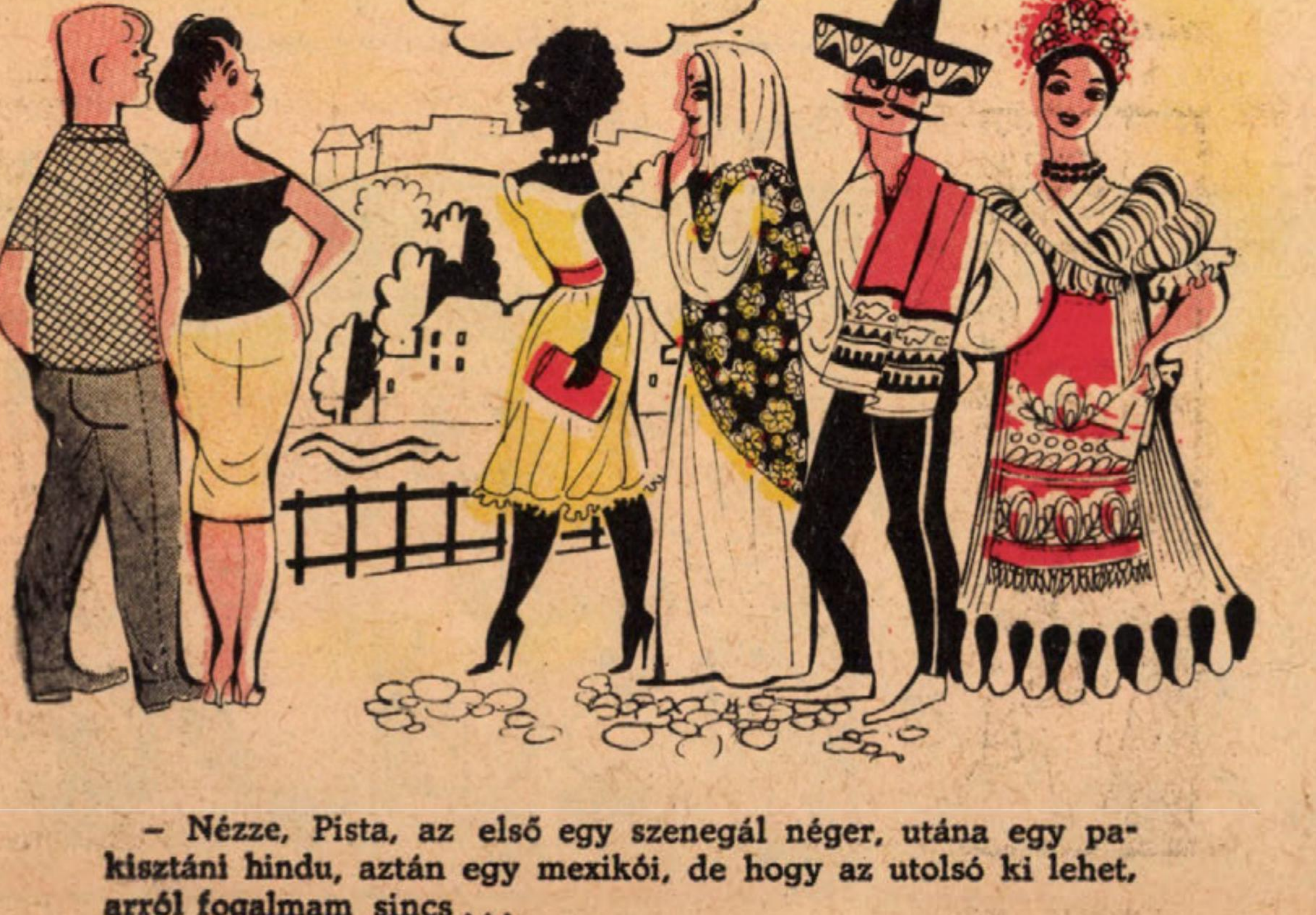

– Nézze, Pista, az első egy szenegál néger, utána egy pakisztáni hindu, aztán egy mexikói, de hogy az utolsó ki lehet, arról fogalmam sincs ...

komisz kölyök az üdülőben

A gyerek, akit anyjával abba az üdülőbe utaltak be, ahová engem, kilenc-tíz éves lehetett. Legszívesebben hasonló korú kislányokkal, vagy nála fiatalabb fiúkkal játszott, mert azoknak játék közben alattomosan meghúzhatta a fülüket, hajukat. A lányok és a kisebbek nem merték az inzultust megtorolni. Az üdülő portáján összecserélte a kis rekeszekbe helyezett postát úgy, hogy hosszú időbe telt, amíg megtaláltuk leveleinket. Az ebédnél, ha a pincér nem nézett oda, el-elcsent az előre odakészített gyümölcsből, állandóan ő volt az üdülő leglármásabb gyereke és ha valaki türelmét vesztve kilátásba helyezte, hogy testileg megfenyíti, akkor olyan élesen sikoltozott, hogy az, aki megfenyegette, nagyon is megbánta cselekedetét.

Én akkor lettem túlzott elevenségének szenvedő alanya, amikor teljes erővel rácsapott a krémesemre és azzal vigasztalt, hogy a sütemény most nagyobb lett.

Az üdülő vendégei (velem együtt) már rettegtek tőle. Ha meglátták hogy a társalgóban van, a teraszra mentek. De nem lehetett menekülni előle, mindenütt ott volt, mindenbe beleszólt és mindig valami galibát csinált.

Elhatároztam, hogy a komisz kölyök miatt két nappal megrövidítem üdülésemet. Éppen be akartam jelenteni utazásomat a vezetőségnek, amikor a kölyök hozzám somfordált.

— Bácsi kérem, kérdezni szeretnék valamit.

Én gyanakvóan tekintettem rá, mert attól tartottam, hogy megint valamilyen kellemetlenségben lesz részem.

— Mit akarsz kérdezni? — szóltam türelmetlenül.

— A bácsi írta a „Hajnali beszélgetés” című krokit?

— Én.

— Bácsi kérem, én háromszor elolvastam. Olyan jót röhögtem!

Megenyhülten néztem a kölyökre. Hiszen ez a gyerek nem is olyan komisz.

Éppen akkor jött ki az üdülő vezetője az irodájából és megkérdezte:

— Hallom, még ma haza akar utazni?

Nem is gondolkodtam a válaszon:

— Dehogy megyek! Maradok ...

P. L.

Gyors intézkedés

Toncz Tibor rajza

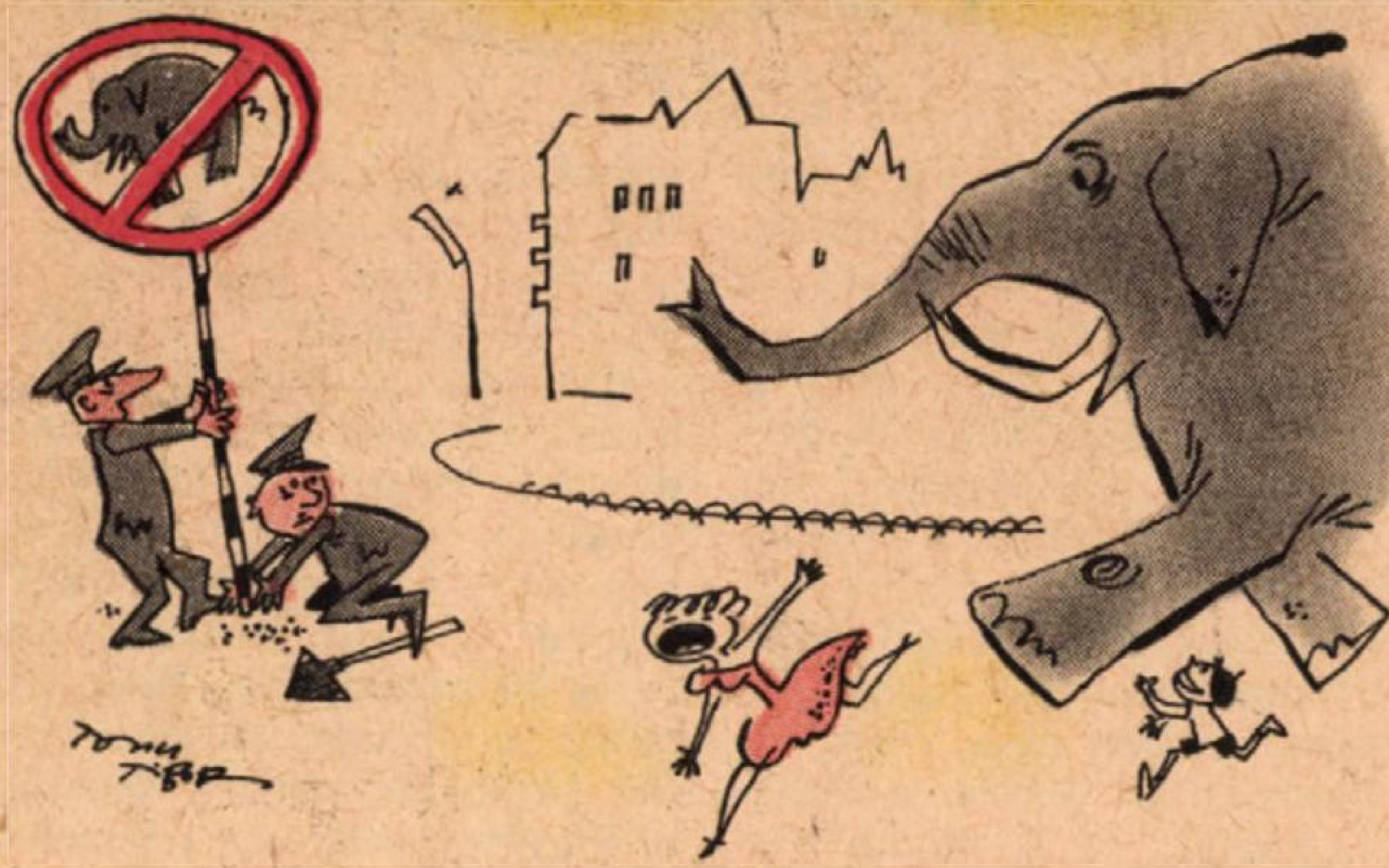

Női főnök

Vasvári Anna rajza

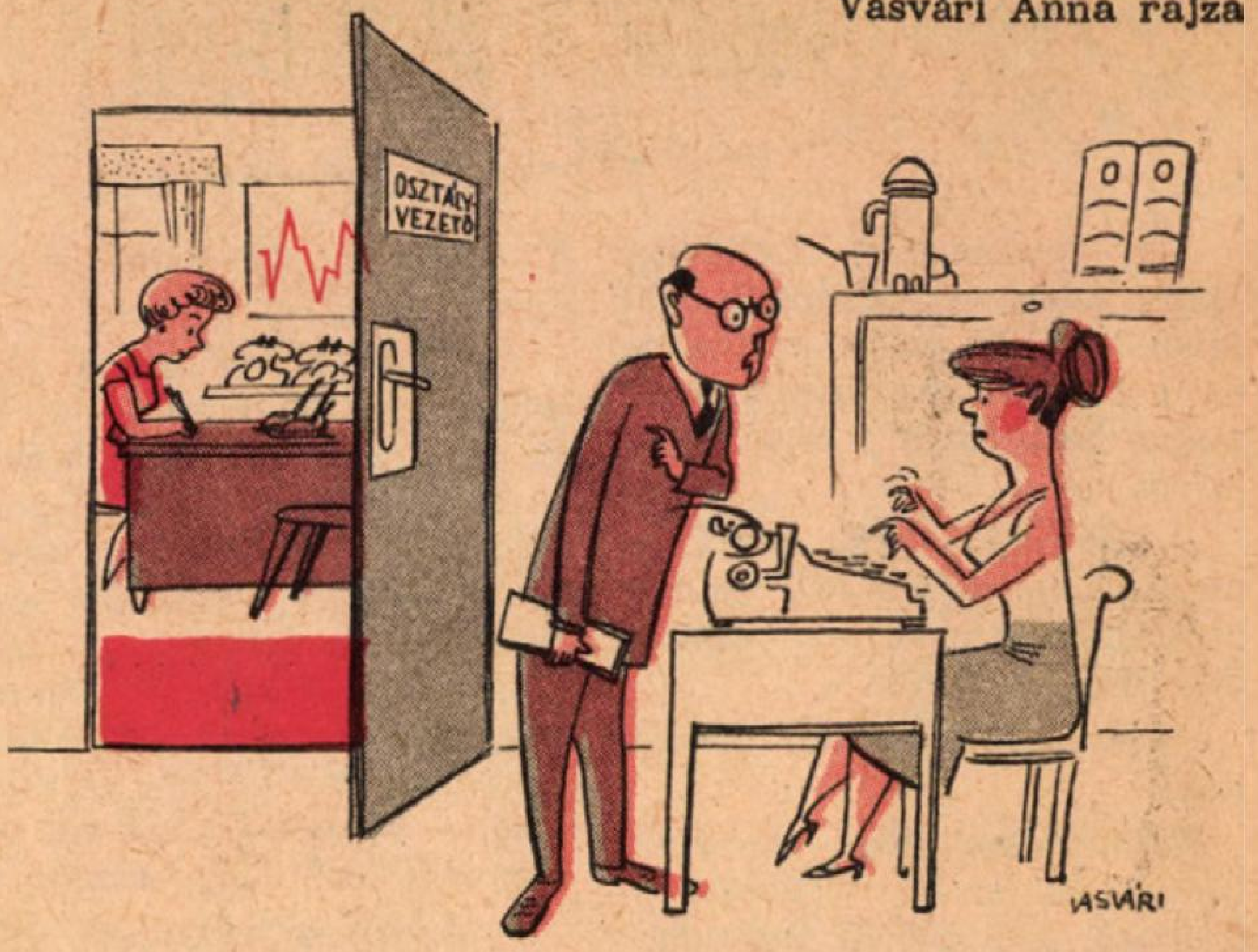
OSZTÁLY-VEZETŐ

– Milyen kedve van ma az öregnek . . .?

Cipőboltban

Pusztai Pál rajza

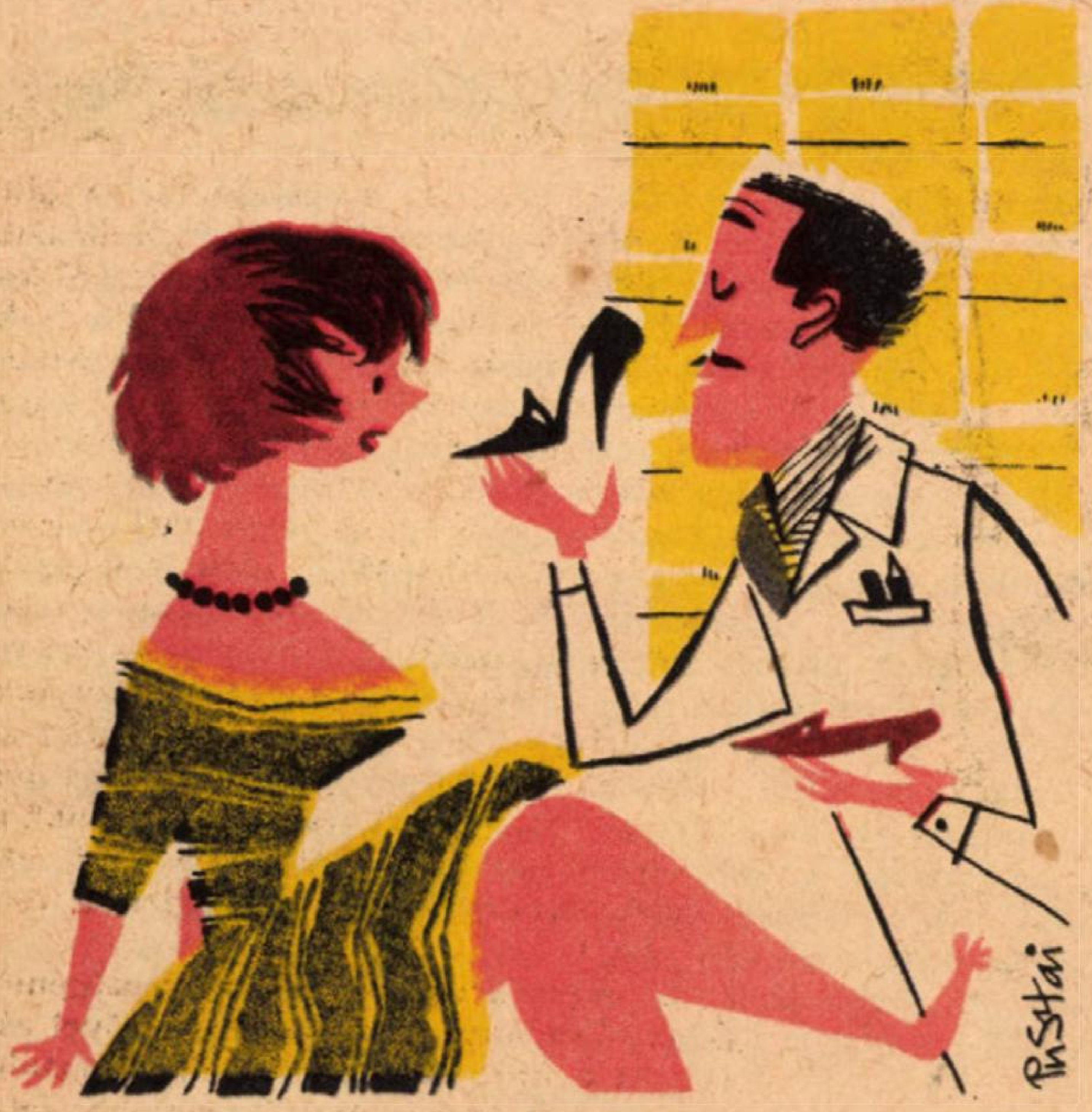

– Nekem csak normális kéne . . .
– De asszonyom, női divatban olyan nincs.

Pesti tudósítónktól

Tombol a nyár, a férfiak ingujjban, a nők harisnya nélkül járnak, a gyerekek fagylaltot majszolnak, a strandok tele vannak, a jégért sorbaállnak . . .

És akkor, a hőségtől olvadt úttesten megjelenik egy szeneskocsi, kocog a megrendelő felé. Mindenki utánafordul, riadtan, csodálkozva, mintha baljós mementó sötétlene feléjük a széndarabokból, brikett-tojásokból.

Hogyan, hát az idén is lesz tél?

*

Valamelyik tervező intézetben büszkén újságolták, hogy húsz tervet terven felül készítenek el.

*

Társaságban hallottam:

— Olyan dühös vagyok, hogy lopni tudnék!

Van fejlődés. Az emberöléstől az eltulajdonításig hosszú az út.

Csak azt nem tudtam megállapítani, hogy kicsoda az illető.

Vagány?
Humanista?
Zeneszerző?
Vagy csak humorista?

*

Párizsi rokonok érkeztek. Budapesti tartózkodásuk minden percét kihasználják. Szabadtéri előadás, hangverseny, strand, zöldvendéglő — a végkimerülésig. Mint egyikük mondta:

— Pihenni, aludni, négy fal között unatkozni otthon is tudunk . . .

Mármint Párizsban!

f. l.

A „Nercbunda” című film előadásain bunda-divatrevüt tartanak

Ajánlatunk további filmekhez

Sándor Károly rajza

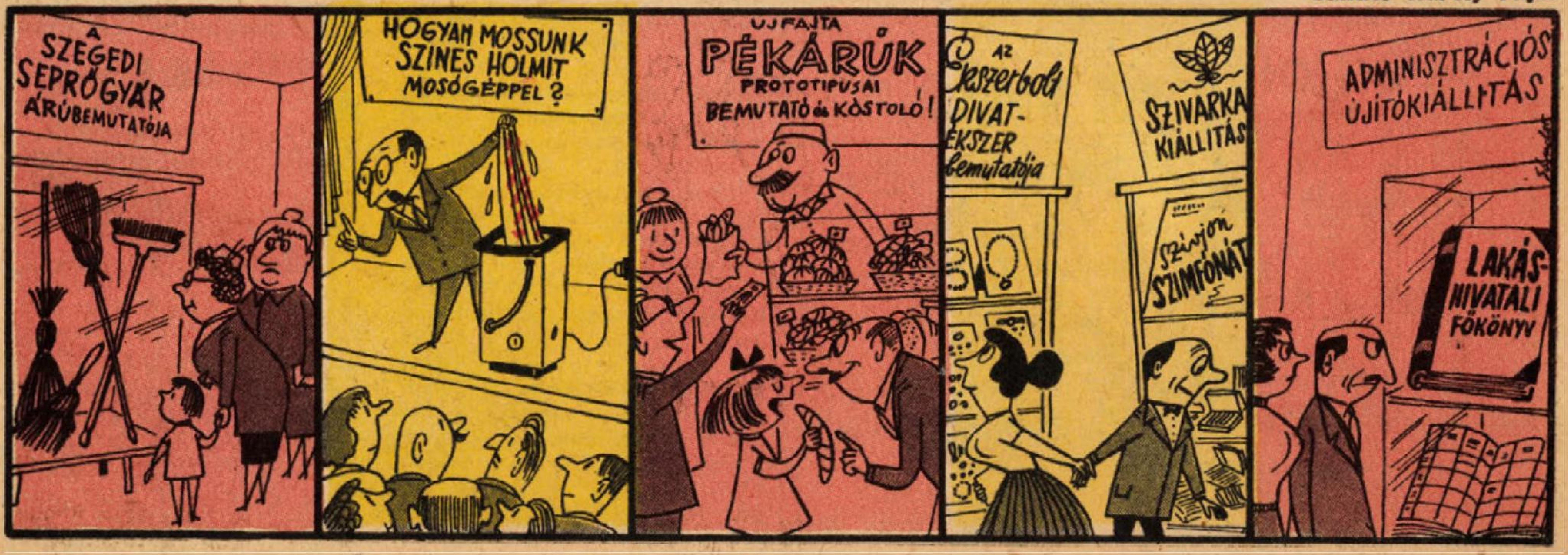
A SZEGEDI SEPRŐGYÁR ÁRUBEMUTATÓJA
HOGYAN MOSSUNK SZINES HOLMIT MOSÓGÉPPEL ?
UJFAJTA PÉKÁRÚK PROTOTIPUSAI BEMUTATÓ és KÓSTOLÓ!
AZ Ékszerbolt DIVAT-ÉKSZER bemutatója
SZIVARKA KIÁLLITÁS
szívjon SZIMFÓNÁT
ADMINISZTRÁCIÓS ÚJITÓKIÁLLITÁS
LAKÁS-HIVATALI FŐKÖNYV

A boszorkány — A tarkák ügye — Kenyér, szerelem, fantázia — Arany szimfónia — A dzsungel könyve

Indul a vita

A hozzászólók többsége igazat adott az előadónak, aki arról beszélt, mily helytelen, ha nem hivatalos ügyek intézésére használják a hivatali telefont.

– Vitaindító cikket erről! – utasított a szerkesztő, amikor beszámoltam neki és azonnal diktáltam a címet:

„Válasz egy makacs embernek."

Rámutattam, hogy mennyire káros az effféle fölfogás. A dolgozó, aki családi intéznivalókkal tetézi hivatalos gondjait, munkájában nem tud száz százalékig elmélyedni és éppen azt akartam hozzátenni, hogy bezzeg ... amikor megcsendült a telefon, és egy női hang azt mondta, hogy ne feledkezzem meg a kiskádról.

– Miféle kiskádról és ki beszél?! – hördültem föl.

– Jenő, Jenő, már megint kiabálsz – így a Hang.

– Ja, te vagy az, szívecském? ... Tudom, tudom, a kiskád, dehogy felejtettem, semmit sem szoktam elfelejteni.

Gyorsan tárcsáztam, mondván, egy pillanat, Margitka, azonnal folytatjuk ... „Halló, Nagyáruház? ... Kérem, kedves kartársnő, Jánoska kinőtte a lavórt ... igen, Jánoska, a sógorom gyereke, három hónapos, nagyon belevaló kislegény, most írt az apja Lajosmizséről, kiskád kellene, náluk nincs. Jánoska lába kilóg, ha fürdetni akarjuk, be kell görbíteni a kis lábacskáját és nem lehet, hogy görbelábú legyen a gyerek! Egy kiskád kellene, tudja, olyan műanyag ... Elfogyott? Ó, be kár ... Jó, majd ott próbálom meg."

– Tehát, hol is járunk, Margitka? Igen. Hogy mekkora baj, ha a dolgozó be engedi férkőzni hivatalos tennivalói közé a magántennivalókat és amiatt nem tud száz százalékig elmélyedni a lavórban ... „Halló, Kisáruház? Kérem, a Jánoska nem tud dolgozni, begörbül a lába, kislavór kellene és nagykád ... Hogyan? Csak tíz órakor nyitnak? Elég szomorú!"

– Addig is folytassuk, Margitka: Mi tehát a teendő? A dolgozó ne keverje össze a magántennivalókat a köztennivalókkal, mert ha köztennivalók közé magántennivalókat is beütemez, akkor a lavór nem tud elmélyedni a kiskádban ... „Halló, Vas- és Edénybolt? Kérem, itt a Jánoska beszél, egy lavór vitaindító cikk kellene, mert kilóg a dolgozó lába ... ja, hogy ez rétesbolt? Lépjen ki, kartársnő, a kádból!"

– Írjuk csak, Margitka: Ennélfogva minden kartársnak és kartársnőnek arra kell törekednie, hogy a lavór beleférjen a dolgozóba ... „Halló, ideg-osztály, drága főtanár úr, a rétesbolt nem fér a kádba, segítsen egy szegény újságírón, Jánoska nem tud vitát indítani, Margitka kilóg a rétesből."

SZERKESZTŐ: Rögtön lapzárta, halló, mi az isten van azzal a cikkel?!

ÚJSÁGÍRÓ: Ja, ha ti folyton rámtelefonáltok, akkor sose készül el a kiskád.

Kisjó

Meglepetés

Schwott Lajos rajza

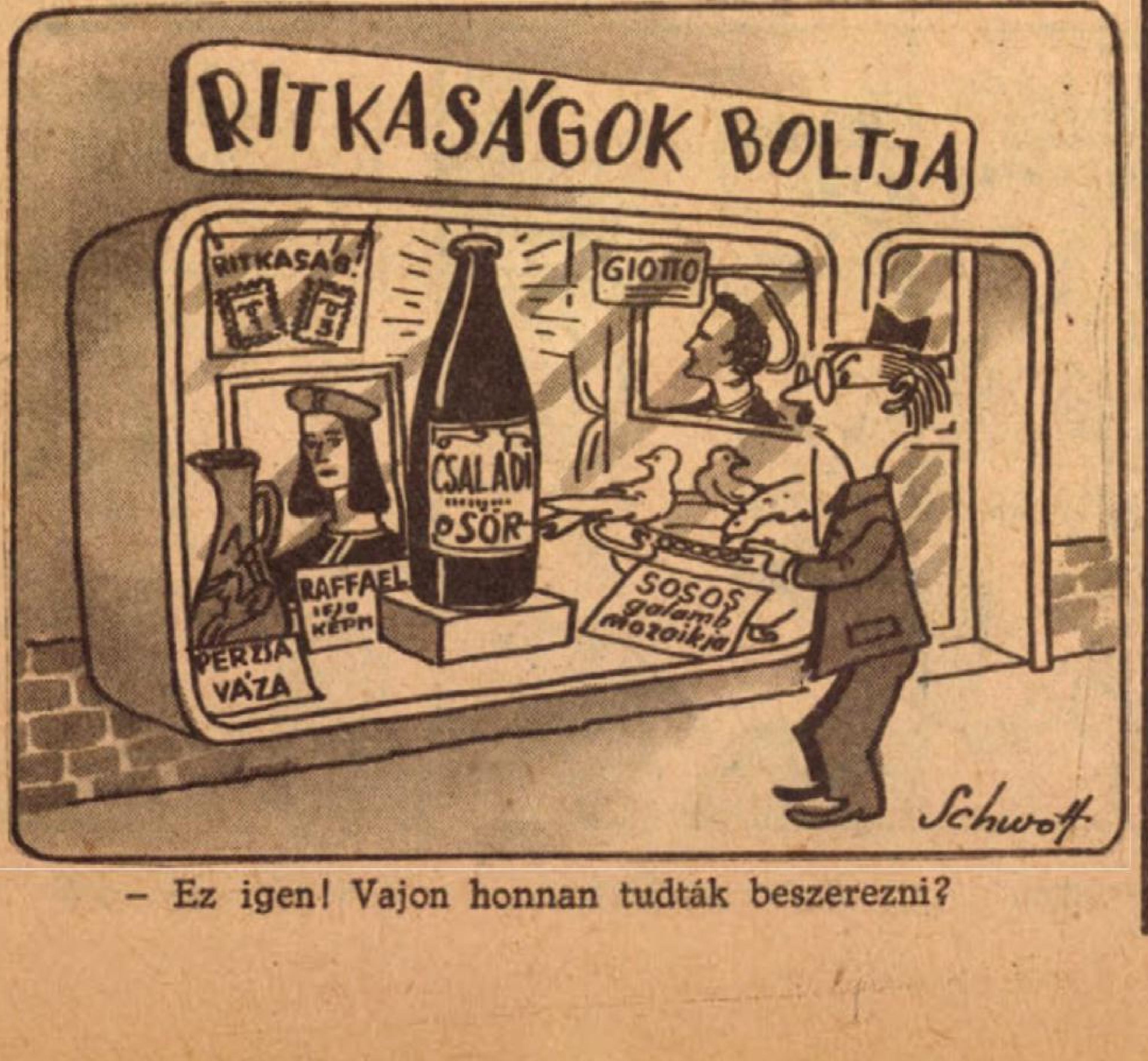

– Ez igen! Vajon honnan tudták beszerezni?

Le a bürokráciával.

PUMPA

A Velencei-tónál, hol a családom nyaral, sok a szúnyog, ezért egy ismerősöm, most már tudom róla, hogy rosszakaróm, azt tanácsolta, vásároljak a vérszívók ellen NEO-TOX permetezőszert. Vásároltam tehát NEO-TOX-ot és hozzávaló NEO-TOX-pumpát is. A vásárlás nem volt könnyű, mert azt mondták, a NEO-TOX-pumpa keresett cikk, mert sok a szúnyog és kevés a NEO-TOX-pumpa, de a hatodik háztartási boltban csak találtam belőle. Hazamentem vele és a pumpa tartályába betöltöttem a permetező folyadékot, amely rögtön tovább csorgott belőle a földre, mivelhogy a tartály lyukas volt.

A NEO-TOX-pumpát ekkor visszavittem a boltba, hol készségesen kicserélték, mert ismerték a NEO-TOX-pumpák természetrajzát, sőt az új pumpába az üzletben előbb vizet csorgattak, hogy meggyőződjenek a tartály egészségi állapotáról. Az új pumpával leutaztam ezután a Velencei-tóhoz és elővéve a szobában, rápumpáltam vele egy nagy zöld légyre. A következő pillanatban lehullott a légy és a pumpa fogantyúja. Mindkettő menthetetlennek látszott. A fogantyú visszaszerelésével még küszködtem ugyan egy ideig, de azután fogantyú nélkül, igen primitív körülmények között pumpáltam tovább, szerencsére nem hosszú ideig, mert a pumpa kevés idő után egészen megháborodott és a NEO-TOX-fuvallatot visszafelé szórta a hengeren át, a kezemre és a szemem közé.

Akkor már gyűlöltem a NEO-TOX-pumpát és úgy, amint volt, kidobtam a szemétbe. De mert csökönyös természetű vagyok, a következő vasárnap, utazás előtt vásároltam egy szép új NEO-TOX-pumpát és ismét leutaztam vele a Velencei-tóhoz. Nem untatom az olvasót. Néhány perces pumpálás után a pumpaszerkezet belseje rettenetes zörgéssel összeomlott, széthányva magában srófot-csavart-dugattyút. Politechnikai ismereteim révén a pumpaszerkezetet rekonstruálni tudtam, hogy az néhány percen keresztül működtethető legyen széthullás nélkül, ám távollétemben – vasárnaptól vasárnapig – a NEO-TOX-pumpát családtagjaim csak buzogányként tudják alkalmazni és legfeljebb csapásokat osztogathatnak vele a szúnyogok fejére.

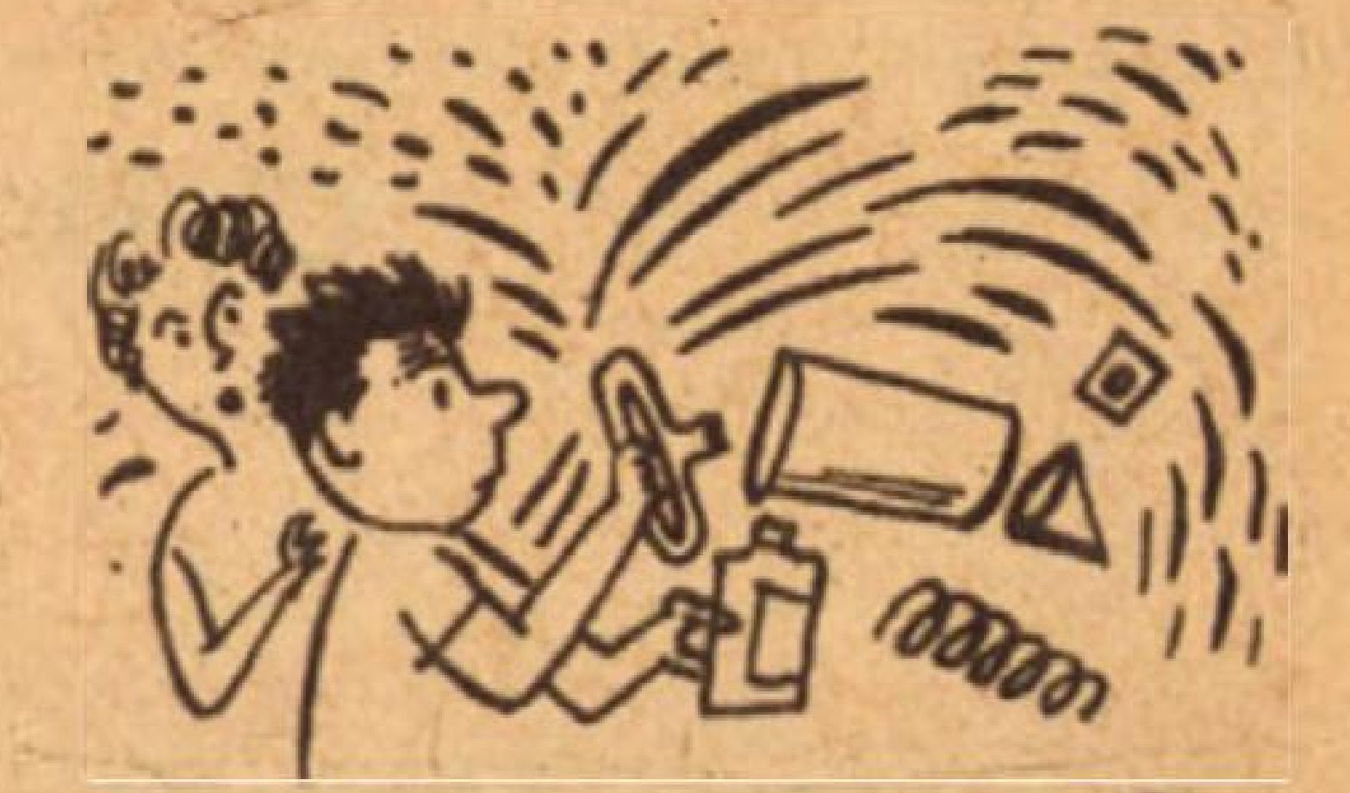

Fenti történetemben valóságos személyek és tárgyak szerepeltek. Ha a NEO-TOX-pumpa gyártói közül egyesek a NEO-TOX-pumpára ismernének belőle, ne hivatkozzanak a véletlen művére ...

S. P.

Hogy kerül a lószerszámveret az asztalra?

A kérdés jogos, mivelhogy a Rákóczi út 8-as számú ház szép, új üzletében, melynek felirata a „Lószerszámveret" elnevezést viseli, háztartási cikkeket, edényeket, étkészleteket és más hasonló használati tárgyakat lehet kapni. Ám a legcsekélyebb mennyiségű lószerszámveret sincs a boltban.

Nem volt nehéz felderíteni, hogy a szép, új Vas és Edényboltnak elődje volt a lószerszámveretek szaküzlete, mely azonban elköltözött és csupán feliratát hagyta emlékül az új üzlet portálja fölött. Jó volna, ha a neon-feliratos cégtáblát mielőbb kicserélnék, vagy nyilvánítsák a feliratot műemléknek és helyezzenek mellé egy kis táblát, mely elbeszéli a dolgok titkát és megkíméli a vásárlókat a félreértésektől.

(–bó)

Egy kis matematika

– Ha a kispesti Híradó moziban egy jegy ára 4 forint 50 tillér, mibe kerül 2 jegy?

– Tíz forintba.

– Nem kilencbe?!

– Nem kérem, mert a pénztárosnő, kérés-nélkül, egyforintos Moziműsort is kezébe ad a mozi látogatóinak, a tízforintosból visszajáró egy forint készpénz helyett.

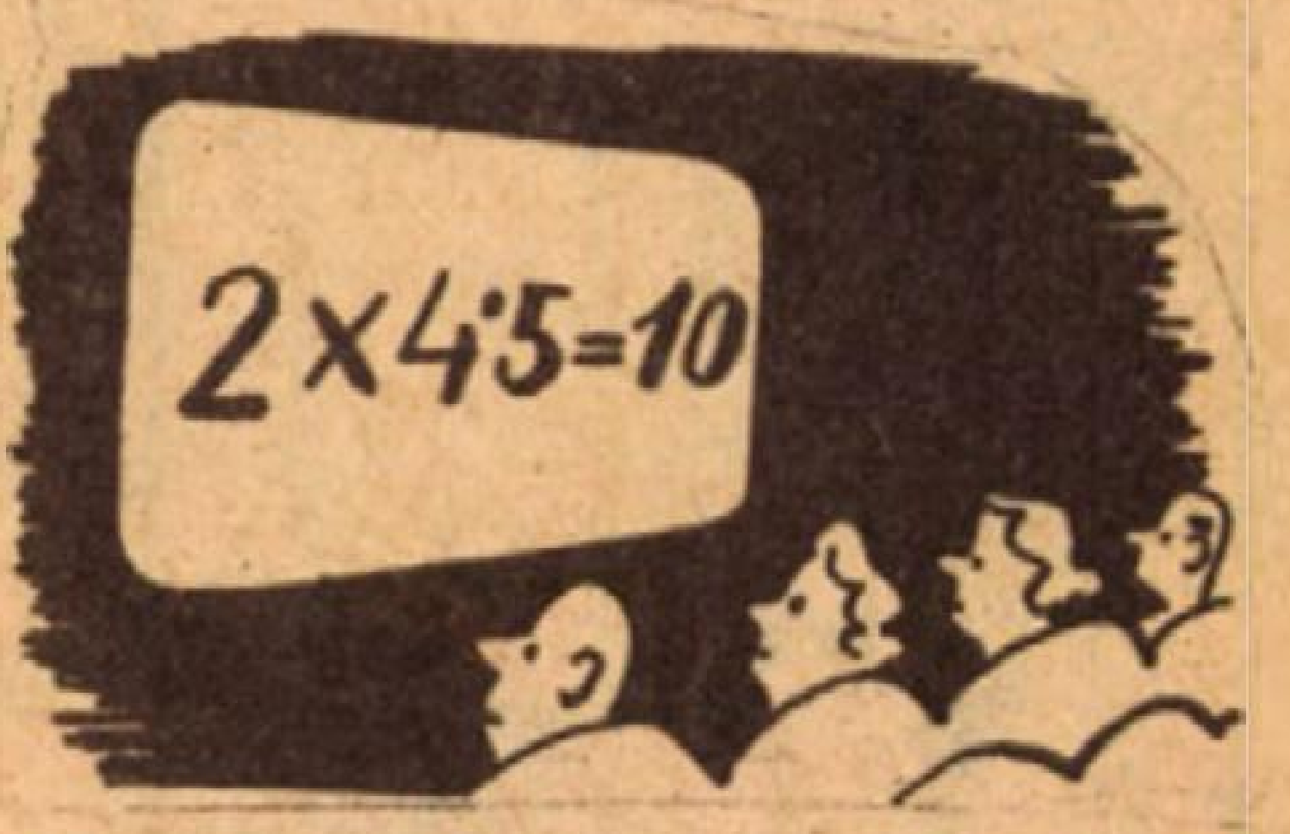

Még jó, hogy nem adnak a két jegy mellé egy kis csokor művirágot is. Ennek ugyanis, mint egy kirakatban láttuk, 10 forint az ára és ezzel, valamint a moziműsorral együtt 20 forintot lehetne a két jegyért kérni.

rövid balatoni utinapló

Hétfő

Ma reggel felszálltunk egy sebes-vonatra, és elindultunk Balatonbozsók felé. Állítólag szerencsénk van, mert a vonat nem áll meg mindenütt.

Hétfő

Még mindig utazunk és kezdek türelmetlen lenni. A kalauztól meg is kérdeztem dühösen, hogy létezik-e egyáltalán olyan állomás, ahol a vonat nem áll meg. A kalauz készségesen megnyugtatott, hogy létezik: Balatonbozsókon.

Hétfő

Végre eljutottunk Balatonbozsókra. Feleségem szerint a legszebb hely. Én egyelőre nem látom az esőtől.

Kedd

Az idő nem javul, de nem is bánom, legalább pihenni fogok.

Szerda

Ma azon tűnődtünk, hogy milyen szép lehet a Balaton télen.

Hétfő

Már egy hete itt vagyunk és még nem fürödtem. Délután fényképet fognak készíteni rólunk. Nem fog sikerülni.

Kedd

Egy öreg balatoni rókával bementem a vízbe. Azt mondta, hogy ilyen esőben lehet legjobban fürödni.

Szerda

Kezd fájni a lábam. Biztosan megrándítottam két éve ősszel, amikor a Tulinpex ellen játszottunk barátságos mérkőzést.

Csütörtök

Egész nap esik. Azt mondják jót tesz a termésnek.

Péntek

Rendkívül változatos a programunk. Minden nap máshová nem tudunk elmenni az esőtől. Sok a szúnyog.

Csütörtök

Holnap indulunk haza. Kár, hogy ilyen hamar véget ért a nyaralás.

Péntek

Ismét úton. Kisütött a nap és kibírhatatlan a hőség. Azt mondják jót tesz a termésnek.

Szombat

Otthon elmentem orvoshoz. Az a véleménye, hogy reumám van. Azt is mondta, hogy ennél szebbet még a Fekete-tengernél sem kaphattam volna 6400,—-ért.

Kedd

Szívemre ment a reuma. Be fognak utalni valamelyik szívkórházba.

Kedd

Már egy hete szaladgálok. Megpróbálom elintézni Balatonfüredet.

Szentiványi Iván

Figyelmeztető tábla

Vasvári Anna rajza

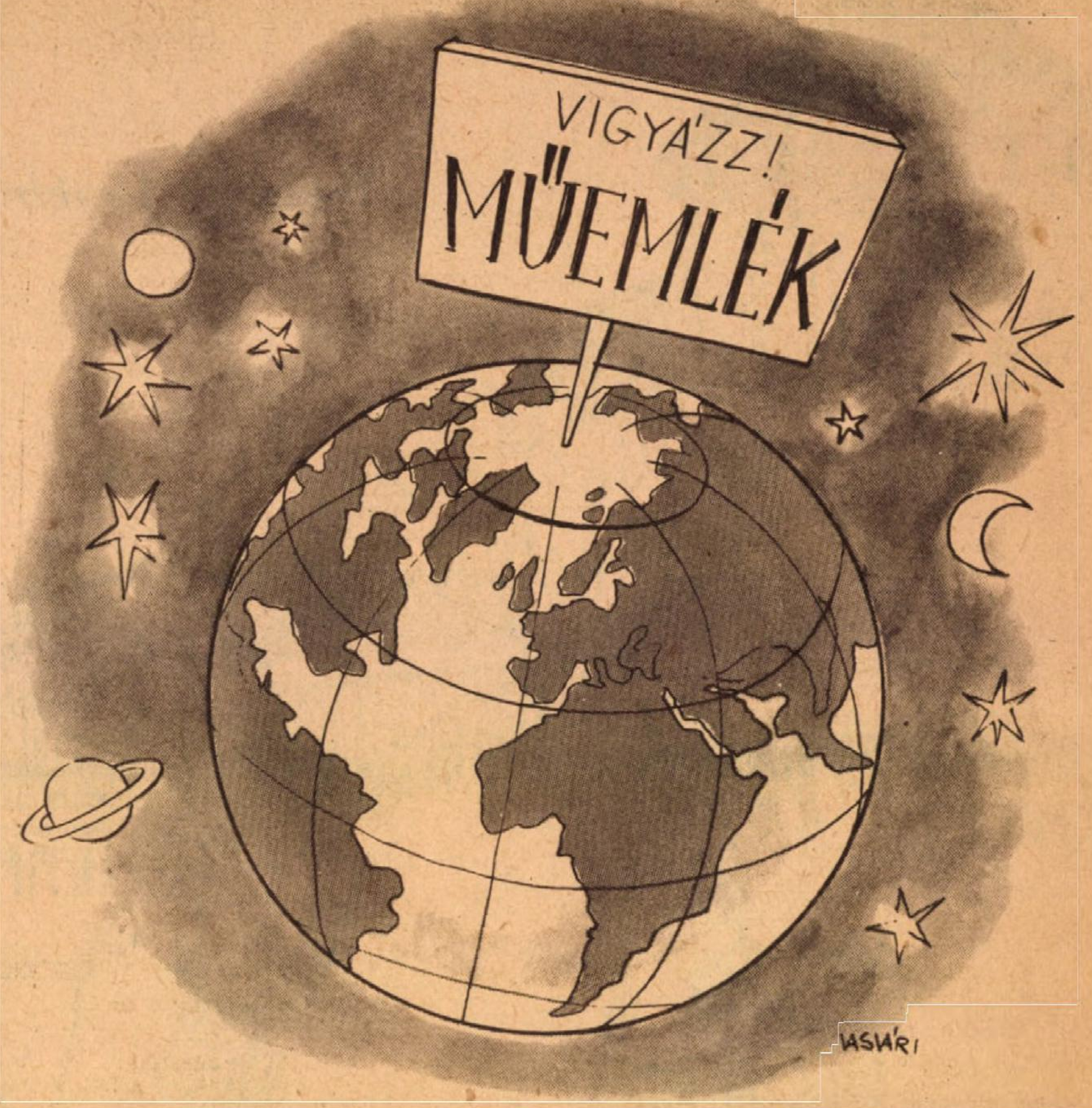

Nyár

Kasso rajza

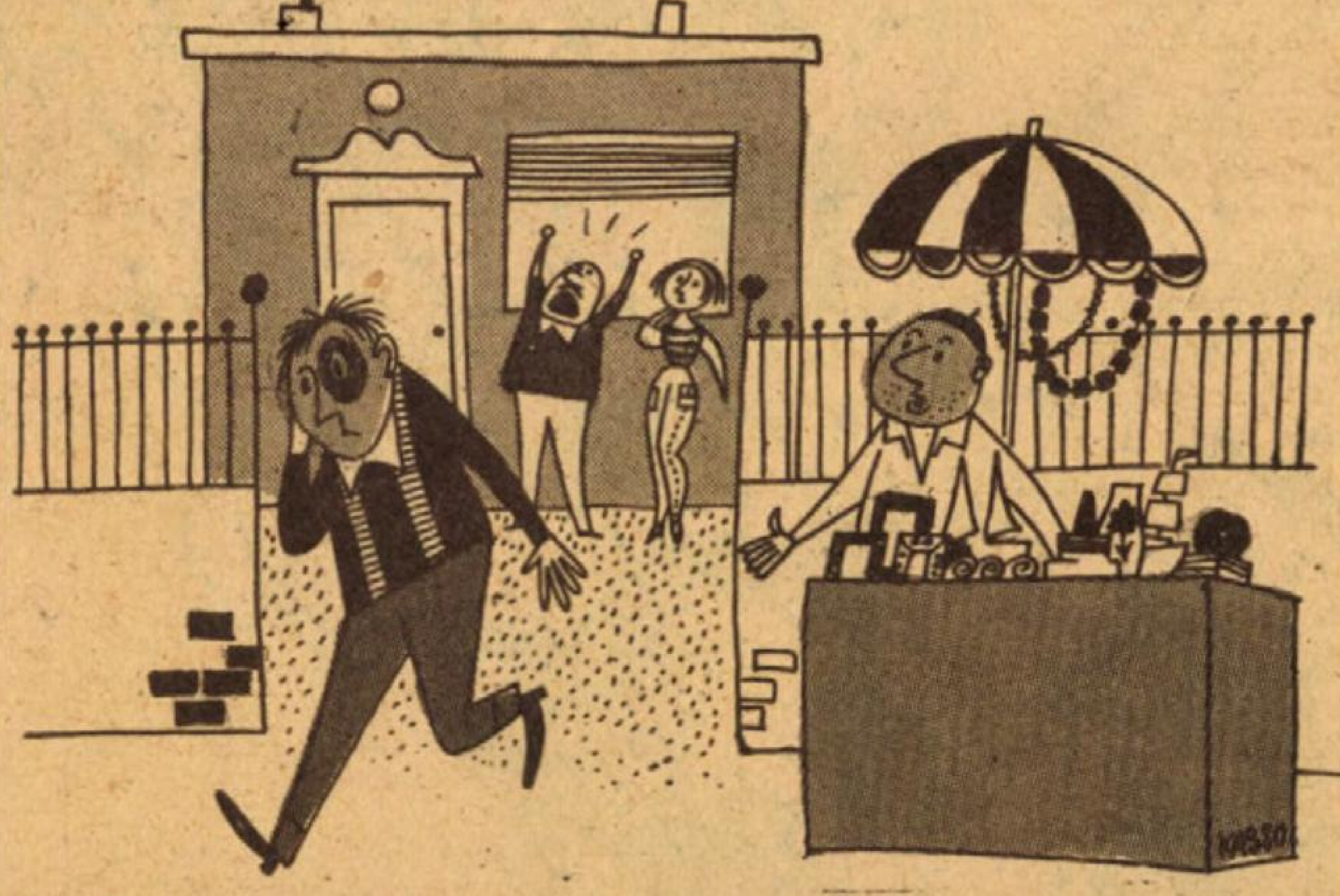

– Balatoni emléket tessék!...

Nyári citrom

Erdei Sándor rajza

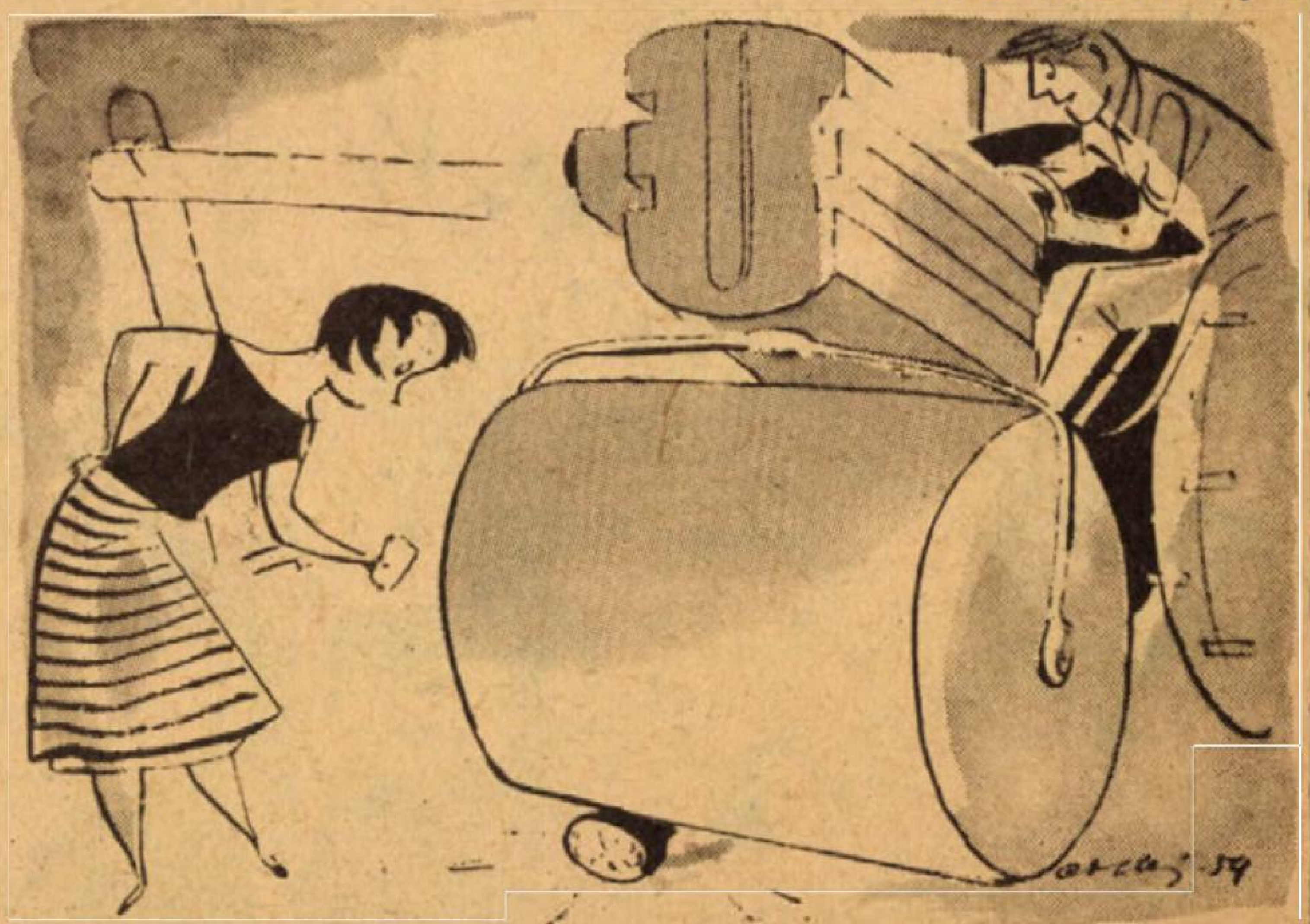

– Préseljen ki nekem egy limonádéra valót!...

Ludas Matyi szatirikus hetilap.
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 59.6793 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.

Budavár bevétele 1959-ben

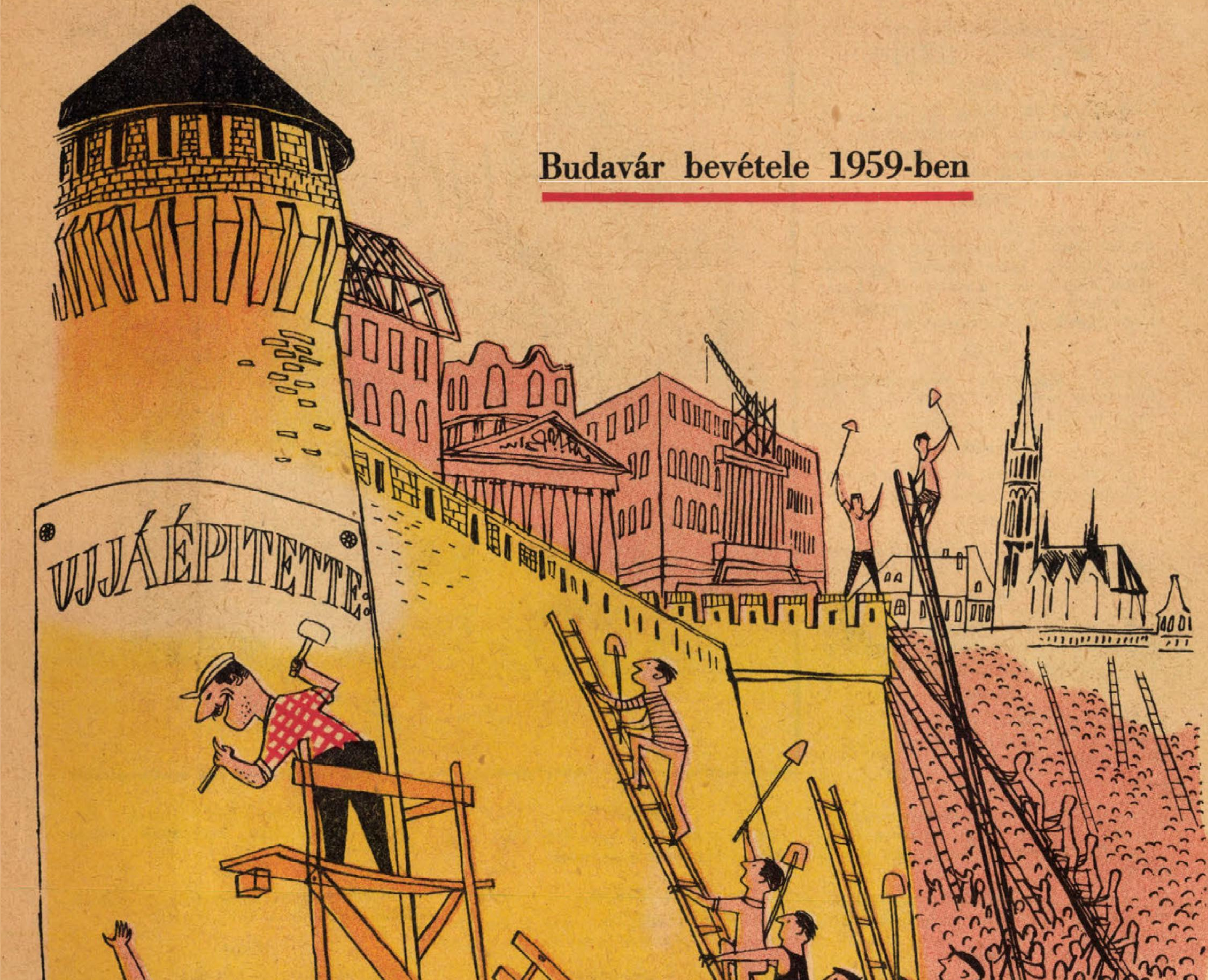
UJJÁÉPITETTE:
Pusztai

Pusztai Pál rajza

— *Már most hozzákezd, szakikám?*
— *Hát persze! Többszázezer nevet kell bevésnem...*